KAIVALYANAVANITAM
OF
SANKUKAVI

।। कैवल्यनवनीतम् ।।

கைவல்ய நவநீதம்

இஃது

தாண்டவர்

அருளிய
மூலமும்

இதற்கு ஸமானர்த்தமாக

சங்குகவி

இயற்றிய ஸம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பும்

1933

॥ कैवल्यनवनीतम् ॥

गुरुवन्दनम्

கைவல்ய நவநீதம்

கு³ரு வந்த³னம்

श्रीगुरुचरणद्वन्द्वं वन्देऽहं मथितदुस्सहद्वन्द्वम् ।
भ्रान्तिग्रहोपशान्ति पांसुमयं यस्य भसितमातनुते ॥ १ ॥

ஶ்ரீகு³ருசரணத்³வந்த்³வம் வந்தே³(அ)ஹம் மதி²தது³ஸ்ஸஹத்³வந்த்³வம் ।
ப்⁴ராந்திக்³ரஹோபஶாந்தி பாம்ஸுமயம் யஸ்ய ப⁴ஸிதமாதனுதே ॥ 1 ॥

एकान्तसंनिहितमीदृशमात्मतत्त्वं
लोका विमूढमतयो बत नाद्रियन्ते ।
आकाशगोचरमशेषजगत्प्रकाशं
घूका न भास्करमुदीक्षितुमुत्सहन्ते ॥ २ ॥

ஏகாந்தஸம்நிஹிதமீத்³ருஶமாத்மதத்த்வம்
லோகா விமூட⁴மதயோ ப³த நாத்³ரியந்தே ।
ஆகாஶகோ³சரமஶேஷஜக³த்ப்ரகாஶம்
கூ⁴கா ந பா⁴ஸ்கரமுதீ³க்ஷிதுமுத்ஸஹந்தே ॥ 2 ॥

यदीयवाक्सूर्यरुचिप्रणाशितो हृदन्धकारो नमतामशेषतः ।
महात्मनः शिष्यहिते सदा रतान् नमामि तान् शङ्करपूज्यदेशिकान् ॥ ३ ॥

யதீ³யவாக்ஸூர்யருசிப்ரணாஶிதோ ஹ்ருத³ந்த⁴காரோ நமதாமஶேஷத: ।
மஹாத்மன: ஶிஷ்யஹிதே ஸதா³ ரதான் நமாமி தான் ஶங்கரபூஜ்யதே³ஶிகான் ॥ 3 ॥

अमृतमतुलनित्यानन्दसान्द्रस्वरूपं
विदितसकलवेदान्तार्थतात्पर्यनिष्ठम् ।
मृदितसकलदोषं मोक्षकामैः सुसेव्यं
गुरुवरमहमीडे कृष्णसंज्ञं यतीन्द्रम् ॥ ४ ॥

அம்ருதமதுலநித்யானந்த³ஸாந்த்³ரஸ்வரூபம்
விதி³தஸகலவேதா³ந்தார்த²தாத்பர்யநிஷ்ட²ம் ।
ம்ருதி³தஸகலதோ³ஷம் மோக்ஷகாமை: ஸுஸேவ்யம்
கு³ருவரமஹமீடே³ க்ருஷ்ணஸஞ்ஜ்ஞம் யதீந்த்³ரம் ॥ 4 ॥

॥ प्रस्तावना ॥

ப்ரஸ்தாவனா

மூலம் 1

பொன் நிலம் மாதர் ஆசை பொருந்தினர் பொருந்தார் உள்ளம்
தன்னில் அந்தரத்தில் சீவசாட்சி மாத்திரமாய் நிற்கும்
எந்நிலங்களிலும் மிக்க எழுநிலம் அவற்றின் மேலாம்
நன்னிலம் மருவும் ஏக நாயகன் பதங்கள் போற்றி. 1

स्वर्णक्षेत्रवधूस्पृहासहितहृत्तन्मुक्तचित्तात्मना-
मन्तव्यम विकासि नित्यमहसे तस्मै परस्मै नमः ।
यद्वेदान्तगिरो वदन्त्यनुदिनं सप्तक्षमाणां परा
या भूमिश्च ततो विदूरममलं तुर्यं सदेकं शिवम् ॥ १ ॥

ஸ்வர்ணக்ஷேத்ரவதூ4ஸ்ப்ருஹாஸஹிதஹ்ருத்தன்முக்தசித்தாத்மனா-
மந்தவ்யம விகாஸி நித்யமஹஸே தஸ்மை பரஸ்மை நம: ।
யத்3வேதா3ந்தகி3ரோ வத3ந்த்யனுதி3னம் ஸப்தக்ஷமாணாம் பரா
யா பூ4மிஶ்ச ததோ விதூ3ரமமலம் துர்யம் ஸதே3கம் ஶிவம் ॥ 1 ॥

மூலம் 2

ஈன்றளித்து அழிக்கும் செய்கைக்கேதுவாம் அயனாய் மாலாய்
ஆன்ற ஈசனுமாய்த் தானே அநந்த மூர்த்தியுமாய் நிற்கும்
பூன்ற முத்தனுமாய் இன்பப் புணரி ஆதவனாய் நாளும்
தோன்றிய விமல போத சொரூபத்தைப் பணிகின்றேனே. 2

सृष्टिस्थित्यन्तहेतोरपि कमलभवाधोक्षजेशानमूर्ती-
रासाद्यैवाखिलेशत्वमपि परिगतं निष्कळं यत्स्वरूपम् ।
पूर्ण व्योम्नो विशुद्धं विमलतरमजं नित्यमुक्तं निरीहं
चित्ताकाशे सदाऽहं विलसितमभयं भावये ज्योतिराद्यम् ॥ २ ॥

ஸ்ருஷ்டிஸ்தி2த்யந்தஹேதோரபி கமலப4வாதோ4க்ஷஜேஶானமூர்தீ-
ராஸாத்3யைவாகி2லேஶத்வமபி பரிக3தம் நிஷ்களம் யத்ஸ்வரூபம் ।
பூர்ண வ்யோம்னோ விஶுத்3த4ம் விமலதரமஜம் நித்யமுக்தம் நிரீஹம்
சித்தாகாஶே ஸதா3(அ)ஹம் விலஸிதமப4யம் பா4வயே ஜ்யோதிராத்3யம் ॥ 2 ॥

மூலம் 3

எவருடை அருளால் யானே எங்குமாம் பிரம்மம் என்பால்
கவருடைப் புவனம் எல்லாம் கற்பிதம் என்றறிந்து
சுவரிடை வெளிபோல் யான் என் சொரூப சுபாவம் ஆனேன்
அவருடைப் பதும பாதம் அநுதினம் பணிகின்றேனே. 3

यस्य प्रसादान्मयि भातमेतन्मिथ्येति विज्ञाय जगत्समग्रम् ।
अरम्येव नित्यं परिपूर्णवस्तु व्योमेव वन्दे वरदेशिकं तम् ॥ ३ ॥

யஸ்ய ப்ரஸாதா3ன்மயி பா4தமேதன்மித்2யேதி விஜ்ஞாய ஜக3த்ஸமக்3ரம் ।
அரம்யேவ நித்யம் பரிபூர்ணவஸ்து வ்யோமேவ வந்தே3 வரதே3ஶிகம் தம் ॥ 3 ॥

மூலம் 4

என்னுடை மனது புத்தி இந்திய சரீரம் எல்லாம்
என்னுடை அறிவிஞலே இரவி முன் இமமே ஆக்கி
என்னுடை நீயும் நானும் ஏகம் என்றைக்யம் செய்ய
என்னுடைக் குருவாய்த் தோன்றும் ஈசனை இறைஞ்சினேனே. 4

मदीयं शरीरेन्द्रियाद्यं समस्तं मदीयप्रबोधेन दूरं विधूय ।
हिमं सूर्यवन्मामथैकञ्च कृत्वा स्थितं स्वेन रूपेण सेवे गुरुं तम् ॥ ४ ॥

மதீ3யம் ஶரீரேந்த்3ரியாத்3யம் ஸமஸ்தம்
மதீ3யப்ரபோ3தே4ன தூ3ரேம் விதூ4ய ।
ஹிமம் ஸூர்யவன்மாமதை2கஞ்ச க்ருத்வா ஸ்தி2தம்
ஸ்வேன ரூபேண ஸேவே கு3ரும் தம் ॥ 4 ॥

மூலம் 5

அந்தமும் நடுவும் இன்றி ஆதியும் இன்றி வான்போல்
சந்ததம் ஒளிரும் ஞான சற்குரு பாதம் போற்றிப்
பந்தமும் வீடும் காட்டப் பரந்தநூல் பார்க்க மாட்டா
மந்தரும் உணரு மாறு வஸ்து தத்துவம் சொல்வேனே. 5

आद्यन्तहीनाम्बरवत्सुपूर्णं श्रीकृष्णयोगीन्द्रपदं प्रणम्य ।
अनात्मबन्धेतरदर्शिशास्त्रमूढात्मनां वच्यपरोक्षतत्त्वम् ॥ ५ ॥

ஆத்3யந்தஹீனாம்ப3ரவத்ஸுபூர்ணம் ஶ்ரீக்ருஷ்ணயோகீ3ந்த்3ரபத3ம் ப்ரணம்ய ।
அனத்மப3ந்தே4தரத3ர்ஶிஶாஸ்த்ரமூடா4த்மனம் வச்யபரோக்ஷதத்த்வம் ॥ 5 ॥

மூலம் 6

படர்ந்த வேதாந்தம் என்னும் பாற்கடல் மொண்டு முன்னூற்
குடங்களில் நிறைத்து வைத்தார் குரவர்கள் எல்லாம் காய்ச்சிக்
கடைந்தெடுத்தளித்தேன் இந்தக் கைவல்ய நவநீதத்தை
அடைந்தவர் விடய மண் தின்றஜலவரோ பசி இலாரே. 6

श्रीमच्छारीरभाष्यादिकसकलमहाशास्त्रदुग्धाब्धिमध्या-
दादायात्यन्तसारं पय इव सुवचःकुम्भलक्षैर्भृतं यत् ।
पूर्वाचार्यैस्तदद्य प्रकरणविधया वच्मि कैवल्यसर्पिः
प्राज्ञानामश्नतां यद् भवविषयरसो न स्वदेन्मानसाय ॥ ६ ॥

ஶ்ரீமச்சா2ரீரபா4ஷ்யாதி3கஸகலமஹாஶாஸ்த்ரது3க்3தா4ப்3தி4மத்4யா-
தா3தா3யாத்யந்தஸாரம் பய இவ ஸுவச꞉கும்ப4லக்ஷைர்ப்4ருதம் யத் ।
பூர்வாசார்யைஸ்தத3த்3ய ப்ரகரணவித4யா வச்மி கைவல்யஸர்பி꞉
ப்ராஜ்ஞாநாமஶ்னதாம் யத்3 ப4வவிஷயரஸோ ந ஸ்வதே3ன்மானஸாய ॥ 6 ॥

மூலம் 7

முத்தஜன வேங்கடேச முகுந்தஜன எஜன யாட் கொண்ட
கத்தஜன வணங்கிச் சொல்லும் கைவல்ய நவநீதத்தைத்
தத்துவ விளக்கம் என்றும் சந்தேகம் தெளிதல் என்றும்
வைத்திரு படலம் ஆக வகுத்துரை செய்கின்றேனே. 7

कैवल्यपूर्वनवनीतसमाह्वयं तत्
शास्त्रं द्विधा हि पटलं रचयामि चैकम् ।
तत्त्वप्रदीपमपरं किल संशयान्ध-
कारप्रदीपमिति सद्गुरुपादभक्त्या ॥ ७ ॥

கைவல்யபூர்வனவனீதஸமாஹ்வயம் தத்
ஶாஸ்த்ரம் த்3விதா4 ஹி படலம் ரசயாமி சைகம் ।
தத்த்வப்ரதீ3பமபரம் கில ஸம்ஶயாந்த4-
காரப்ரதீ3பமிதி ஸத்3கு3ருபாத3ப4க்த்யா ॥ 7 ॥

॥ तत्त्वप्रदीपः ॥

தத்த்வ ப்ரதீ3ப:

மூலம் 1

நித்திய அநித்தியங்கள் நிண்ணயம் தெரியும் விவேகம்
மத்திய இகபரங்கள் வரும் போகங்களில் நிராசை
சத்தியம் உரைக்க வேண்டும் சமாதி என்று ஆறு கூட்டம்
முத்தியை விரும்பும் இச்சை மொழிவர் சாதனம் இந்நான்கே 1

नित्यानित्यविवेचनं प्रथमतस्तत्साधनं तत्पर-
ञ्चेहामुत्रविराग एव पठितः पश्चाच्छमाद्या अपि ।
मोक्षेच्छेति च सूरिभिर्जगदिदं मिथ्येति सत्यं परं
ब्रह्मैवेति विनिश्चयो भवसुखास्वादे विरक्तिः परा ॥ १ ॥

நித்யாநித்யவிவேசனம் ப்ரத2மதஸ்தத்ஸாத4னம் தத்பர-
ஞ்சேஹாமுத்ரவிராக3 ஏவ படி2த: பஶ்சாச்ச2மாத்3யா அபி ।
மோக்ஷேச்சே2தி ச ஸூரிபி4ர்ஜக3தி3த3ம் மித்2யேதி ஸத்யம் பரம்
ப்3ரஹ்மைவேதி விநிஶ்சயோ ப4வஸுகா2ஸ்வாதே3 விரக்தி: பரா ॥ 1 ॥

மூலம் 2

சமம் தமம் விடல் சகித்தல் சமாதானம் சிரத்தை ஆறும்
சமம் அகக் கரண தண்டம் தமம் புறக்கரண தண்டம்
அமர் தரு கருமம் பற்றுது அறுத்தலே விடல் என்றுகும்
மமர் செயும் காம மாதி வரின் அடக்குதல் சகித்தல் 2

शमो दमश्चोपरतिस्तितिक्षा श्रद्धा समाधानमितीह षट्के ।
लक्ष्यैकतानत्वमुशन्ति शान्तिं चित्तस्य बाह्यार्थविनिग्रहो दमः ॥ २ ॥

ஶமோ த3மஶ்சோபரதிஸ்திதிக்ஷா ஶ்ரத்3தா4 ஸமாதா4னமிதீஹ ஷட்கே ।
லக்ஷ்யைகதானத்வமுஶந்தி ஶாந்திம் சித்தஸ்ய
பா3ஹ்யார்த2விநிக்3ரஹோ த3ம: ॥ 2 ॥

மூலம் 3

சிரவணப் பொருஊத் தானே சித்தம் சிந்திக்கு மாறு
சரதமாய் வைக்கும் இத்தைச் சமாதானம் என்பர் மேலோர்
பரம சற்குரு நூல் அன்பு பற்றலே சிரத்தை ஆகும்
வரம் மிகு சமாதி ஆறு வகையின் சொற்பொருள் இது ஆமே. 3

न्यासं वदन्त्युपरतिं सहनं शुचां यत्
क्षान्तिं च देशिकवरोदितशास्त्रमार्गे ।
श्रद्धाऽतिविश्वसनमात्मपरैक्यमात्रे
धीस्थापनं खलु वदन्ति समाधिमार्याः ॥ ३ ॥

ந்யாஸம் வத3ந்த்யுபரதிம் ஸஹனம் ஶுசாம் யத்
க்ஷாந்திம் ச தே3ஶிகவரோதி3தஶாஸ்த்ரமார்கே3 ।
ஶ்ரத்3தா4(அ)திவிஶ்வஸனமாத்மபரைக்யமாத்ரே
தீ4ஸ்தா2பனம் க2லு வத3ந்தி ஸமாதி4மார்யா: ॥ 3 ॥

மூலம் 4

சாதனம் இன்றி ஒன்றைச் சாதிப்பார் உலகில் இல்லை
ஆதலால் இந்த நான்கும் அடைந்தவர்க்கு அறிவு உண்டாகும்
நூதன விவேகி உள்ளம் நுழையாது நுழையுமாகில்
பூத சன்மங்கள் கோடி புனிதனும் புருடன் ஆமே. 4

त्यक्त्वा साधनसञ्चयं नहि भवेत् साध्यः प्रबोधो नृणां
तस्मात्साधनशालिनामिह भवेद् ब्रह्मात्मबोधोदयः ।
प्रत्यग्रस्य हि साधकस्य न भवेत् स्याच्चेत्क्वचित् कस्यचित्
जन्मस्तोमशतैः कृतेन तपसेत्येवं सतां निश्चयः ॥ ४ ॥

த்யக்த்வா ஸாத4னஸஞ்சயம் நஹி ப4வேத் ஸாத்4ய: ப்ரபோ3தோ4 ந்ருணாம்
தஸ்மாத்ஸாத4னஶாலிநாமிஹ ப4வேத்3 ப்3ரஹ்மாத்மபோ3தோ4த3ய: ।
ப்ரத்யக்3ரஸ்ய ஹி ஸாத4கஸ்ய ந ப4வேத் ஸ்யாச்சேத்க்வசித் கஸ்யசித்
ஜன்மஸ்தோமஶதை: க்ருதேன தபஸேத்யேவம் ஸதாம் நிஶ்சய: ॥ 4 ॥

மூலம் 5

இவன் அதிகாரி ஆனோன் இந்திரியங்களாலும்
புவன தெய்வங்களாலும் பூத பௌதிகங்களாலும்
தவனம் மூன்றடைந்து வெய்யில் சகித்திடாப் புழுப்போல் வெம்பிப்
பவம் அறு ஞான தீர்த்தம் படிந்திடப் பதறினனே. 5

कश्चित्कोटिशतेषु देहिषु नरो देहोत्थितैर्व्याधिभिः
दैवादापतितैरथाक्षजनितैर्भूतोत्थितैर्भौतिकैः ।
दुःखैर्नित्यसुपीडितोऽर्ककिरणैस्सन्तप्तकीटो यथा
भीतरसंसृतिमोक्षणाय चकमे प्राप्तुं स्वतत्त्वामृतम् ॥ ५ ॥

கஶ்சித்கோடிஶதேஷு தே3ஹிஷு நரோ தே3ஹோத்தி2தைர்வ்யாதி4பி4-
தை3வாதா3பதிதைரதா2க்ஷஜனிதைர்பூ4தோத்தி2தைர்போ4திகை: ।
து3:கை2ர்நித்யஸுபீடி3தோ(அ)ர்ககிரணைஸ்ஸந்தப்தகீடோ யதா2
பீ4தரஸம்ஸ்ருதிமோக்ஷணாய சகமே ப்ராப்தும் ஸ்வதத்த்வாம்ருதம் ॥ 5 ॥

மூலம் 6

ஆனபின் மனைவி மக்கள் அர்த்த ஏடனைகள் மூன்றில்
கானவர் வலையில பட்டுக் கைதப்பி ஓடும் மான் போல்
போனவன் வெறுங்கையோட போகாத வண்ணம் சென்று
ஞான சற்குருவைக் கண்டு நன்றாக வணங்கினானே. 6

एषोऽधिकारी सुतदारवित्तवाञ्छा विलूयैण इवाथ जालम् ।
धावन् समित्पाणिरशेषतत्त्ववेत्तारमेवाप गुरुं शरण्यम् ॥ ६ ॥

ஏஷோ(அ)தி4காரீ ஸுததா3ரவித்தவாஞ்சா2 விலூயைண இவாத2 ஜாலம் ।
தா4வன் ஸமித்பாணிரஶேஷதத்த்வவேத்தாரமேவாப கு3ரும் ஶரண்யம் ॥ 6 ॥

மூலம் 7

வணங்கி நின்று அழுது சொல்வான் மாய வாழ்வு எனும் சோகத்தால்
உணங்கினேன் ஐயனே என் உள்ளமே குளிரும் வண்ணம்
பிணங்கிய கோச பாசப் பின்னலைச் சின்னம் ஆக்கி
இணங்கிய குருவே என்னை இரட்சித்தல் வேண்டும் என்றான். 7

नत्वा तिष्ठन् स गुरुसविधे मूर्ध्नि बद्धाञ्जलिस्सन्
प्राह स्वामिन् विषयगरळैर्मायिकैर्द्वनदूनः ।
छित्वा कोशान् हृदयमपि मे साधु शीतं विधातुं
श्रीमन् बोधामृतशिशिरया मां गिरा बोधयेति ॥ ७ ॥

நத்வா திஷ்ட2ன் ஸ கு3ருஸவிதே4 மூர்த்4னி ப3த்3தா4ஞ்ஜலிஸ்ஸன்
ப்ராஹ ஸ்வாமின் விஷயக3ரளைர்மாயிகைர்த்3வனதூ3ன: ।
சி2த்வா கோஶான் ஹ்ருத3யமபி மே ஸாது4 ஶீதம் விதா4தும்
ஶ்ரீமன் போ3தா4ம்ருதஶிஶிரயா மாம் கி3ரா போ3த4யேதி ॥ 7 ॥

மூலம் 8

அன்ன தன் சிசுவை ஐயன் ஆமை மீன் பறவை போலத்
தன் அகம் கருதி நோக்கித் தடவி சந்நிதி இருத்தி
உன்னது பிறவி மாற்றும் உபாயம் ஒன்று உண்டு சொல்வேன்
சொன்னது கேட்பாயாகில் தொடர் பவம் தொலையும் என்றான். 8

कमठझषवयांसीवादरात् स्मृत्युदीक्षा-
च्छद युगपुटमध्यस्पर्शनैर्दीक्षयित्वा ।
अमुमथ गुरुराह त्वज्जनिं मार्जयिष्या-
म्यहमपि मम वाक्यं श्रूयते चेत् सुभक्त्या ॥ ८ ॥

கமட2ஜ2ஷவயாம்ஸீவாத3ராத் ஸ்ம்ருத்யுதீ3க்ஷா-
ச்ச2த3 யுக3புடமத்4யஸ்பர்ஶனைர்தீ3க்ஷயித்வா ।
அமுமத2 கு3ருராஹ த்வஜ்ஜனிம் மார்ஜயிஷ்யா-
ம்யஹமபி மம வாக்யம் ஶ்ரூயதே சேத் ஸுப4க்த்யா ॥ 8 ॥

மூலம் 9

தொடர் பவம் தொலையும் என்று சொன்னதைக் கேட்டபோதே
தடமடு மூழ்கினன் போல் சரீரமும் குளிர்ந்து உள் ஆறி
அடரும் அன்பு ஒழுகுமாறு போல் ஆநந்த பாஷ்பம் காட்டி
மடல் மலர்ப் பாதம் மீண்டும் வணங்கி நின்று ஈது சொல்வான். 9

संलग्नघोरभवरोगनिवृत्त्युपायं वक्तर्यथो गुरुवरेऽमृतमग्नवत्सः ।
आर्द्राङ्गकोऽक्षिविगळत्सुखवारिपूर्णः प्राह प्रणम्य पुनरेव विनीतगात्रः ॥ ९ ॥

ஸம்லக்3னகோ4ரப4வரோக3நிவ்ருத்த்யுபாயம்
வக்தர்யதோ2 கு3ருவரே(அ)ம்ருதமக்3னவத்ஸः ।
ஆர்த்3ராங்க3கோ(அ)க்ஷிவிக3ளத்ஸுக2வாரிபூர்ணः
ப்ராஹ ப்ரணம்ய புனரேவ வினீதகா3த்ரः ॥ 9 ॥

மூலம் 10

சொன்னது கேட்க மாட்டாத் தொண்டன் ஆனாலும் சுவாமி
நின்னது கருணையாலே நீர் என்னை ஆளல் ஆமே
உன்னது பிறவி மாற்றும் உபாயம் ஒன்று உண்டு என்றீரே
இன்னது என்று அதை நீர் காட்டி ஈடேற்றல் வேண்டும் என்றான். 10

त्वद्वाक्यश्रवणाक्षमोऽपि भगवन् कारुण्यदृष्ट्या विभो
स्वाधीनं प्रविधातुमत्र किल मां को वा प्रयासस्तव ।
त्वज्जन्मक्षतयेऽस्त्युपाय इति यन्मां प्रत्यवोचः पुरा
तत् स्वामिन् सपदि प्रदर्श्य कृपया मां रक्ष रक्षेति च ॥ १० ॥

த்வத்3வாக்யஶ்ரவணாக்ஷமோ(அ)பி ப4க3வன் காருண்யத்3ருஷ்ட்யா விபோ4
ஸ்வாதீ4னம் ப்ரவிதா4துமத்ர கில மாம் கோ வா ப்ரயாஸஸ்தவ ।
த்வஜ்ஜன்மக்ஷதயே(அ)ஸ்த்யுபாய இதி யன்மாம் ப்ரத்யவோசः புரா
தத் ஸ்வாமின் ஸபதி3 ப்ரத3ர்ஶ்ய க்ருபயா மாம் ரக்ஷ ரக்ஷேதி ச ॥ 10 ॥

மூலம் 11

அடங்கிய விருத்தியான் என்று அறிந்த பின் செறிந்த மண்ணின்
குடம்பையுள் புழு முன் ஊதும் குளவியின் கொள்கை போலத்
தொடங்கிய குருவும் ஆன்ம சொரூபமே மருவ வேண்டி
உடம்பினுள் சீவனைப் பார்த்து உபதேசம் ஓதுவாரே. 11

प्रत्याहृताक्षनिचयं परमप्रशान्तं
योग्योऽयमित्यथ गुरुः प्रणिधाय चित्ते ।
ब्रह्मीविधातुमपि भृङ्गककीटवत्तं
श्रोतारमाह कृपया परमात्मतत्त्वम् ॥ ११ ॥

ப்ரத்யாஹ்ருதாக்ஷனிசயம் பரமப்ரஶாந்தம்
யோக்³யோ(அ)யமித்யத² கு³ரு: ப்ரணிதா⁴ய சித்தே ।
ப்³ரஹ்மீவிதா⁴துமபி ப்⁴ருங்க³ககீடவத்தம்
ஶ்ரோதாரமாஹ க்ருபயா பரமாத்மதத்த்வம் ॥ 11 ॥

மூலம் 12

வாராய் என் மகனே தன்னை மறந்தவன் பிறந்து இறந்து
தீராத சுழற் காற்றுற்ற செத்தைபோல் சுற்றிச் சுற்றிப்
பேராத கால நேமிப் பிரமையில் திரிவன் போதம்
ஆராயும் தன்னைத் தான் என்று அறியும் அவ்வளவும் தானே. 12

वत्सायाह्वयि मामकं शृणु परब्रह्मैक्यबोधोज्झिता :
ये मर्त्याः पुनरेव जन्म च समेत्यात्र भ्रमन्त्यातुराः
ते चक्रानिलधूतघासतुलितास्तत्कालवेगादध-
श्चोर्ध्वं यावदहं परशिव इति ज्ञानं न विन्दन्त्यमी ॥ १२ ॥

வத்ஸாயாஹ்யயி மாமகம் ஶ்ருணு பரப்³ரஹ்மைக்யபோ³தோ⁴ஜ்ஜி²தா :
யே மர்த்யா: புனரேவ ஜன்ம ச ஸமேத்யாத்ர ப்⁴ரமந்த்யாதுரா:
தே சக்ரானிலதூ⁴தகா⁴ஸதுலிதாஸ்தத்காலவேகா³த³த⁴-
ஶ்சோர்த்⁴வம் யாவத³ஹம் பரஶ்ஶிவ இதி ஜ்ஞானம் ந விந்த³ந்த்யமீ ॥ 12 ॥

மூலம் 13

தன்னையும் தனக்கு ஆதாரத் தலைவனையும் கண்டானேல்
பின்னை அத்தலைவன் தானாய்ப் பிரமமாய்ப் பிறப்புத் தீர்வன்
உன்னை நீ அறிந்தாய் ஆகில் உனக்கொரு கேடும் இல்லை
என்னை நீ கேட்கையாலே ஈது உபதேசித்தேனே. 13

स्वञ्च स्वाधारमीशं भुवि विबुधवरो वेत्ति चेत् स स्वयं स्याद्
भूत्वा ब्रह्मैव तिष्ठन् यदि जनिमृतितो मुच्यते तत्क्षणेन ।
वेत्सि त्वं त्वां सुपूर्णं नहि तव विहति : कल्पकालेऽपि नूनं
यस्मान्मामेत्य भक्त्या कृतबहुविनयः पृष्टवांस्तन्मयोक्तम् ॥ १३ ॥

ஸ்வஞ்ச ஸ்வாதா4ரமீஶம் பு4வி விபு3த4வரோ
வேத்தி சேத் ஸ ஸ்வயம் ஸ்யாத்3
பூ4த்வா ப்3ரஹ்மைவ திஷ்ட2ன் யதி3
ஜனிம்ருதிதோ முச்யதே தத்க்ஷணேன ।
வேத்ஸி த்வம் த்வாம் ஸுபூர்ணம் நஹி தவ
விஹதி : கல்பகாலே(அ)பி நூனம்
யஸ்மான்மாமேத்ய ப4க்த்யா க்ருதப3ஹுவினயஃ
ப்ருஷ்டவாம்ஸ்தன்மயோக்தம் ॥ 13 ॥

மூலம் 14

என்ஊத்தான் அசடஞ உள்ளத்து எண்ணியோ சொன்னீர் ஐயா
தன்ஊத்தான் அறியா மாந்தர் தரணியில் ஒருவர் உண்டோ
பின்ஊத்தான் அவர்கள் எல்லாம் பிறந்து இறந்து உழலுவான் ஏன்
நின்ஊத்தான் நம்பினேர்க்கு நிண்ணயம் அருள்வீரே. 14

मां विज्ञाय जडं गुरो हृदि भवानेतद्वचः प्रोक्तवान्
सर्वे ज्ञातनिजस्वरूपगतयो लोके भवन्त्यातुराः ।
उत्पत्तिक्षयशालिनः कथमहो निश्चित्य तत्त्वं मम
ब्रूहि त्वत्पदपङ्कजं गतवतां भूयो न दुःखं क्वचित् ॥ १४ ॥

மாம் விஜ்ஞாய ஜட3ம் கு3ரோ ஹ்ருதி3 ப4வானேதத்3வசஃ ப்ரோக்தவான்
ஸர்வே ஜ்ஞாதநிஜஸ்வரூபக3தயோ லோகே ப4வந்த்யாதுராஃ ।
உத்பத்திக்ஷயஶாலினஃ கத2மஹோ நிஶ்சித்ய தத்த்வம் மம
ப்3ரூஹி த்வத்பத3பங்கஜம் க3தவதாம் பூ4யோ ந து3ஃக2ம் க்வசித் ॥ 14 ॥

மூலம் 15

இன்னது தேகம் தேகி இவன் என உணர்வான் யாவன்
அன்னவன் தன்ஊத் தான் என்று அறிந்தவன் ஆகும் என்ருர்
சொன்ன பின் தேகியார் இத்தூலம் அல்லாமல் என்ருன்
பின்னது கேட்ட ஐயர் பீழையும் நகையும் கொண்டார். 15

अयं देहो देह्यप्ययमिति यथार्थाद्विदितवान्
नरो यो वा लोके स तु भवति बुद्धात्मविभवः ।
गुरावित्थंवाचि स्वयमथ जगादैष वपुषो
निजात् स्थूलात् कोऽस्तीत्ययमपि जहासोरुविमनाः ॥ १५ ॥

அயம் தே3ஹோ தே3ஹ்யப்யயமிதி யதா2ர்தா2த்3விதி3தவான்
நரோ யோ வா லோகே ஸ து ப4வதி பு3த்3தா4த்மவிப4வ: ।
கு3ராவித்த2ம்வாசி ஸ்வயமத2 ஜகா3தை3ஷ வபுஷோ
நிஜாத் ஸ்தூ2லாத் கோ(அ)ஸ்தீத்யயமபி ஜஹாஸோருவிமனா: ॥ 15 ॥

மூலம் 16

தேகம் அல்லாமல் வேறே தேகி யார் காணேன் என்றுய்
மோகமாம் கனவில் வந்து முஜளத்தவன் எவன் நீ சொல்வாய்
சோகமாம் கனவு தோன்றுச் சுழுத்தி கண்டவன் யார் சொல்வாய்
ஆக நீ நனவில் எண்ணும் அறிவு தான் ஏது சொல்வாய். 16

देहादन्यो नास्ति देहीति चेत्त्वं स्वप्ने को वा वेत्ति सर्वं विकारम् ।
सुप्त को वा शून्यवेत्ता प्रबोधे गृह्णात्यक्षैर्दृश्यजातं वदस्व ॥ १६ ॥

தே3ஹாத3ன்யோ நாஸ்தி தே3ஹீதி சேத்த்வம்
ஸ்வப்னே கோ வா வேத்தி ஸர்வம் விகாரம் ।
ஸுப்த கோ வா ஶூன்யவேத்தா ப்ரபோ3தே4
க்3ருஹ்ணாத்யக்ஷைர்த்3ருஶ்யஜாதம் வத3ஸ்வ ॥ 16 ॥

மூலம் 17

நனவு கண்டதும் நான் கண்ட நனவு உள நிஜனவு நீங்கிக்
கனவு கண்டதும் சுழுத்தி கண்டதும் வேறு ஒன்றே போல்
தினம் அநுபவிப்பது ஒக்கும் தெரியவும் இல்ஜல சற்றே
மனதினில் உதிக்கும் பின்னே மறைக்கும் அது அருளுவீரே. 17

जाग्रत्काले सकलविषयानक्षजातैर्हि जाने
स्वप्ने पश्याम्यहमपि तथा सुप्तिकाले न किञ्चित् ।
जानाम्येवं प्रतिदिनमथाप्यन्तरन्तर्न जाने
किञ्चिद्भातं किल सपदि मे ब्रूहि तत्त्वं महात्मन् ॥ १७ ॥

ஜாக்3ரத்காலே ஸகலவிஷயானக்ஷஜாதைர்ஹி ஜானே
ஸ்வப்னே பஶ்யாம்யஹமபி ததா2 ஸுப்திகாலே ந கிஞ்சித் ।
ஜாஞம்யேவம் ப்ரதிதி3னமதா2ப்யந்தரந்தர்ன ஜானே
கிஞ்சித்3பா4தம் கில ஸபதி3 மே ப்3ரூஹி தத்த்வம் மஹாத்மன் ॥ 17 ॥

மூலம் 18

தாலத்தின் மரங்கள் காட்டித் தனிப் பிறை காட்டுவார் போல்
ஆலத்தின் உடுக்கள் காட்டி அருந்ததி காட்டுவார் போல்
தூலத்தை முன்பு காட்டிச் சூக்கும சொரூபம் ஆன
மூலத்தைப் பின்பு காட்ட முனிவரர் தொடங்கினரே. 18

लोके तारं प्रदर्श्य प्रकटमथ जनोऽरुन्धतीं दर्शयिष्यन्
शाखामुच्चैः प्रदर्श्य प्रथितमुडुपतेश्चन्द्रिकां वा यथेह ।
स्थूलं सम्यक् प्रबोध्य प्रथममतितरां सूक्ष्ममाकाशतो यत्
पश्चाद् ब्रह्मस्वरूपं वरगुरुरभयं बोद्धुमैच्छत्क्रमेण ॥ १८ ॥

லோகே தாரம் ப்ரத3ர்ஶ்ய ப்ரகடமத2 ஜனோ(அ)ருந்த4தீம் த3ர்ஶயிஷ்யன்
ஶாகா2முச்சைꞏ ப்ரத3ர்ஶ்ய ப்ரதி2தமுடு3பதேஶ்சந்த்3ரிகாம் வா யதே2ஹ ।
ஸ்தூ2லம் ஸம்யக் ப்ரபோ3த்4ய ப்ரத2மமதிதராம் ஸூக்ஷ்மமாகாஶதோ யத்
பஶ்சாத்3 ப்3ரஹ்மஸ்வரூபம் வரகு3ருரப4யம் போ3த்3து4மைச்ச2த்க்ரமேண ॥ 18 ॥

மூலம் 19

அத்தியாரோபம் என்றும் அபவாதம் என்றும் சொல்லும்
உத்தியால் பந்தம் வீடு என்று உரைக்கும் வேதாந்தம் எல்லாம்
மித்தையாம் ஆரோபத்தால் பந்தமாம் அபவாதத்தால்
முத்தியாம் இவ்விரண்டின் முந்தி ஆரோபம் கேளாய் 19

अध्यारोपान्मृषोत्थाद् भवति खलु नृणां बन्धनञ्चापवादात्
मोक्षो भूयाद् बुधानामिति खलु विदितो निर्णय : पूर्वकाणाम् ।
तत्रारोपं शृणु त्वं जडविषयमिमं मोक्तुमत्यन्तबद्धं
पश्चाद्वक्ष्येऽपवादं परचिति सुखतः स्थातुमानन्दसीम्नि ॥ १९ ॥

அத்4யாரோபான்ம்ருஷோத்தா2த்3 ப4வதி க2லு ந்ருணும் ப3ந்த4னஞ்சாபவாதா3த்
மோக்ஷோ பூ4யாத்3 பு3தா4நாமிதி க2லு விதி3தோ நிர்ணயꞏ பூர்வகாணும் ।
தத்ராரோபம் ஶ்ருணு த்வம் ஜட3விஷயமிமம் மோக்துமத்யந்தப3த்3த4ம்
பஶ்சாத்3வக்ஷ்யே(அ)பவாத3ம் பரசிதி ஸுக2தꞏ ஸ்தா2துமானந்த3ஸீம்னி ॥ 19 ॥

மூலம் 20

ஆரோபம் அத்தியாசம் கற்பனை ஆவது எல்லாம்
ஓர் ஓர் வத்துவினில் வேறே ஓர் ஓர் வத்துவினை ஓர்தல்
நார் ஊடு பணியாய்த் தோன்றல் நரனுகித் தறியில் தோன்றல்
நீர் ஊடு கானல் தோன்றல் நிறம் தலம் வெளியில் தோன்றல் 20

अध्यारोपः कश्चेदन्यस्मिन्नन्यथा भ्रान्तिः ।
सर्पः स्रज्यकत्रे तोयं स्थाणौ च चोरताधिषणा ॥ २० ॥

அத்4யாரோப: கஶ்சேத3ன்யஸ்மின்னன்யதா2 ப்4ராந்தி: ।
ஸர்ப: ஸ்ரஜ்யகத்ரே தோயம் ஸ்தா2ணௌ ச சோரதாதி4ஷணா ॥ 20 ॥

மூலம் 21

இப்படிப் போல நாம ரூபங்கள் இரண்டும் இன்றி
ஒப்பமாய் இரண்டற்று ஒன்றாய் உணர்வொளி நிறைவாய் நிற்கும்
அப்பிரம்மத்தில் தோன்றும் ஐம்பூத விகாரம் எல்லாம்
செப்பு கற்பனையினாலே செனித்த வென்று அறிந்து கொள்ளே. 21

गतोपमाने सति निष्प्रपञ्चे संवित्स्वरूपे च तथाऽद्वितीये ।
यथाम्बरे नैल्यतलादिकल्पना तथा परे ब्रह्मणि विश्वकल्पना ॥ २१ ॥

க3தோபமானே ஸதி நிஷ்ப்ரபஞ்சே ஸம்வித்ஸ்வரூபே ச ததா2(அ)த்3விதீயே ।
யதா2ம்ப3ரே நைல்யதலாதி3கல்பனா ததா2 பரே ப்3ரஹ்மணி விஶ்வகல்பனா ॥21॥

மூலம் 22

அதுதான் எப்படி என்றக்கால் அநாதியாம் சீவர் எல்லாம்
பொதுவான சுழுத்தி போலப் பொருந்தும் அவ்வியத்தம் தன்னில்
இது கால தத்துவப் பேர் ஈசன் உட்பார்வையாலே
முதுமூல சுபாவம் விட்டு முக்குணம் வியத்தம் ஆமே. 22

यत्राव्यक्तेऽखिलतनुभृतो वासनाभिः प्रलीनाः
सुप्तौ यद्वत्प्रलयपरसीम्न्यादिहीनास्तदेव ।
ईशालोकाद्धि गुणसमतां सन्त्यजद्व्यक्तसंज्ञां
गच्छत् सत्त्वं रज इति तमो नैकभेदञ्च जातम् ॥ २२ ॥

யத்ராவ்யக்தே(அ)கி2லதனுப்4ருதோ வாஸநாபி4: ப்ரலீனா:
ஸுப்தௌ யத்3வத்ப்ரலயபரஸீம்ன்யாதி3ஹீனாஸ்ததே3வ ।
ஈஶாலோகாத்3தி4 கு3ணஸமதாம் ஸந்த்யஜத்3வ்யக்தஸஞ்ஜ்ஞாம்
க3ச்ச2த் ஸத்த்வம் ரஜ இதி தமோ நைகபே4த3ஞ்ச ஜாதம் ॥ 22 ॥

மூலம் 23

உத்தம வெளுப்புச் செம்மை உரைத்திடும் கறுப்பும் ஆகும்
சத்துவ குணத்தினோடு ரசோகுணம் தமோ குணந்தான்
சுத்தமோடு அழுக்கு இருட்டாச் சொல்லும் முக்குணமும் மூன்றாய்
ஒத்துள வேனும் தம்முள் ஒருகுணம் அதிகம் ஆமே. 23

सत्वं भवति विशुद्धं रजस्तु रक्तं तमस्तु कृष्णञ्च ।
परिवर्तिषु चैतेषु द्वे न्यूने चैकमधिकं स्यात् ॥ २३ ॥

ஸத்வம் ப^{4}வதி விஶுத்^{3}த^{4}ம் ரஜஸ்து ரக்தம் தமஸ்து க்ருஷ்ணஞ்ச ।
பரிவர்திஷு சைதேஷு த்^{3}வே ந்யூனே சைகமதி^{4}கம் ஸ்யாத் ॥ 23 ॥

மூலம் 24

ஒருவழி இதுவாம் இத்தை ஒரு வழி வேறுச் சொல்வர்
மருவும் அவ்வியத்தம் தானே மகத் தத்துவம் ஆகும் அந்த
அருள் மகத் தத்துவந்தான் அகங்காரம் ஆகும் என்றும்
கரு அகங்காரம் மூன்றுக் காட்டிய குணமாம் என்றும் 24

अयमिह मार्गश्चैकस्त्वपरोऽव्यक्तादभून्महत् ।
तत्त्वं भवति ततोऽहङ्कारस्तस्मादेते गुणा जाताः ॥ २४ ॥

அயமிஹ மார்க^{3}ஶ்சைகஸ்த்வபரோ(அ)வ்யக்தாத^{3}பூ^{4}ன்மஹத் ।
தத்த்வம் ப^{4}வதி ததோ(அ)ஹங்காரஸ்தஸ்மாதே^{3}தே கு^{3}ணா ஜாதா: ॥ 24 ॥

மூலம் 25

இக்குணங்களிலே விண் போன்று இருக்கும் சிற்சாயை தோன்றும்
முக்குணங்களினும் தூய்தாம் முதற் குணம் மாயை ஆகும்
அக்குணப் பிரமச் சாயை அந்தரியாமி மாயை
எக்குணங்களும் பற்றுதோன் நிமித்த காரணனும் ஈசன் 25

ब्रह्मच्छाया भवति हि गुणेष्वेषु सर्वेषु माया
सत्वं तत्र प्रतिफलति यो हीश्वरश्चान्तरात्मा ।
तस्योपाधेरननुभविता सोऽयमीशो निमित्तं
चोपादानं सकलजगतामूर्णानाभिर्यथैकः ॥ २५ ॥

ப்^{3}ரஹ்மச்சா^{2}யா ப^{4}வதி ஹி கு^{3}ணேஷ்வேஷு ஸர்வேஷு மாயா
ஸத்வம் தத்ர ப்ரதிப^{2}லதி யோ ஹீஸ்வரஸ்சாந்தராத்மா ।
தஸ்யோபாதே^{4}ரனனுப^{4}விதா ஸோ(அ)யமீஶோ நிமித்தம்
சோபாதா^{3}னம் ஸகலஜக^{3}தாமூர்ணநாபி^{4}ர்யதை^{2}க: ॥ 25 ॥

மூலம் 26

சனுக்கு இது சுழுத்தி இதுவே காரண சரீரம்
கோசம் ஆனந்தம் ஆகும் குணம் இராசதம் அவித்தை
தேசறும் அவித்தை தோறும் சிற் சாயை சீவ கோடி
நாசமாம் உயிர்க்கு அப்போது நாமமும் பிராஞ்ஞன் ஆமே. 26

ईशस्येयं सुषुप्तिर्भवति पुनरियं कारणं देहमासीत्
एषैवानन्दकोशो भवति ननु गुणो राजसोऽसावविद्या ।
चिच्छाया चेतरस्यां स्फुरति बहुतरं जीवकोट्योऽत्र यस्यां
सर्वा स्फूर्तिः सुषुप्तौ तदभिमतवतस्तस्य तु प्राज्ञसंज्ञा ॥ २६ ॥

ஈஶஸ்யேயம் ஸுஷுப்திர்ப⁴வதி புனரியம் காரணம் தே³ஹமாஸீத்
ஏஷைவானந்த³கோஶோ ப⁴வதி நனு கு³ணோ ராஜஸோ(அ)ஸாவவித்³யா ।
சிச்சா²யா சேதரஸ்யாம் ஸ்பு²ரதி ப³ஹுதரம் ஜீவகோட்யோ(அ)த்ர யஸ்யாம்
ஸர்வாஸ்பூ²ர்தி:ஸுஷுப்தௌ தத³பி⁴மதவதஸ்தஸ்ய து ப்ராஜ்ஞஸஞ்ஜ்ஞா ॥26॥

மூலம் 27

அழுக்கொடு பற்றும் சீவர்க்கு அதுவே ஆனந்த கோசம்
சுழுத்தி காரண சரீரம் சொன்னது இம்மட்டும் மோகம்
முழுக் குணத்து இரண்டால் வந்த மூல ஆரோபம் சொன்னேம்
வழுத்து சூக்கும ஆரோப வழியும் நீ மொழியக் கேளாய். 27

अविद्यासंसक्ताः सकलपशवरसैव भविता
तदानन्दः कोशो दृढतरसुषुप्तिर्वपुरपि ।
अमीषामज्ञानप्रचुरमथ वक्ष्ये सुमलिनात्
गुणादुद्भूतं यच्छृणु तदिह भूयोऽप्यवहितः ॥ २७ ॥

அவித்³யாஸம்ஸக்தா꞉ ஸகலபஶவரஸைவ ப⁴விதா
ததா³னந்த³꞉ கோஶோ த்³ருட⁴தரஸுஷுப்திர்வபுரபி ।
அமீஷாமஜ்ஞானப்ரசுரமத² வக்ஷ்யே ஸுமலினாத்
கு³ணாது³த்³பூ⁴தம் யச்ச்²ருணு ததி³ஹ பூ⁴யோ(அ)ப்யவஹித꞉ ॥ 27 ॥

மூலம் 28

ஏம மாயா வினோத ஈசனார் அருளினாலே
பூமலி உயிர்கட்கு எல்லாம் போக சாதனம் உண்டாகத்
தாமத குணம் இரண்டு சத்தியாய்ப் பிரிந்து தோன்றும்
வீமமாம் மூடல் என்றும் விவிதமாம் தோற்றம் என்றும் 28

पत्युः पशूनां कृपयैव सर्वभोगार्थ मज्ञानमयं तमो हि ।
विक्षेप इत्यावरणञ्च नाम्ना द्वेधाऽभवच्चावृतयेऽपि सृष्ट्यै ॥ २८ ॥

பத்யு꞉ பஶூனாம் க்ருபயைவ ஸர்வபோ⁴கா³ர்த²
மஜ்ஞானமயம் தமோ ஹி ।
விக்ஷேப இத்யாவரணஞ்ச நாம்னா
த்³வேதா⁴(அ)ப⁴வச்சாவ்ருதயே(அ)பி ஸ்ருஷ்ட்யை ॥ 28 ॥

மூலம் 29

தோற்றமாம் சத்தி தன்னில் சொல்லிய விண்ணும் விண்ணில்
காற்றதாம் காற்றில் தீயாம் கனலில் நீர் நீரில் மண்ணும்
போற்றும் இவ்வைந்தும் நொய்ய பூதங்கள் என்று பேராம்
சாற்றும் மற்று இவற்றில் போக சாதன தனு உண்டாகும். 29

शक्तिर्विक्षेपनाम्नी समभवदथ सा व्योम तस्मान्नभस्वान्
तस्मादग्निस्ततोऽम्भः समभवदवनिः पञ्च भूतानि तानि ।
नाम्ना प्रोक्तानि धैरैरिति सकलनृणां भोगलाभाय तेभ्यो
जातं पुर्यष्टकं तज्जगति जनिमतां लिङ्गदेहं वदन्ति ॥ २९ ॥

ஶக்திர்விக்ஷேபநாம்னீ ஸமப4வத3த2 ஸா வ்யோம தஸ்மான்னப4ஸ்வான்
தஸ்மாத3க்3நிஸ்ததோ(அ)ம்ப4: ஸமப4வத3வனி: பஞ்ச பூ4தானி தானி ।
நாம்ந ப்ரோக்தானி த4ரைரிதி ஸகலந்ருணும் போ4க3லாபா4ய தேப்4யோ
ஜாதம் புர்யஷ்டகம் தஜ்ஜக3தி ஜனிமதாம் லிங்க3தே3ஹம் வத3ந்தி ॥ 29 ॥

மூலம் 30

ஆதி முக்குணம் இப்பூதம் அடங்கலும் தொடர்ந்து நிற்கும்
கோதில் வெண் குணத்தில் ஐந்து கூறு உணர் கருவி ஆகும்
ஓதிய பின்னை ஐந்தும் உளம் புத்தி இரண்டாம் ஞான
சாதனமாம் இவ்வேழும் சற்குணப் பிரிவினாலே 30

भूतेषु पञ्चसु गुणत्रयमस्ति नित्यं
सत्त्वाद् भवन्ति खलु पञ्च मतीन्द्रियाणि ।
आसीन्मनश्च धिषणा च समष्टिसत्वाद्
एतानि सप्त खलु बोधविवर्धकानि ॥ ३० ॥

பூ4தேஷு பஞ்சஸு கு3ணத்ரயமஸ்தி நித்யம்
ஸத்த்வாத்3 ப4வந்தி க2லு பஞ்ச மதீந்த்3ரியாணி ।
ஆஸீன்மனஶ்ச தி4ஷணா ச ஸமஷ்டிஸத்வாத்3
ஏதானி ஸப்த க2லு போ3த4விவர்த4கானி ॥ 30 ॥

மூலம் 31

இராசத குணத்தில் வேறு இட்டு எடுத்த கூறு ஐந்தும் ஐந்தும்
பிராண வாயுக்கள் என்றும் பெரும் தொழில் கருவி என்றும்
பராவிய பெயராம் இந்தப் பதினேழும் இலிங்க தேகம்
சுரர் அசுரர் நரர் விலங்காய்த் தோன்றிய உயிர்கட்கு எல்லாம். 31

गुणाद्धि रजसोऽनिलाः खलु भवन्ति पञ्चाप्यमी
तथा प्रबलकर्मकाण्यपि भवन्ति चाक्षाण्यपि ।
दशैव मिलितान्यतो भवति सप्त लिङ्गाभिधं
शरीरमिदमात्मनां सुरनृदैत्यनीडौकसाम् ॥ ३१ ॥

கு3ணாத்3தி4 ரஜஸோ(அ)னிலாः க2லு ப4வந்தி பஞ்சாப்யமீ
ததா2 ப்ரப3லகர்மகாண்யபி ப4வந்தி சாக்ஷாண்யபி ।
த3ஶைவ மிலிதான்யதோ ப4வதி ஸப்த லிங்கா3பி4த4ம்
ஶரீரமித3மாத்மனும் ஸுரந்ருதை3த்யனீடௌ3கஸாம் ॥ 31 ॥

மூலம் 32

இவ்வுடல் மருவும் சீவன் இலங்கு தைசதன் என்று ஆவன்
இவ்வுடல் மருவும் ஈசன் இரணிய கர்ப்பன் ஆவன்
இவ்வுடல் இரண்டு பேர்க்கும் இலிங்க சூக்கும சரீரம்
இவ்வுடற் கோசம் மூன்றாம் இது கனா அவத்தையாமே. 32

व्यष्टिष्वेतासु जीवो यदि च परिगतस्तैजसाख्यां विधत्ते
सूत्रात्मा चेत्समष्टिष्वपि भवति पुनः स्वप्न एष द्वयोश्च ।
प्राणव्यापारवत्वादपि खलु ममताहेतुतः कर्तृभावात्
स्यात्कोशानामिदं तत्त्रितयमिति वदन्त्यात्मशास्त्रप्रवीणाः ॥ ३२ ॥

வ்யஷ்டிஷ்வேதாஸு ஜீவோ யதி3 ச பரிக3தஸ்தைஜஸாக்2யாம் வித4த்தே
ஸூத்ராத்மா சேத்ஸமஷ்டிஷ்வபி ப4வதி புனः ஸ்வப்ன ஏஷ த்3வயோஶ்ச ।
ப்ராணவ்யாபாரவத்வாத3பி க2லு மமதாஹேதுதः கர்த்ருபா4வாத்
ஸ்யாத்கோஶாநாமித3ம் தத்த்ரிதயமிதி வத3ந்த்யாத்மஶாஸ்த்ரப்ரவீணாः ॥ 32 ॥

மூலம் 33

சூக்கும சடம் இம்மட்டும் சொல்லினோம் இப்பால் தூலம்
ஆக்கும் ஆரோபம் தானும் அடைவினின் மொழியக் கேளாய்
தாக்கும் இவ்வுயிர்க்குத் தூல தநுவும் போகமும் உண்டாகக்
காக்கும் அவ்வீசன் பஞ்சீகரணங்கள் செய்தான் தானே. 33

एतत्सूक्ष्मशरीरजातमुदितं पश्चात्प्रवक्ष्ये शृणु
स्थूलारोपविधानमाश्वसुभृतां स्थूलाय भोगाय हि ।
पञ्चीकारमतश्चकार भगवानेकः परात्मा स्वयं
यत्तेषां तमृते भवन्ति न हिता भोगाश्च सूक्ष्मा तनुः ॥ ३३ ॥

ஏதத்ஸூக்ஷ்மஶரீரஜாதமுதி³தம் பஶ்சாத்ப்ரவக்ஷ்யே ஶ்ருணு
ஸ்தூ²லாரோபவிதா⁴னமாஶ்வஸுப்⁴ருதாம் ஸ்தூ²லாய போ⁴கா³ய ஹி ।
பஞ்சீகாரமதஶ்சகார ப⁴க³வானேகः பராத்மா ஸ்வயம்
யத்தேஷாம் தம்ருதே ப⁴வந்தி ந ஹிதா போ⁴கா³ஶ்ச ஸூக்ஷ்மா தனுः ॥ 33 ॥

மூலம் 34

ஐந்து பூதமும் பத்து ஆக்கி அவை பாதி நந்நான்கு ஆக்கி
நந்து தம் பாதி விட்டு நான்கொடு நான்கும் கூட்ட
வந்தன தூல பூதம் மகாபூதம் இவற்றினின்றும்
தந்தன நான்காம் தூல தநு அண்ட புவன போகம். 34

कृत्वा पञ्चैव भूतान्यपि च दश ततस्तेषु पञ्चापि चत्वां
येकं भागं विहाय स्वयमथ चतुर्षु प्रायशो मेलनं यत् ।
भागानां बुद्धिमन्तो जगति परिपठन्त्येव पञ्चीकृतिं तद्
भूतग्रामः समस्तस्समभवदमुतो भोगजातानि लोकाः ॥ ३४ ॥

க்ருத்வா பஞ்சைவ பூ⁴தான்யபி ச த³ஶ ததஸ்தேஷு பஞ்சாபி சத்வாம்
யேகம் பா⁴க³ம் விஹாய ஸ்வயமத² சதுர்ஷு ப்ராயஶோ மேலனம் யத் ।
பா⁴கா³னும் பு³த்³தி⁴மந்தோ ஜக³தி பரிபட²ந்த்யேவ பஞ்சீக்ருதிம் தத்³
பூ⁴தக்³ராமः ஸமஸ்தஸ்ஸமப⁴வத³முதோ போ⁴க³ஜாதானி லோகாः ॥ 34 ॥

மூலம் 35

தூலமே மருவும் சீவன் சொல்லிய விசுவன் ஆகும்
தூலமே மருவும் ஈசன் சொல்லும் விராட் புருடன் ஆகும்
தூலமே அன்ன கோசம் துன்னும் சாக்கிர அவத்தை
தூல கற்பனை ஈதென்று தொகுத்தது மனத்திற் கொள்வாய் 35

स्थूलाभिमानी खलु विश्व उच्यते विराट् समष्ट्याग्रहतः परेशः ।
एतद्वयोर्जागरणञ्च कोशस्त्वन्नाभिधः स्थूलविसर्ग एषः ॥ ३५ ॥

ஸ்தூ²லாபி⁴மானீ க²லு விஶ்வ உச்யதே விராட் ஸமஷ்ட்யாக்³ரஹதः பரேஶः ।
ஏதத்³வயோர்ஜாக³ரணஞ்ச கோஶஸ்த்வந்நாபி⁴த⁴ः ஸ்தூ²லவிஸர்க³ ஏஷः ॥ 35 ॥

மூலம் 36

சீரிய ஈசனுர்க்கும் சீவர்க்கும் உபாதி ஒன்றேல்
ஆரிய குருவே பேதம் அறிவது எப்படி என்றக்கால்
காரிய உபாதி சீவன் காரண உபாதி ஈசன்
வீரியம் மிகு சமட்டி வியட்டியால் பேதம் ஆமே. 36

उपाधिमेकं वदसीशजीवयोः कथं प्रभेदस्त्विवति चेच्छृणुष्व तम् ।
समष्टितो व्यष्टिवशेन कारणात् क्रमेण कार्यादपि नान्यथा भवेत् ॥ ३६ ॥

உபாதி4மேகம் வத3ஸீஶஜீவயோः கத2ம் ப்ரபே4த3ஸ்த்விதி
    சேச்ச்2ருணுஷ்வ தம் ।
ஸமஷ்டிதோ வ்யஷ்டிவஶேன காரணாத் க்ரமேண
    கார்யாத3பி நான்யதா2 ப4வேத் ॥ 36 ॥

மூலம் 37

மரங்கள் போல் வியட்டி பேதம் வனம் எனல் சமட்டி பேதம்
சரங்கள் தாவரங்கள் பேதத் தனி உடல் வியட்டி என்பார்
பரம்பிய எல்லாம் கூட்டிப் பார்ப்பதே சமட்டி என்பார்
இரங்கிய பல சீவர்க்கும் ஈசர்க்கும் பேதம் ஈதே. 37

वृक्षो व्यष्टिः स्यादरण्यं समष्टिर्गेहो व्यष्टिः पत्तनं स्यात्समष्टिः ।
देहो व्यष्टिः स्यात्प्रपञ्चः समष्टिः शम्भोर्जीवस्यैष एव प्रभेद : ॥ ३७ ॥

வ்ருக்ஷோ வ்யஷ்டிः ஸ்யாத3ரண்யம் ஸமஷ்டிர்கே3ஹோ
    வ்யஷ்டிः பத்தனம் ஸ்யாத்ஸமஷ்டிः ।
தே3ஹோ வ்யஷ்டிः ஸ்யாத்ப்ரபஞ்சः ஸமஷ்டிः
    ஶம்போ4ர்ஜீவஸ்யைஷ ஏவ ப்ரபே4த3 : ॥ 37 ॥

மூலம் 38

கற்பனை வந்தவாறு காட்டினேம் காண்பன எல்லாம்
சொற்பனம் போலும் என்றே துணிந்தவன் ஞானி ஆவான்
செற்புதை மழைக்காலம் போய்த் தெளிந்த ஆகாசம் போல
அற்புத முத்தி சேரும் அபவாத வழியும் கேளாய். 38

कल्पनागमविभ्रमस्तव दर्शितः खलु युक्तितः
स्वप्न एव जगत्समस्तमितीक्षिताऽत्र हि बोधवान् ।
क्षिप्रमेव घनागमक्षतिकालशुद्धनभःसम-
स्वस्वरूपविशुद्धये ह्यपवादमार्गमथो ब्रुवे ॥ ३८ ॥

கல்பநாக3மவிப்4ரமஸ்தவ த3ர்ஶிதः க2லு யுக்திதः
ஸ்வப்ன ஏவ ஜக3த்ஸமஸ்தமிதீக்ஷிதா(அ)த்ர ஹி போ3த4வான் ।
க்ஷிப்ரமேவ க4நாக3மக்ஷதிகாலஶுத்3த4னப4:ஸம-
ஸ்வஸ்வரூபவிஶுத்3த4யே ஹ்யபவாத3மார்க3மதோ2 ப்3ருவே ॥ 38 ॥

மூலம் 39

அரவு அன்று கயிறு என்றற் போல் ஆள் அன்று தறி என்றற் போல்
குரவன் சொல் உபதேசத்தால் கூறும் நூல் ஒளியைக் கொண்டு
புரம் அன்று புவனம் அன்று பூதங்கள் அன்று ஞானத்
திரம் என்னும் பிரமம் என்று தெளிவதே அபவாதம் காண். 39

सर्प एष न रज्जुरेव न रूप्यमेव हि शुक्तिका
स्थाणुरेव नरो भवेन्न हि चैवमेव गुरोर्गिरा ।
नैव गात्रमथेन्द्रियाण्यपि नैव भूतपरम्परा
ब्रह्ममात्रमहं सदेत्यपवादमार्गमुशन्त्यमुम् ॥ ३९ ॥

ஸர்ப ஏஷ ந ரஜ்ஜுரேவ ந ரூப்யமேவ ஹி ஶுக்திகா
ஸ்தா2ணுரேவ நரோ ப4வேன்ன ஹி சைவமேவ கு3ரோர்கி3ரா ।
நைவ கா3த்ரமதே2ந்த்3ரியாண்யபி நைவ பூ4தபரம்பரா
ப்3ரஹ்மமாத்ரமஹம் ஸதே3த்யபவாத3மார்க3முஶந்த்யமும் ॥ 39 ॥

மூலம் 40

படமும் நூலும் போல் செய்த பணியும் பொன்னும் போல் பார்க்கில்
கடமும் மண்ணும் போல் ஒன்றும் காரிய காரணங்கள்
உடல் முதல் சுபாவம் ஈறாய் ஒன்றில் ஒன்று உதித்தவாறே
அடைவினில் ஒடுக்கிக் காண்பது அபவாத உபாயமாமே. 40

वस्त्रतन्तुकिरीटकुण्डलनिष्ककाञ्चनकुण्डिका -
मृद्वदेवमुदीक्ष्यतामिह चैकमेव हि वस्तुत : ।
कारणाद् व्यतिरिक्तमस्ति न कार्यवस्तु कदाचने-
त्यात्ममात्रविलोकनं त्वपवादमाहुरमुं बुधाः ॥ ४० ॥

வஸ்த்ரதந்துகிரீடகுண்ட3லநிஷ்ககாஞ்சனகுண்டி3கா -
ம்ருத்3வதே3வமுதீ3க்ஷயதாமிஹ சைகமேவ ஹி வஸ்துத : ।
காரணாத்3 வ்யதிரிக்தமஸ்தி ந கார்யவஸ்து கதா3சனே -
த்யாத்மமாத்ரவிலோகனம் த்வபவாத3மாஹுரமும் பு3தா4: ॥ 40 ॥

மூலம் 41

தூடண தமத்தில் வந்த தோற்றமாம் சத்தி செய்யும்
ஏடஊண விகாரம் சொன்னீர் இரண்டு சத்திகள் என்றீரே
மூடலாம் சத்தி செய்யும் மோகமும் சொல்லும் ஐயா
கேடறக் குருவே என்னக் கிருபையோடு அருள் செய்வாரே. 41

विक्षेपावृतिसंज्ञयोरतिजडात्सञ्जातयोस्त्वं गुणात्
शक्त्योर्वै तमसस्तु सम्भणितवान् विक्षेपशक्तेः कृतिम् ।
शंसत्वावरणस्य कार्यमखिलं येनैव बन्धो भवे-
दित्याख्यातवति प्रभूतविनये शिष्ये गुरुः प्राह तम् ॥ ४१॥

விக்ஷேபாவ்ருதிஸஞ்ஜ்ஞயோரதிஜடா³த்ஸஞ்ஜாதயோஸ்த்வம் கு³ணாத்
ஶக்த்யோர்வை தமஸஸ்து ஸம்ப⁴ணிதவான் விக்ஷேபஶக்தே꞉ க்ருதிம் ।
ஶம்ஸத்வாவரணஸ்ய கார்யமகி²லம் யேனைவ ப³ந்தோ⁴ ப⁴வே -
தி³த்யாக்²யாதவதி ப்ரபூ⁴தவினயே ஶிஷ்யே கு³ரு꞉ ப்ராஹ தம் ॥ 41॥

மூலம் 42

தான் நிகர் தனக்காம் ஈசன் தனையும் தங்களைத் தாம் கண்ட
ஞானிகள் தமையும் அன்றி நாஸ்தி நபாதி என்னும்
ஊன் இடை உயிர்கள் உள்ளத்து உணர்விழி குருடாம் வண்ணம்
வான் நிலம் திசைகள் மூடும் மழை நிசி இருள் போல் மூடும். 42

स्वोपमानपरमेश्वरं विना ज्ञानिनं त्वसदभानरूपवत् ।
ज्ञानलोचनपिधानकारि यत् प्रावृणोति सकलं तमो यथा ॥ ४२ ॥

ஸ்வோபமானபரமேஶ்வரம் வினா ஜ்ஞானினம் த்வஸத³பா⁴னரூபவத் ।
ஜ்ஞானலோசனபிதா⁴னகாரி யத் ப்ராவ்ருணோதி ஸகலம் தமோ யதா² ॥ 42 ॥

மூலம் 43

பூன்றமாம் பிரம்மத்துக்கும் புறத்து உள விகாரங்கட்கும்
ஆன்ற கூடத்தனுக்கும் அகத்து உள விகாரங்கட்கும்
தோன்றிய பேதம் சற்றும் தோன்றாமல் மறைத்து மூடும்
ஊன்றிய பவ வியாதி உண்டாக்கும் உபாதி ஈதே. 43

पूर्णस्य ब्रह्मणो वा बहिरपि जगतां वर्तते यो विभेदः ।
कूटस्थस्यापि चान्तर्घनतरविकृतेरस्ति यो वा विभेदः ।
आवृत्यैतत्समस्तं विलसति घनवद्घोररूपावलिः ४४ सा
संसारव्याधिबीजं सकलजनिमतामेतदेवाहुरार्याः ॥ ४३ ॥

பூர்ணஸ்ய ப்³ரஹ்மணோ வா ப³ஹிரபி ஜக³தாம் வர்ததே யோ விபே⁴த³꞉ ।
கூடஸ்த²ஸ்யாபி சாந்தர்க⁴னதரவிக்ருதேரஸ்தி யோ வா விபே⁴த³꞉ ।
ஆவ்ருத்யைதத்ஸமஸ்தம் விலஸதி க⁴னவத்³கோ⁴ரரூபாவலி꞉ 44 ஸா
ஸம்ஸாரவ்யாதி⁴பீ³ஜம் ஸகலஜனிமதாமேததே³வாஹுரார்யா꞉ ॥ 43 ॥

மூலம் 44

ஆதாரம் மறைந்து போனால் ஆரோபம் எங்கே தோன்றும்
ஆதாரம் மறையாதாகில் ஆரோபம் இல்லையே என்றால்
ஆதாரம் சமம் விசேடமாம் என இரண்டு கூறும்
ஆதாரம் சமமாம் எங்கும் ஆரோபம் விசேடமாமே. 44

आधारश्चेन्निगूढो भवति वरगुरो कुत्र वारोपयोगः
नो चेदारोपवार्ता नहि भवति यदीत्युच्यते तच्छृणुष्व ।
आधारो यः समानो भवति शुभमते यो विशेषस्तयोर्वा
पूर्वः सर्वत्र चैको भवति हि चरमः कल्पितोऽयं भ्रमेण ॥ ४४ ॥

ஆதா⁴ரஶ்சேன்னிகூ³டோ⁴ ப⁴வதி வரகு³ரோ குத்ர வாரோபயோக³ꞏ
நோ சேதா³ரோபவார்தா நஹி ப⁴வதி யதீ³த்யுச்யதே தச்ச்²ருணுஷ்வ ।
ஆதா⁴ரோ யꞏ ஸமானோ ப⁴வதி ஶுப⁴மதே யோ விஶேஷஸ்தயோர்வா
பூர்வꞏ ஸர்வத்ர சைகோ ப⁴வதி ஹி சரமꞏ கல்பிதோ(அ)யம் ப்⁴ரமேண ॥ 44 ॥

மூலம் 45

சகமதில் இது என் சுட்டாம் சமானந்தான் மறைந்திடாது
மிக இது கயிறும் என்னும் விசேடந்தான் மறைந்து போகும்
அகம் எனும் சமானம் தன்னை அஞ்ஞானம் மறைத்திடாது
பகர் விசேடமதாம் சீவன் பரம் எனும் அதனை மூடும். 45

आश्चर्यमेतदवनौ परमं हि साम्य-
मन्तर्हितं न तु कदाऽपि विशेषयोगात् ।
न ह्यावृणोत्यहमिति स्म परं स्वसाम्यं
किन्त्वावृणोति तम ईश्वरजीवबोधम् ॥ ४५ ॥

ஆஶ்சர்யமேதத³வனௌ பரமம் ஹி ஸாம்ய -
மந்தர்ஹிதம் ந து கதா³(அ)பி விஶேஷயோகா³த் ।
ந ஹ்யாவ்ருணோத்யஹமிதி ஸ்ம பரம் ஸ்வஸாம்யம்
கிந்த்வாவ்ருணோதி தம ஈஶ்வரஜீவபோ³த⁴ம் ॥ 45 ॥

மூலம் 46

கேவல நிலை தோன்றாமல் கெடுத்தது பஞ்சகோசம்
சீவனும் சகத்துமாகிச் செனித்த விட்சேபம் அன்றோ
ஆவரணம் தானே பாழ் அனர்த்தம் என்று உரைத்தது ஏதோ
மேவரும் குருவே என்று வினாவிடின் மகனே கேளாய். 46

कोशाः पञ्च हि केवलं परमकं स्थानं तिरस्कुर्वते
जीवेशादिजगद्विकल्पजननी विक्षेपशक्तिः किल ।
आवृत्याह्वयशक्तिरत्र विदिता शून्यं कुतोऽनर्थता
तत्स्याच्चेदिति वत्स मे कथयतस्तं निर्णयं त्वं शृणु ॥ ४६ ॥

கோஶா꞉ பஞ்ச ஹி கேவலம் பரமகம் ஸ்தா²னம் திரஸ்குர்வதே
ஜீவேஶாதி³ஜக³த்³விகல்பஜனனீ விக்ஷேபஶக்தி꞉ கில ।
ஆவ்ருத்யாஹ்வயஶக்திரத்ர விதி³தா ஶூன்யம் குதோ(அ)னர்த²தா
தத்ஸ்யாச்சேதி³தி வத்ஸ மே கத²யதஸ்தம் நிர்ணயம் த்வம் ஶ்ருணு ॥ 46 ॥

மூலம் 47

தோற்றமாம் சத்தி தானும் துன்பமாம் பவம் ஆனாலும்
ஆற்றலால் முத்தி சேர்வார்க்கு அனுகூலமாகும் காண் நீ
ஊற்றமாம் பகற்காலம் போல் உபகாரம் நிசியால் உண்டோ
மாற்றம் என் உரைப்பேன் மைந்தா மறைப்பது மிகப் பொல்லாதே. 47

सेयं विक्षेपशक्तिर्बाहुविधजगतः संविधात्री यदि स्यात्
ब्रह्माभ्यासैकभाजामपि खलु कुरुते तन्निवृत्तिं बुधानाम् ।
तामस्यां यामवत्यां दिवसवदपि वा वर्तते चोपकारः
तद्दुष्टा ह्यावृतिः सा सकलजनिमतां दुःखसंसारहेतुः ॥ ४७ ॥

ஸேயம் விக்ஷேபஶக்திர்பா³ஹுவித⁴ஜக³த꞉ ஸம்விதா⁴த்ரீ யதி³ ஸ்யாத்
ப்³ரஹ்மாப்⁴யாஸைகபா⁴ஜாமபி க²லு குருதே தந்நிவ்ருத்திம் பு³தா⁴னாம் ।
தாமஸ்யாம் யாமவத்யாம் தி³வஸவத³பி வா வர்ததே சோபகார꞉
தத்³து³ஷ்டா ஹ்யாவ்ருதி꞉ ஸா ஸகலஜனிமதாம் து³꞉க²ஸம்ஸாரஹேது꞉ ॥ 47 ॥

மூலம் 48

சுழுத்தியில் பிரளயத்தில் தோற்றமாம் சகங்கள் மாண்டும்
அழுத்திய பவம் போய் முத்தி அடைந்தவர் ஒருவர் உண்டோ
முழுத்த விட்சேபம் எல்லாம் முத்தியில் கூட்டுகிற்கும்
கொழுத்த ஆவரணம் முத்தி கூடாமல் கெடுத்த கேடே. 48

अपि क्षये वा जगतां सुषुप्तौ संवर्तकालेऽपि च कस्य मोक्षः ।
विक्षेपकार्यं किल मुक्तिबीजं दुष्टाऽऽवृतिः संसरणैकहेतुः ॥ ४८ ॥

அபி க்ஷயே வா ஜக³தாம் ஸுஷுப்தௌ
ஸம்வர்தகாலே(அ)பி ச கஸ்ய மோக்ஷ꞉ ।
விக்ஷேபகார்யம் கில முக்திபீ³ஜம் து³ஷ்டா(ஆ)வ்ருதி꞉
ஸம்ஸரணைகஹேது꞉ ॥ 48 ॥

மூலம் 49

சுத்தியில் வெள்ளி போலத் தோன்றிய தோற்றம் ஆன
சத்தியும் பொய்யே என்றால் சத்தி சாதனமா வந்த
முத்தியும் பொய்யாம் என்னின் மோக நித்திரை விலங்கால்
நித்திரை தெளியுமாம் போல் நிருவாண நிலை மெய்யாமே. 49

विक्षेपशक्तिपरिकल्पितमेव सर्वं
शुक्तिस्थरौप्यवदसत्प्रतिभाति चेत्तत् ।
मोक्षोऽपि सत्य इति तर्हि न पुण्डरीकः
स्वाप्नोऽपि किं वितनुते प्रतिबोधमात्रम् ॥ ४९ ॥

விக்ஷேபஶக்திபரிகல்பிதமேவ ஸர்வம்
ஶுக்திஸ்த²ரௌப்யவத³ஸத்ப்ரதிபா⁴தி சேத்தத் ।
மோக்ஷோ(அ)பி ஸத்ய இதி தர்ஹி ந புண்ட³ரீக꞉
ஸ்வாப்னோ(அ)பி கிம் விதனுதே ப்ரதிபோ³த⁴மாத்ரம் ॥ 49 ॥

மூலம் 50

இம்பரில் நஞ்சை நஞ்சால் இரும்பினை இரும்பால் எய்யும்
அம்பினை அம்பால் பற்றும் அழுக்கினை அழுக்கால் மாய்ப்பர்
வம்பியன் மாயை தன்னை மாயையால் மாய்ப்பர் பின்னைத்
தம்பமாம் அதுவும் கூடச் சவம் சுடும் தடிபோல் போமே. 50

अय इव भुवनेऽयो मार्गणं मार्गणो वा
मलमिव मलमेकं तद्गरं वागरञ्च ।
मन इह परिशुद्धं नाशयित्वा मनोऽन्य-
च्छवदहनसमिद्धन्नाशमेति स्वयञ्च ॥ ५० ॥

அய இவ பு⁴வனே(அ)யோ மார்க³ணம் மார்க³ணோ வா
மலமிவ மலமேகம் தத்³க³ரம் வாக³ரஞ்ச ।
மன இஹ பரிஶுத்³த⁴ம் நாஶயித்வா மனோ(அ)ன்ய-
ச்ச²வத³ஹனஸமித்³த⁴ந்நாஶமேதி ஸ்வயஞ்ச ॥ 50 ॥

மூலம் 51

இந்த மாயையினால் சீவர்க்கு ஏழு அவத்தைகள் உண்டாகும்
அந்த ஏழு அவத்தை தம்மை அடைவினின் மொழியக் கேளாய்
முந்த அஞ்ஞானம் மூடல் முளைத்தல் காணாத ஞானம்
சந்ததம் கண்ட ஞானம் தழல் கெடல் குளிர்மை ஆதல். 51

अवस्थाः सप्तैताः प्रकृतित इतः स्युर्मलवता -
मबोधः पश्चादावरण इति विक्षेप इति च ।
परोक्षप्रत्यक्षे तदनु भविताराववगती
ततो दुःखध्वंसस्तदनु सुखलब्धिश्च महती ॥ ५१ ॥

அவஸ்தா2: ஸப்தைதா: ப்ரக்ருதித இத: ஸ்யுர்மலவதா -
மபோ3த4: பஶ்சாதா3வரண இதி விக்ஷேப இதி ச ।
பரோக்ஷப்ரத்யக்ஷே தத3னு ப4விதாராவவக3தீ
ததோ து3:க2த்4வம்ஸஸ்தத3னு ஸுக2லப்3தி4ஶ்ச மஹதீ ॥ 51 ॥

மூலம் 52

பிரமமாம் தனை மறந்த பேதைமையே அஞ்ஞானம்
பரன் நிலை காணோம் என்று பகர்தல் ஆவரணம் மூடல்
நரன் ஒரு கருத்தால் சீவன் நான் என முளைத்த தோற்றம்
குரவன் வாக்கியத்தால் தன்னைக் குறிக்கொளல் பரோட்ச ஞானம். 52

ब्रह्मस्वरूपास्मरणं त्वबोधस्तदेव नास्तीत्युदिताऽऽवृतिः सा ।
विक्षेपनाम्नी वपुरादिभानं गुरोर्गिराऽस्तीति परः परोक्षः ॥ ५२ ॥

ப்3ரஹ்மஸ்வரூபாஸ்மரணம் த்வபோ3த4ஸ்ததே3வ
நாஸ்தீத்யுதி3தா(ஆ)வ்ருதி: ஸா ।
விக்ஷேபநாம்னீ வபுராதி3பா4னம் கு3ரோர்கி3ரா(அ)ஸ்தீதி
பர: பரோக்ஷ: ॥ 52 ॥

மூலம் 53

தத்துவ விசாரம் செய்து சகல சந்தேகமும் போய்
அத்துவிதம் தான் ஆதல் அபரோட்ச ஞானம் ஆகும்
கர்த்தனும் சீவ பேதம் கழிவதே துக்கம் போதல்
முத்தனாய் எல்லாம் செய்து முடிந்தது ஆநந்தமாமே. 53

तत्त्वार्थस्य विचारणाज्जगदिदं त्यक्त्वा ह्यसत्सन्निभं
ब्रह्मैवाहमिति स्थितिर्हि कथिता सैवापरोक्षं बुधैः ।
कर्तृत्वादिनिवृत्तिरेव विदिता दुःखप्रहाणिश्चिरा -
दानन्दाप्तिरथोत्तरैव कृतकृत्यत्वस्वरूपा हि सा ॥ ५३ ॥

தத்த்வார்த2ஸ்ய விசாரணாஜ்ஜக3தி3த3ம் த்யக்த்வா ஹ்யஸத்ஸன்னிப4ம்
ப்3ரஹ்மைவாஹமிதி ஸ்தி2திர்ஹி கதி2தா ஸைவாபரோக்ஷம் பு3தை4: ।
கர்த்ருத்வாதி3நிவ்ருத்திரேவ விதி3தா து3:க2ப்ரஹாணிஶ்சிரா -
தா3னந்தா3ப்திரதோ2த்தரைவ க்ருதக்ருத்யத்வஸ்வரூபா ஹி ஸா ॥ 53 ॥

மூலம் 54

இது நினக்கு அறியும் வண்ணம் இப்படி ஒரு திட்டாந்தம்
புதுமையாம் கதை கேள் பத்துப் புருடர் ஓர் ஆற்றை நீந்தி
உதக தீரத்தில் ஏறி ஒருவன் ஒன்பது பேர் எண்ணி
அதனெடு தசமன் தான் என்று அறியாமல் மயங்கி நின்றன். 54

अत्र हि दृष्टान्तोऽयं तीर्त्वा सरितञ्च दश नरास्तेषाम् ।
गणयन् खं मुक्त्वैको भ्रान्तोऽजानन् सुखं न लेभेऽज्ञः ॥ ५४ ॥

அத்ர ஹி த்³ருஷ்டாந்தோ(அ)யம் தீர்த்வா
ஸரிதஞ்ச த³ஶ நராஸ்தேஷாம் ।
க³ணயன் க²ம் முக்த்வைகோ ப்⁴ராந்தோ(அ)ஜானன்
ஸுக²ம் ந லேபே⁴(அ)ஜ்ஞ: ॥ 54 ॥

மூலம் 55

அறியாத மயல் அஞ்ஞானம் அவன் இல்லை காணோம் என்றல்
பிறியா ஆவரணம் ஆகும் பீழை கொண்டு அழல் விட்சேபம்
நெறியாளன் தசமன் உண்டு நிற்கின்றன் என்ற சொல்லைக்
குறியாக எண்ணி நெஞ்சில் கொள்வது பரோட்ச ஞானம். 55

भ्रमिरात्मनो ह्यबोधो नास्ति न भातीति चावृतिः कथिता ।
विक्षेपो घनशोको दशमस्यास्तिवाक् परोक्षं हि ॥ ५५ ॥

ப்⁴ரமிராத்மனோ ஹ்யபோ³தோ⁴ நாஸ்தி ந பா⁴தீதி சாவ்ருதி: கதி²தா ।
விக்ஷேபோ க⁴னஶோகோ த³ஶமஸ்யாஸ்திவாக் பரோக்ஷம் ஹி ॥ 55 ॥

மூலம் 56

புண்ணிய பதிகன் பின்னும் புருடர் ஒன்பதின்மர் தம்மை
எண்ணும் நீ தசமன் ஆவை என்னவே தன்னைக் காணல்
கண்ணினில் கண்ட ஞானம் கரைதல் போவது நோய் போதல்
திண்ணிய மனதில் ஐயம் தெளிதல் ஆநந்தம் ஆமே. 56

कस्याप्युक्तिवशान्नवापि पुरुषान् सङ्ख्याय पश्चात्स्वकं
साक्षात्कृत्य हि दर्शनं समुदितः प्रत्यक्षबोधो बुधैः ।
दुःखित्वादिनिवृत्तिरत्र कथिता साऽनर्थहानिः परा
सङ्ख्याता हि समस्तसंशयलयादानन्दलब्धिश्चिरात् ॥ ५६ ॥

கஸ்யாப்யுக்திவஶான்னவாபி புருஷான் ஸங்க்2யாய பஶ்சாத்ஸ்வகம்
ஸாக்ஷாத்க்ருத்ய ஹி த3ர்ஶனம் ஸமுதி3த: ப்ரத்யக்ஷபோ3தோ4 பு3தை4: ।
து3:கி2த்வாதி3நிவ்ருத்திரத்ர கதி2தா ஸா(அ)னர்த2ஹானி: பரா
ஸங்க்2யாதா ஹி ஸமஸ்தஸம்ஶயலயாதா3னந்த3லப்3தி4ஶ்சிராத் ॥ 56 ॥

மூலம் 57

தச புமான் தனைக் கண்டாற் போல் சற்குரு மூர்த்தியே என்
நிச வடிவினை யான் காண நீர் காட்டல் வேண்டும் என்றுன்
சுசி பெறும் இலக்கியார்த்தம் தொம்பதம் தத் பதங்கட்கு
அசி பத ஐக்கியம் செய்யும் அது செயும் உண்மை கேளாய். 57

ददर्श दशमो यथा निजतनुं पुराऽऽप्तोक्तित -
स्तथैव कलयाम्यहं कथय मत्स्वरूपं निजम् ।
इतीरयसि चेद् ब्रुवे तव हि तत्त्वमर्थं पुन -
विशोध्य परमद्वयं ह्यसिपदेन यत् प्रोच्यते ॥ ५७ ॥

த3த3ர்ஶ த3ஶமோ யதா2 நிஜதனும் புரா(ஆ)ப்தோக்தித -
ஸ்ததை2வ கலயாம்யஹம் கத2ய மத்ஸ்வரூபம் நிஜம் ।
இதீரயஸி சேத்3 ப்3ருவே தவ ஹி தத்த்வமர்த2ம் புன -
விஶோத்4ய பரமத்3வயம் ஹ்யஸிபதே3ன யத் ப்ரோச்யதே ॥ 57 ॥

மூலம் 58

விண் ஒன்றை மகா விண் என்றும் மேக விண் என்றும் பாரில்
மண் ஒன்று கடவிண் என்றும் மருவிய சல விண் என்றும்
எண்ணும் கற்பனை போல் ஒன்றே எங்குமாம் பிரம்மம் ஈசன்
நண்ணும் கூடத்தன் சீவன் நான்கு சைதன்யம் ஆமே. 58

व्योमैकमेव जलदाम्बरमित्यथाऽन्यत्
कुम्भाम्बरं घटजलस्थनभश्चतुर्धा ।
ब्रह्मकमेव परिपूर्णमपीश्वरश्च
साक्षी च जीव इति नामवशाच्चतुर्धा ॥ ५८ ॥

வ்யோமைகமேவ ஜலதா3ம்ப3ரமித்யதா2(அ)ன்யத்
கும்பா4ம்ப3ரம் க4டஜலஸ்த2னப4ஶ்சதுர்தா4 ।
ப்3ரஹ்மகமேவ பரிபூர்ணமபீஶ்வரஶ்ச
ஸாக்ஷீ ச ஜீவ இதி நாமவஶாச்சதுர்தா4 ॥ 58 ॥

மூலம் 59

பூச்சிய ஈசன் சீவன் புகல் பதம் இரண்டினுக்கும்
வாச்சியம் லட்சியம் தான் மலம் இல்லாப் பிரமம் ஆன்மா
காய்ச்சிய பாலில் நெய் போல் கலந்து ஒன்றாம் கடைந்து எடுக்கும்
ஆச்சியம் என்ன உன்னை அறிந்து நீ பிறிந்து கொள்ளே. 59

वाच्यावीश्वरजीवकावभिहितौ तत्त्वम्पदस्य क्रमात्
लक्ष्यञ्चेन्मलवर्जितः परपुमान् ब्रह्मापि मायोज्झितम् ।
क्षीरेष्वाज्यमुपायशालिभिरिव त्वं स्वं विजानासि चेत्
सङ्घातात् सुविविच्य वेदवचनैर्युक्त्या विमुक्तो भवेः ॥ ५९ ॥

வாச்யாவீஸ்வரஜீவகாவபி⁴ஹிதௌ தத்த்வம்பத³ஸ்ய க்ரமாத்
லக்ஷ்யஞ்சேன்மலவர்ஜித: பரபுமான் ப்³ரஹ்மாபி மாயோஜ்ஜி²தம் ।
க்ஷீரேஷ்வாஜ்யமுபாயஶாலிபி⁴ரிவ த்வம் ஸ்வம் விஜாநாஸி சேத்
ஸங்கா⁴தாத் ஸுவிவிச்ய வேத³வசனைர்யுக்த்யா விமுக்தோ ப⁴வே: ॥ 59 ॥

மூலம் 60

பிறிவது எப்படி என்றக்கால் பிணமாகும் உடல் நான் என்னும்
அறிவினைக் கொல்லல் வேண்டும் ஐம்பூத விகாரம் அன்றே
வெறியது ஓர் துருத்தி மூக்கின் விடுவது போல் உன் மூக்கால்
எறி பிராணனும் நீ அல்லை இராசத குண விகாரம். 60

विवेचनं वच्मि शवोपमानं शरीरमात्मा न हि भौतिकत्वात् ।
प्राण: परात्मा न हि राजसत्वान्नासादृतेः स्वस्य विनिर्गतोऽयम् ॥ ६० ॥

விவேசனம் வச்மி ஶவோபமானம் ஶரீரமாத்மா ந ஹி பௌ⁴திகத்வாத் ।
ப்ராண: பராத்மா ந ஹி ராஜஸத்வான்னாஸாத்³ருதே:
ஸ்வஸ்ய விநிர்க³தோ(அ)யம் ॥ 60 ॥

மூலம் 61

கரணமாம் மனது புத்தி கருத்தாவாம் அவை ஆன்மாவோ
தரமுள இரண்டு கோசம் சத்துவ குண விகாரம்
வரம் அறு துயில் ஆனந்த மயனையும் நான் என்னாதே
விரவிய தம அஞ்ஞான விருத்தியின் விகாரமாமே. 61

मनोऽपि नात्मा करणत्वतो धी: कर्तृत्वतः सत्वविकारहेतो: ।
नैवायमानन्दमयः परात्मा स्वाज्ञानवृत्तौ प्रतिबिम्बितत्वात् ॥ ६१ ॥

மனோ(அ)பி நாத்மா கரணத்வதோ தீ4: கர்த்ருத்வத: ஸத்வவிகாரஹேதோ: ।
நைவாயமானந்த3மய: பராத்மா ஸ்வாஜ்ஞானவ்ருத்தௌ ப்ரதிபி3ம்பி3தத்வாத்
॥ 61 ॥

மூலம் 62

சத்தொடு சித்து ஆநந்தம் சமம் திரம் சாட்சி ஏகம்
நித்தியம் வியாபி ஆன்மா நீ அதுவா அறிந்து
பொத்தோடு சடம் துக்காதி பொருந்து பேதங்களான
குத்திர பஞ்ச கோசக் குகை விட்டு வெளியில் ஆவாய். 62

सच्चित्सुखं सकलमद्वयमेकमाद्य -
मात्मानमच्युतमखण्डनभःस्वरूपम् ।
ज्ञात्वाऽहमित्यनृतदुःखजडस्वरूपात्
त्वं पञ्चकोशकुहरात् परिमुक्तिमेहि ॥ ६२ ॥

ஸச்சித்ஸுக2ம் ஸகலமத்3வயமேகமாத்3ய -
மாத்மானமச்யுதமக2ண்ட3னப4:ஸ்வரூபம் ।
ஜ்ஞாத்வா(அ)ஹமித்யந்ருதது3:க2ஜட3ஸ்வரூபாத்
த்வம் பஞ்சகோஶகுஹராத் பரிமுக்திமேஹி ॥ 62 ॥

மூலம் 63

பஞ்சகோசமும் விட்டு அப்பால் பார்க்கின்ற பொழுது பாழே
விஞ்சியது அதுவல்லாமல் வேறு ஒன்றும் தெரியக் காணேன்
அஞ்சன இருளாயோ நான் அகம் என அநுபவிப்பேன்
வஞ்சமில் குருவே என்ற மகன் மதி தெளியச் சொல்வார். 63

कोशेषु पञ्चसु धुतेष्वहमद्य पश्चात्
शून्यं विनैव न हि किञ्चिदवैमि नाथ ।
कालाञ्जनोपममहं तम एव चासं
साधो वदेति परिपृच्छति सोऽप्युवाच ॥ ६३ ॥

கோஶேஷு பஞ்சஸு து4தேஷ்வஹமத்3ய பஶ்சாத்
ஶூன்யம் விநைவ ந ஹி கிஞ்சித3வைமி நாத2 ।
காலாஞ்ஜனோபமமஹம் தம ஏவ சாஸம்
ஸாதோ4 வதே3தி பரிப்ருச்ச2தி ஸோ(அ)ப்யுவாச ॥ 63 ॥

மூலம் 64

முன் புகல் தசமன் புத்தி மோகத்தால் எண்ணி எண்ணி
ஒன்பது பேரைக் கண்ட ஒருவனாம் தனைக் காணாத
பின்பு அவன் இடையில் கண்ட பெரிய பாழ் அவனே பாராய்
அன்புள மகனே காண்பது அடங்கலும் காண்பான் நீயே. 64

सङ्ख्याय मोहेन नवैव पूर्वं भ्रान्त्या स्वमज्ञाय चिरं परोक्त्या ।
शून्यं ततो वा दशमो हि जानंस्त्वमेव सर्वं परिवेत्सि विद्वन् ॥ ६४ ॥

ஸங்க[2]யாய மோஹேன நவைவ பூர்வம் ப்[4]ராந்த்யா
ஸ்வமஜ்ஞாய சிரம் பரோக்த்யா ।
ஶூன்யம் ததோ வா த[3]ஶமோ ஹி ஜானம்ஸ்த்வமேவ
ஸர்வம் பரிவேத்ஸி வித்[3]வன் ॥ 64 ॥

மூலம் 65

தூல சூக்கும அஞ்ஞானம் தோன்றும் மூன்று அவத்தை தாமும்
காலம் ஓர் மூன்றும் சன்மக் கடல் எழும் கல்லோலங்கள்
போலவே வந்து வந்து போனவை எத்தனை என்பேன் நான்
ஆல் அமர் கடவுள் ஆணை அவைக்கு எல்லாம் சாட்சி நீயே. 65

जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तयो बहुतराः कालास्त्रयो भूयशः
के वा सन्ति गता भवाम्बुनिलये कल्लोलवर्गा इव ।
सर्वांस्तानपि सर्वदृक्किल भवान् द्रष्टैव नो संशयः
कण्ठेकालपदाम्बुजद्वयमहं स्पृष्ट्वा वदाम्युच्चकैः ॥ ६५ ॥

ஜாக்[3]ரத்ஸ்வப்னஸுஷுப்தயோ ப[3]ஹுதரா: காலாஸ்த்ரயோ பூ[4]யஶ:
கே வா ஸந்தி க[3]தா ப[4]வாம்பு[3]நிலயே கல்லோலவர்கா[3] இவ ।
ஸர்வாம்ஸ்தானபி ஸர்வத்[3]ருக்கில ப[4]வான் த்[3]ரஷ்டைவ நோ ஸம்ஶய:
கண்டே[2]காலபதா[3]ம்பு[3]ஜத்[3]ப[4]யமஹம் ஸ்ப்ருஷ்ட்வா வதா[3]ம்யுச்சகை: ॥ 65 ॥

மூலம் 66

எல்லாம் கண்டு அறியும் என்னை ஏது கொண்டு அறிவேன் என்று
சொல்லாதே சுயமாம் சோதிச் சுடருக்குச் சுடர் வேறு உண்டோ
பல்லார் முன் தசமன் தன்னைப் பார்ப்பதும் தனைக் கொண்டே தான்
அல்லாமல் பதினென்றனும் அவனிடத்து உண்டோ பாராய். 66

पश्यन्तं निखिलं पदार्थनिचयं मां केन पश्यामि ने -
त्याख्यासि स्वयमुद्यतस्य महसो नैवास्ति तेजोऽन्तरम् ।
स्वाज्ञानाद्दशमस्य विभ्रमजुषः पश्चात्स्वयं जानतः
स्वं मुक्त्वाऽस्ति ततः परो न हि वद स्वस्यावबोधोदये ॥ ६६ ॥

பஶ்யந்தம் நிகி²லம் பதா³ர்த²நிசயம் மாம் கேன பஶ்யாமி நே -
த்யாக்²யாஸி ஸ்வயமுத்³யதஸ்ய மஹஸோ நைவாஸ்தி தேஜோ(அ)ந்தரம் ।
ஸ்வாஜ்ஞாநாத்³த³ஶமஸ்ய விப்⁴ரமஜுஷ: பஶ்சாத்ஸ்வயம் ஜானத:
ஸ்வம் முக்த்வா(அ)ஸ்தி தத: பரோ ந ஹி வத³ ஸ்வஸ்யாவபோ³தோ⁴த³யே ॥ 66 ॥

மூலம் 67

அறிவுக்கும் அறிவு செய்யும் அறிவு வேறு உண்டு என்று எண்ணும்
அறிவற்ற குதர்க்க மூடர்க்கு அனவத்தை பலமாய்த் தீரும்
அறிபடும் பொருள் நீ அல்லை அறிபடாப் பொருள் நீ அல்லை
அறிபொருள் ஆகும் உன்னை அனுபவித்து அறிவாய் நீயே. 67

ज्ञानस्यापि ज्ञापकं ज्ञानमस्तीत्याख्यातॄणां दुर्धियां साऽनवस्था ।
नाज्ञातस्त्वं ज्ञात एवासि न त्वं ज्ञातारं त्वां स्वानुभूत्यैव विद्धि ॥ ६७ ॥

ஜ்ஞானஸ்யாபி ஜ்ஞாபகம் ஜ்ஞாநமஸ்தீத்யாக்²யாத்ரூணும்
து³ர்தி⁴யாம் ஸா(அ)னவஸ்தா² ।
நாஜ்ஞாதஸ்த்வம் ஜ்ஞாத ஏவாஸி ந த்வம் ஜ்ஞாதாரம்
த்வாம் ஸ்வானுபூ⁴த்யைவ வித்³தி⁴ ॥ 67 ॥

மூலம் 68

மதுரமாம் கட்டி சுட்ட மாப்பணியாரம் எல்லாம்
மதுரம் ஆக்கிய அதற்கு மதுரம் தான் சுபாவம் அன்றே
அது இது எனும் சடங்கள் அறிவாக அறிவைத் தந்தே
அது இது இரண்டும் ஆகாது அகம் பொருள் அறிவாய் நீயே. 68

पिष्टस्येव कृतस्य शर्करिकया यद्विद्यते तद्गतं
माधुर्यं सकलं तदेव विदितं नैसर्गिकं शार्करम् ।
तच्चेदन्त्विति भासते यदखिलं तज्ज्ञानमेव स्वयं
सर्वोपाधिभिरान्तरं विरहितं त्वं विद्धि बोधं परम् ॥ ६८ ॥

பிஷ்டஸ்யேவ க்ருதஸ்ய ஶர்கரிகயா யத்³வித்³யதே தத்³க³தம்
மாது⁴ர்யம் ஸகலம் ததே³வ விதி³தம் நைஸர்கி³கம் ஶார்கரம் ।
தச்சேத³ந்த்விதி பா⁴ஸதே யத³கி²லம் தஜ்ஜ்ஞானமேவ ஸ்வயம்
ஸர்வோபாதி⁴பி⁴ராந்தரம் விரஹிதம் த்வம் வித்³தி⁴ போ³த⁴ம் பரம் ॥ 68 ॥

மூலம் 69

இந்த நீ துவம் பதத்தின் இலட்சியப் பொருளாம் என்றும்
பந்தமில் பிரமமே தத் பதந்தனின் இலட்சியார்த்தம்
அந்தமாம் சீவன் ஈசன் அவர்களே வாச்சியார்த்தம்
சந்ததம் பேதம் ஆவார் தமக்கு ஐக்கியம் கூடாதே. 69

अयं भवांस्त्वम्पदलक्ष्यमेव ब्रह्मादयं तत्पदलक्ष्यमेव ।
अन्तान्वितौ जीवपरौ च वाच्यौ नैक्यं तयोर्भेदवतोः कदाऽपि ॥ ६९ ॥

அயம் ப4வாம்ஸ்த்வம்பத3லக்ஷ்யமேவ ப்3ரஹ்மாத3யம் தத்பத3லக்ஷ்யமேவ ।
அந்தான்விதௌ ஜீவபரௌ ச வாச்யௌ நைக்யம்
தயோர்பே4த3வதோ: கதா3(அ)பி ॥ 69 ॥

மூலம் 70

பேதம் ஆன அதுவும் கேளாய் பெயராலும் இடங்களாலும்
ஓதரும் உபாதியாலும் உடலாலும் உணர்விஞலும்
பாதலம் விசும்பு போலப் பல தூரம் அகன்று நிற்பார்
ஆதலால் இவர்க்கு எந்நாளும் ஐக்கியம் என்பது கூடாதே. 70

कीदृग्भूता भिदेति प्रवदसि यदि तां वचम्यहं जीवशंभ्वो -
राख्यारूपोरुभेदैस्तनुभिरुरुतराभिः प्रकाशैः प्रबोधैः ।
शक्त्या सिद्ध्या क्रियाभिर्लघुविपुलतरोपाधिभिश्चैनयोर्वा
दूराद्दूरे स्थितत्वाद्धरणिगगनवन्नैकभावः कदाऽपि ॥ ७० ॥

கீத்3ருக்3பூ4தா பி4தே3தி ப்ரவத3ஸி யதி3 தாம் வசம்யஹம் ஜீவஶம்ப்4வோ -
ராக்2யாரூபோருபே4தை3ஸ்தனுபி4ருருதராபி4: ப்ரகாஶை: ப்ரபோ3தை4: ।
ஶக்த்யா ஸித்3த்4யா க்ரியாபி4ர்லகு4விபுலதரோபாதி4பி4ஶ்சைனயோர்வா
தூ3ராத்3தூ3ரே ஸ்தி2தத்வாத்3த4ரணிக3க3னவன்ஊைகபா4வ: கதா3(அ)பி ॥ 70 ॥

மூலம் 71

வடநூல் வல்லவர்கள் சொல்லும் வாக்கியப் பொருள் சேராமல்
இடராகின் பொருளாம் வண்ணம் இலக்கணை உரையால் கொள்வார்
திடமான அதுவும் மூன்ருச் செப்புவார் விட்டது என்றும்
விடல் இலாது என்றும் விட்டு விடாதது என்றும் பேராமே. 71

मुख्यार्थस्य विरोधो यत्र भवेत्तत्र लक्षणा ग्राह्या ।
तत्रैका जहती स्यादजहत्यपरोभयात्मिका च स्यात् ॥ ७१ ॥

முக்2யார்த2ஸ்ய விரோதோ4 யத்ர ப4வேத்தத்ர லக்ஷணா க்3ராஹ்யா ।
தத்ரைகா ஜஹதீ ஸ்யாத3ஜஹத்யபரோப4யாத்மிகா ச ஸ்யாத் ॥ 71 ॥

மூலம் 72

கங்கையில் கோஷம் என்றும் கறுப்புச் சேப்பு ஓடுது என்றும்
தங்கிய சோயம் தேவதத்தன் என்றும் சொல்வார்கள்
இங்கு உதாரணங்கள் ஆக்கி இந்த மூன்று உரைகளாலே
துங்க நூல் விரோதம் ஆன சொல் எல்லாம் பொருளாம் தானே. 72

गङ्गायामिति घोषो जहत्यजहतीह धावति शोणः ।
उभयात्मिका तु सोऽयं द्विज इत्येताभिरेव न विरोधः ॥ ७२ ॥

க3ங்கா3யாமிதி கோ4ஷோ ஜஹத்யஜஹதீஹ தா4வதி ஶோணः ।
உப4யாத்மிகா து ஸோ(அ)யம் த்3விஜ இத்யேதாபி4ரேவ ந விரோத4ः ॥ 72 ॥

மூலம் 73

பன்னிய சோயம் என்னும் பதங்களின் வாச்சியார்த்தம்
அந்நிய தேசம் காலம் அவன் இவன் என்பவ எல்லாம்
சொன்ன இவ்விரோதம் விட்டுத் தொடர் இலக்கியம் விடாமல்
உன்னிடில் தேவதத்தன் ஒருவனை வெளியாக் காட்டும். 73

सोऽयं द्विज इति वाक्ये तदिदम्भावेन यो विरोधोऽस्ति ।
परिहृत्यैव तमेतं द्विजमात्रैकत्वमेतदविरोधः ॥ ७३ ॥

ஸோ(அ)யம் த்3விஜ இதி வாக்யே ததி3த3ம்பா4வேன யோ விரோதோ4(அ)ஸ்தி ।
பரிஹ்ருத்யைவ தமேதம் த்3விஜமாத்ரைகத்வமேதத3விரோத4ः ॥ 73 ॥

மூலம் 74

தத்துவம் எனும் பதங்கள் பிரமமாய்ச் சாட்சி ஆன
வத்துவை விடாமல் பேத வாச்சியார்த்தத்தை விட்டு
நித்தமும் அது நீ ஆகும் நீ அது ஆகும் என்னும்
அர்த்தமும் அகண்டம் என்றே அசிபதம் ஐக்கியம் காட்டும். 74

तत्त्वम्पदं ब्रह्मपदञ्च साक्षिणं नोपेक्ष्य किञ्चिद्भ्रममप्युपेक्ष्य ।
तद्धि त्वमेवासि सदा त्वमेव तद्ध्यसीति वाक्यं परमाह पूर्णम् ॥ ७४ ॥

தத்த்வம்பத3ம் ப்3ரஹ்மபத3ஞ்ச ஸாக்ஷிணம் நோபேக்ஷ்ய
கிஞ்சித்3ப்4ரமமப்யுபேக்ஷ்ய ।
தத்3தி4 த்வமேவாஸி ஸதா3 த்வமேவ தத்3த்4யஸீதி வாக்யம்
பரமாஹ பூர்ணம் ॥ 74 ॥

மூலம் 75

கட நீரில் மேக நீரில் கண்டவான் இரண்டும் பொய்யே
குட வானும் பெரிய வானும் கூடி ஒன்றும் எப்போதும்
இடமான பிரமம் சாட்சி இரண்டும் எப்போதும் ஏகம்
திடமாகச் சுவானுபூதி சிவோகம் என்று இருந்திடாயே. 75

घटाम्भसि घनाम्भसि स्फुरति यद् द्विधा पुष्करं
मृषा भवति तद्वयं घटघनाभ्रमेकं नभः ।
चिदेकरसयोस्तथा परमसाक्षिणोरेकतां
शिवोऽहमिति भावयन्ननुभवस्वरूपं निजम् ॥ ७५ ॥

க4டாம்ப4ஸி க4னாம்ப4ஸி ஸ்பு2ரதி யத்3 த்3விதா4 புஷ்கரம்
ம்ருஷா ப4வதி தத்3வயம் க4டக4னாப்4ரமேகம் நப4: ।
சிதே3கரஸயோஸ்ததா2 பரமஸாக்ஷிணோரேகதாம்
ஶிவோ(அ)ஹமிதி பா4வயன்னனுப4வஸ்வரூபம் நிஜம் ॥ 75 ॥

மூலம் 76

தஞ்சமாம் குருவும் சொன்ன தத்துவ வழி தப்பாமல்
பஞ்ச கோசமும் கடந்து பாழையும் தள்ளி உள்ளில்
கொஞ்சமாம் இருப்பும் விட்டுக் கூடத்தன் பிரமம் என்னும்
நெஞ்சமும் நழுவி ஒன்றாய் நின்ற பூரணத்தைக் கண்டான். 76

स्वाचार्योक्तस्वतत्त्वप्रवणतरमनाः पञ्च कोशान् विहाय
त्यक्त्वा शून्यं निजान्तःस्फुरितमथ तथोपेक्ष्य किञ्चिन्नभावम् ।
कूटस्थब्रह्मभावावगतिविगलनाल्लीनवृत्तिर्महात्मा
सत्यानन्दैकरूपं विमलतरमजं ब्रह्म पूर्णं ददर्श ॥ ७६ ॥

ஸ்வாசார்யோக்தஸ்வதத்த்வப்ரவணதரமனா: பஞ்ச கோஶான் விஹாய
த்யக்த்வா ஶூன்யம் நிஜாந்த:ஸ்பு2ரிதமத2 ததோ2பேக்ஷ்ய கிஞ்சின்னபா4வம் ।
கூடஸ்த2ப்3ரஹ்மபா4வாவக3திவிக3லனால்லீனவ்ருத்திர்மஹாத்மா
ஸத்யானந்தை3கரூபம் விமலதரமஜம் ப்3ரஹ்ம பூர்ணம் த3த3ர்ஶ ॥ 76 ॥

மூலம் 77

அனுபவ ஆனந்த வெள்ளத்து அழுந்தியே அகண்டம் ஆகித்
தனு கரணங்கள் ஆதி சகலமும் இறந்து சித்தாய்
மனது பூரணமாய்த் தேகம் ஆன சற்குருவும் காண
நனவினில் சுழுத்தி ஆகி நன்மகன் சுபாவம் ஆனான். 77

अनुभवसुखतोये गाढमग्नः सुपूर्णः
तनुमुखकरणानां संक्षयाद् बोधमात्रः ।
स्वगुरुसविध एव प्राप्य निष्ठां महात्मा
परनभसि सुषुप्तो दीर्घकालं बभूव ॥ ७७ ॥

அனுப^{4}வஸுக^{2}தோயே கா^{3}ட^{4}மக்^{3}ன: ஸுபூர்ண:
தனுமுக^{2}கரணானாம் ஸங்க்ஷயாத்^{3} போ^{3}த^{4}மாத்ர: ।
ஸ்வகு^{3}ருஸவித^{4} ஏவ ப்ராப்ய நிஷ்டா^{2}ம் மஹாத்மா
பரனப^{4}ஸி ஸுஷுப்தோ தீ^{3}ர்க^{4}காலம் ப^{3}பூ^{4}வ ॥ 77 ॥

மூலம் 78

அளி மகன் நெடும் போது இவ்வாறு ஆன பின் மனது மெள்ள
வெளியில் வந்திட உணர்ந்தான் விமல தேசிகனைக் கண்டான்
துளி விழி சொரியப் பாதம் தொழுது வீழ்ந்தெழுந்து சூழ்ந்தான்
குளிர் முகச் சுவாமி கேட்கக் கும்பிட்டு நின்று சொல்வான். 78

स्थित्वा चिराय परमाम्बररूपमात्रो
बुद्ध्वा पुनर्जगदिदं निजदेशिकञ्च ।
च्योतत्सुखाम्बुनयनः शिरसा प्रणम्य
बद्धाञ्जलिः पुलकिताङ्ग इदं बभाषे ॥ ७८ ॥

ஸ்தி^{2}த்வா சிராய பரமாம்ப^{3}ரரூபமாத்ரோ
பு^{3}த்^{3}த்^{4}வா புனர்ஜக^{3}தி^{3}த^{3}ம் நிஜதே^{3}ஶிகஞ்ச ।
ச்யோதத்ஸுகா^{2}ம்பு^{3}நயன: ஶிரஸா ப்ரணம்ய
ப^{3}த்^{3}தா^{4}ஞ்ஜலி: புலகிதாங்க^{3} இத^{3}ம் ப^{3}பா^{4}ஷே ॥ 78 ॥

மூலம் 79

ஐயனே எனது உள்ளே நின்று அனந்த சென்மங்கள் ஆண்ட
மெய்யனே உபதேசிக்க வெளி வந்த குருவே போற்றி
உய்யவே முத்தி நல்கும் உதவிக்கு ஓர் உதவி நாயேன்
செய்யுமாறு ஒன்றும் காணேன் திருவடி போற்றி போற்றி. 79

स्वामिन्ममान्तः स्थितघोरवासनानिशाप्रणाशोदितचण्डभानो ।
तुभ्यं नमोऽस्मत्कृतजन्ममुक्तेः किं वा विदध्यामहमस्मि किं वा ॥ ७९ ॥

ஸ்வாமின்மமாந்தஃ ஸ்தி²தகோ⁴ரவாஸநாநிஶாப்ரணாஶோதி³தசண்ட³பா⁴நோ ।
துப்⁴யம் நமோ(அ) ஸ்மத்க்ருதஜன்மமுக்தேஃ கிம் வா
வித³த்⁴யாமஹமஸ்மி கிம் வா ॥ 79 ॥

மூலம் 80

சிட்டன் இவ்வாறு கூறத் தேசிகர் மகிழ்ந்து நோக்கிக்
கிட்டவா என இருந்திக் கிருபையோடு அருளிச் செய்வார்
துட்டமாம் தடைகள் மூன்றும் தொடராமல் சொரூப ஞான
நிட்டனாய் இருக்கின் ஈதே நீ செயும் உதவியாமே. 80

इत्थं शिष्ये वदति स गुरुस्तुष्टचित्तः प्रपश्यन्
संस्थाप्याग्रे बहुलकृपया प्राह भूयो विनीतम् ।
त्यक्त्वा बन्धत्रयमिदमसद्वासनातः प्रतीतं
सच्चिद्रूपो भवसि यदि मे क्लृप्त एवोपकारः ॥ ८० ॥

இத்த²ம் ஶிஷ்யே வத³தி ஸ கு³ருஸ்துஷ்டசித்தஃ ப்ரபஶ்யன்
ஸம்ஸ்தா²ப்யாக்³ரே ப³ஹுலக்ருபயா ப்ராஹ பூ⁴யோ விநீதம் ।
த்யக்த்வா ப³ந்த⁴த்ரயமித³மஸத்³தா⁴ஸநதஃ ப்ரதீதம்
ஸச்சித்³ரூபோ ப⁴வஸி யதி³ மே க்ல்ருப்த ஏவோபகாரஃ ॥ 80 ॥

மூலம் 81

நீ நான் என்று இரண்டும் இல்லாமல் நிறைந்த பூரணமாய் எங்கும்
நானாகத் தெளிந்த ஞானம் நழுவுமோ குருவே என்றான்
தானாகும் பிரம ரூபம் சற்குரு நூலால் தோன்றும்
ஆனாலும் தடைகள் உண்டேல் அனுபவம் உறைத்திடாதே 81

त्वमहमिति विहीनं व्योमवत्सर्वपूर्णं
स्वयमनुभवमात्रं न च्युतं स्यात् कदाऽपि ।
इति वदति स शिष्ये प्राह भूयो गुरुक्त्या
स्फुरदपि निजरूपं न स्थितिं याति बन्धैः ॥ ८१ ॥

த்வமஹமிதி விஹீனம் வ்யோமவத்ஸர்வபூர்ணம்
ஸ்வயமனுப⁴வமாத்ரம் ந ச்யுதம் ஸ்யாத் கதா³(அ)பி ।
இதி வத³தி ஸ ஶிஷ்யே ப்ராஹ பூ⁴யோ கு³ருக்த்யா
ஸ்பு²ரத³பி நிஜரூபம் ந ஸ்தி²திம் யாதி ப³ந்தை⁴ஃ ॥ 81 ॥

மூலம் 82

தடை எவை எனில் அஞ்ஞான சந்தேகம் விபரீதங்கள்
படர் செய்யும் இம்மூன்றும் பல சன்மப் பழக்கத்தாலே
உடன் உடன் வரும் வந்தக்கால் உயர் ஞானம் கெடும் இவற்றைக்
திடமுடன் கெடுப்பாய் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதலாலே. 82

अज्ञानसन्देहविपर्ययास्ते बन्धाश्चिराभ्यासवशात् प्रबोधम् ।
छजन्त्येव नित्यं श्रुतिचिन्तनाभ्यां ध्यानेन चैतान् विलयं नयख ॥ ८२ ॥

அஜ்ஞானஸந்தே3ஹவிபர்யயாஸ்தே ப3ந்தா4ஶ்சிராப்4யாஸவஶாத் ப்ரபோ3த4ம் ।
ச2ஜந்த்யேவ நித்யம் ஶ்ருதிசிந்தநாப்4யாம் த்4யானேன சைதான் விலயம் நயக2 ॥ 82 ॥

மூலம் 83

அக்கினிக் கட்டுப்பட்டால் அற்பமும் சுட மாட்டாது
மக்கின ஞானத்தாலே வந்த பந்தமும் வேவாது
சிக்கெனப் பழகிக் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதலாலே
விக்கின மடம் சந்தேகம் விபரீதம் போக்குவாயே 83

बद्धोऽनलो नैव दहेत्तृणाद्यं बोधस्तथाऽज्ञानमलं न हन्यात् ।
बन्धप्रहाणाय चिरं समाश्रयेच्छ्रुतिञ्च चिन्तामपि तं समाधिम् ॥ ८३ ॥

ப3த்3தோ4(அ)னலோ நைவ த3ஹேத்த்ருணாத்3யம்
போ3த4ஸ்ததா2(அ)ஜ்ஞானமலம் ந ஹன்யாத் ।
ப3ந்த4ப்ரஹாணாய சிரம் ஸமாஶ்ரயேச்ச2ருதிஞ்ச
சிந்தாமபி தம் ஸமாதி4ம் ॥ 83 ॥

மூலம் 84

பிரம பாவனையை மூடிப் பேதம் காட்டுவது அஞ்ஞானம்
குரவன் வாக்கியம் நம்பாமல் குழம்புவதாம் சந்தேகம்
திரம் அறு சகம் மெய் என்றும் தேகம் நான் என்றும் உள்ளே
விரவிய மோகம் தானே விபரீதம் என்பர் மேலோர். 84

आवृत्य ब्रह्मभावं प्रभवति विदधद् भेदमज्ञानमेतत्
वाक्ये श्रीदेशिकोक्ते कलुषितमनसोऽप्रत्ययः संशयोऽसौ ।
सत्योऽसत्यप्रपञ्चो वपुरिदमहमित्येष मोहोऽन्तरङ्गे
प्राहुस्तं व्यत्ययाख्यं भ्रममिह सुधियस्त्याज्यमेतत् त्र्यं हि ॥ ८४ ॥

ஆவ்ருத்ய ப்³ரஹ்மபா⁴வம் ப்ரப⁴வதி வித³த்⁴த்³ பே⁴த³மஜ்ஞானமேதத்
வாக்யே ஶ்ரீதே³ஶிகோக்தே கலுஷிதமனஸோ(அ)ப்ரத்யயஃஸம்ஶயோ(அ)ஸௌ ।
ஸத்யோ(அ)ஸத்யப்ரபஞ்சோ வபுரித³மஹமித்யேஷ மோஹோ(அ)ந்தரங்கே³
ப்ராஹுஸ்தம் வ்யத்யயாக்²யம் ப்⁴ரமமிஹ ஶுதி⁴யஸ்த்யாஜ்யமேதத்
த்ர்யம் ஹி ॥ 84 ॥

மூலம் 85

தத்துவ அனுபோகம் தான் சாதித்தல் கேட்டல் என்பார்
ஒத்துள பொருள் ஊகத்தால் உசாவல் சிந்தித்தல் என்பார்
சித்தம் ஏகாந்தம் ஆன தெரிசனம் தெளிதல் என்பார்
நித்தம் இப்படிச் செய்தக்கால் நிருவாணம் பெறுவாய் நீயே. 85

तत्त्वानुभूतिप्रयतिः श्रुतिर्भवेद्युक्त्योह मानन्दपदस्य चिन्तनम् ।
एकाग्रता या मनसो हि सन्ततं ध्यानं तदेवेति वदन्ति साधवः ॥ ८५ ॥

தத்த்வானுபூ⁴திப்ரயதிः ஶ்ருதிர்ப⁴வேத்³யுக்த்யோஹ
மானந்த³பத³ஸ்ய சிந்தனம் ।
ஏகாக்³ரதா யா மனஸோ ஹி ஸந்ததம் த்⁴யானம்
ததே³வேதி வத³ந்தி ஸாத⁴வः ॥ 85 ॥

மூலம் 86

எத்தனை நாள் ஞாதாவும் ஞானமும் இருக்கும் உன்பால்
அத்தனை நாளும் வேண்டும் அப்பால் ஓர் செயலும் வேண்டாம்
நித்தமும் வெளி போல் பற்றுது ஞேயம் மாத்திரமாய்ச் சீவன்
முத்தர் ஆனவர் விதேக முத்தி பெற்றிருப்பர் என்றும். 86

यावज्ज्ञात्रादिभेदस्त्वयि भवति भवेत्तावदभ्यासयोगः
पश्चान्मास्त्वेव किञ्चिद्गगनमिव परैर्भौतिकैर्नैव सक्तः ।
ज्ञेयाकारैकमात्रे जगदिदमखिलं स्वप्नवद्वीक्षमाणो
वैदेह मुक्तिभावं तदनु परिगतो दीव्यति स्वे महिम्नि ॥ ८६ ॥

யாவஜ்ஜ்ஞாத்ராதி³பே⁴த³ஸ்த்வயி ப⁴வதி ப⁴வேத்தாவத³ப்⁴யாஸயோக³ः
பஶ்சான்மாஸ்த்வேவ கிஞ்சித்³க³க³னமிவ பரைர்பௌ⁴திகைர்னைவ ஸக்த: ।
ஜ்ஞேயாகாரைகமாத்ரே ஜக³தி³த³மகி²லம் ஸ்வப்னவத்³வீக்ஷமாணோ
வைதே³ஹ முக்திபா⁴வம் தத³னு பரிக³தோ தீ³வ்யதி ஸ்கே² மஹிம்னி ॥ 86 ॥

மூலம் 87

ஞானமார் சீவன் முத்தர் நால்வகை ஆவர் கேளாய்
வான் நிகர் பிரம வித்து வரன் வரியான் வரிட்டன்
ஆனவர் நாமம் ஆகும் அவர்களில் பிரம வித்தின்
ஸ்தானமும் மற்றை மூவர் தார தம்மியமும் சொல்வேன். 87

चत्वारो ज्ञानभाजो जगति हि गणिताः सर्वलोकैरुपास्या :
तेषामेवञ्चतुर्णां प्रथम इह भवेद् ब्रह्मविन्नामधेयः ।
तत्पाश्चात्यो वरोऽन्यो भवति स हि वरीयांस्ततोऽन्यो वरिष्टो
वक्ष्यामि ब्रह्मवेत्तुर्गतिमपि च परेषां त्रयाणाञ्च भेदम् ॥ ८७ ॥

சத்வாரோ ஜ்ஞானபா⁴ஜோ ஜக³தி ஹி க³ணிதா: ஸர்வலோகைருபாஸ்யா:
தேஷாமேவஞ்சதுர்ணாம் ப்ரத²ம இஹ ப⁴வேத்³ ப்³ரஹ்மவிந்நாமதே⁴ய: ।
தத்பாஸ்சாத்யோ வரோ(அ)ன்யோ ப⁴வதி ஸ ஹி
வரீயாம்ஸ்ததோ(அ)ன்யோ வரிஷ்டோ
வக்ஷ்யாமி ப்³ரஹ்மவேத்துர்க³திமபி ச பரேஷாம் த்ரயாணாஞ்ச பே⁴த³ம் ॥ 87 ॥

மூலம் 88

தீரராய்ப் பிரம வித்தாய்த் தெளிந்தவர் தெளியும் முன்னம்
வாரமாய் இருந்த தங்கள் வருணம் ஆச்சிரமம் சொன்ன
பார காரியம் ஆனாலும் பலர்க்கு உபகாரமாக
நேரதாச் செய்வர் தீர்ந்த நிலை விடார் சீவன் முத்தர். 88

धीरा ब्रह्मविदः प्रशान्तमनसो बोधात्पुरा यत् स्थितं
तत्सर्वं परकार्यवद्विदधते नत्यक्तवर्णाश्रमाः ।
सम्यग्बुद्धनिजस्वरूपमुदिता नोज्झन्ति नैजां स्थितिं
लोकानुग्रहतत्पराश्च विचरन्त्यानन्दपूर्णाशयाः ॥ ८८ ॥

தீ⁴ரா ப்³ரஹ்மவித³: ப்ரஶாந்தமனஸோ போ³தா⁴த்புரா யத் ஸ்தி²தம்
தத்ஸர்வம் பரகார்யவத்³வித³த⁴தே நத்யக்தவர்ணாஶ்ரமா: ।
ஸம்யக்³பு³த்³த⁴நிஜஸ்வரூபமுதி³தா நோஜ்ஜ²ந்தி நைஜாம் ஸ்தி²திம்
லோகானுக்³ரஹதத்பராஸ்ச விசரந்த்யானந்த³பூர்ணாஶயா: ॥ 88 ॥

மூலம் 89

காம மாதிகள் வந்தாலும் கணத்தில் போம் மனத்தில் பற்றார்
தாமரை இலைத் தண்ணீர் போல் சகத்தொடும் கூடி வாழ்வார்
பாமரர் எனக் காண்பிப்பார் பண்டிதத் திறமை காட்டார்
ஊமரும் ஆவார் உள்ளத்து உவகையாம் சீவன் முத்தர். 89

कामादयो हृदि यदा क्षणतो व्रजेयुः
सक्ता न पुष्करपलाशवदत्र लोके ।
उद्योगिनोऽपि जडमूकसमाश्चरन्ति
मौनान्विताश्च सुधियोऽपि विमुक्तदेहाः ॥ ८९ ॥

காமாத³யோ ஹ்ருதி³ யதா³ க்ஷணதோ வ்ரஜேயு:
ஸக்தா ந புஷ்கரபலாஶவத³த்ர லோகே ।
உத்³யோகி³னோ(அ)பி ஜட³மூகஸமாஶ்சரந்தி
மௌனான்விதாஶ்ச ஸுதி⁴யோ(அ)பி விமுக்ததே³ஹா: ॥ 89 ॥

மூலம் 90

பேத கன்மத்தால் வந்த பிராரத்தம் நாநா ஆகும்
ஆதலால் விவகாரங்கள் அவரவர்க்கு ஆவ ஆகும்
மாதவம் செய்யினும் செய்வார் வாணிபம் செய்யினும் செய்வார்
பூதலம் புரப்பார் ஐயம் புகுந்து உண்பார் சீவன் முத்தர். 90

आरब्धानां कर्मणां नैकभावा-
तेषामेता वृत्तयो नैकभेदाः ।
वाणिज्यं वा ते तपो निष्ठितं वा
भिक्षाचर्यं कुर्वते वाऽथ राज्यम् ॥ ९० ॥

ஆரப்³தா⁴னும் கர்மணும் நைகபா⁴வா-
தேஷாமேதா வ்ருத்தயோ நைகபே⁴தா³: ।
வாணிஜ்யம் வா தே தபோ நிஷ்டி²தம் வா
பி⁴க்ஷாசர்யம் குர்வதே வா(அ)த² ராஜ்யம் ॥ 90 ॥

மூலம் 91

சென்றது கருதார் நாளைச் சேர்வது நிஜனயார் கண்முன்
நின்றது புசிப்பார் வெய்யில் நிலவாய் விண் விழுது வீழ்ந்து
பொன்றின சவம் வாழ்ந்தாலும் புதுமையாய் ஒன்றும் பாரார்
நன்று தீது என்னார் சாட்சி நடுவான சீவன் முத்தர். 91

स्मरन्ति न गतं तथा मनसि भावि दृष्टेः पुरः
स्थितं त्वनुभवन्त्यमी गगनतः प्ररोहे सति ।
रवौ शिशिरदीधितावपि शवे पुनर्जीविते
गतागतधियोज्झिता अपि च तुर्यभूमिं तु गताः ॥ ९१ ॥

ஸ்மரந்தி ந க3தம் ததா2 மனஸி பா4வி த்3ருஷ்டே: புர:
ஸ்தி2தம் த்வனுப4வந்த்யமீ க3க3னத: ப்ரரோஹே ஸதி ।
ரவௌ ஶிஶிரதீ3தி4தாவபி ஶவே புனர்ஜீவிதே
க3தாக3ததி4யோஜ்ஜி2தா அபி ச துர்யபூ4மிம் து க3தா: ॥ 91 ॥

மூலம் 92

பின்னை மூவரில் இரண்டு பேர்களும் சமாதி யோகம்
தன்னை உற்றிருப்பார் தேக சஞ்சார நிமித்தம் தானாய்
உன்னுவோன் வரன் வேற்றோரால் உணர்பவன் வரியான் ஆகும்
அன்னியர் தம்மால் தன்னால் அறியாதோன் வரிட்டனாமே. 92

त्रयाणामाद्यौ द्वावथ दृढसमाधिञ्च कुरुतः
शरीरार्थोत्थानो वर इति तयोश्चाद्य उदितः ।
वरीयानुद्बुद्धः परकृतविबोधेन समये
वरिष्ठोऽनुत्थानो भवति परतोऽपि स्वत इह ॥ ९२ ॥

த்ரயாணாமாத்3யௌ த்3வாவத2 த்3ருட4ஸமாதி4ஞ்ச குருத:
ஶரீரார்தோ2த்தா2னோ வர இதி தயோஶ்சாத்3ய உதி3த: ।
வரீயானுத்3பு3த்3த4: பரக்ருதவிபோ3தே4ன ஸமயே
வரிஷ்டோ2(அ)னுத்தா2னோ ப4வதி பரதோ(அ)பி ஸ்வத இஹ ॥ 92 ॥

மூலம் 93

அரிதாகும் இவர்கள் இவ்வாறு அநேகர் ஆனாலும் முத்தி
சரியாகும் பாடுபட்ட சமாதிக்குப் பலன் ஏது என்றால்
பெரிதான திருஷ்ட துக்கம் பிரம வித்து அநுபவிப்பன்
வரியானும் வரனும் மற்றை வரிட்டனும் சுகமாய் வாழ்வார். 93

नानाविधानामपि मुक्तिभाजां समाधियोगस्य फलं तु किञ्चित् ।
बृहद्भिदोऽस्त्येव हि दृष्टदुःखं तेषां त्रयाणां न तदस्ति भेदः ॥ ९३ ॥

நானாவிதா4நாமபி முக்திபா4ஜாம் ஸமாதி4யோக3ஸ்ய
ப2லம் து கிஞ்சித் ।
ப்3ருஹத்3தி4தோ3(அ)ஸ்த்யேவ ஹி த்3ருஷ்டது3:க2ம்
தேஷாம் த்ரயாணாம் ந தத3ஸ்தி பே4த3: ॥ 93 ॥

மூலம் 94

பிரம ஞானிகளும் கர்மப் பேதையர் போலே வாழ்ந்தால்
திரம் உறும் அஞ்ஞானம் போய்ச் செனியாத வழியேது என்றல்
பரவும் ஆகாசம் ஒன்றில் பற்றுது மற்றை நான்கும்
விரவின தோடும் கூடும் விதம் இருவோரும் ஆவார். 94

बुद्धब्रह्मस्वरूपा अपि जडमतिवत् कर्मभिर्भ्रान्तचित्ताः
संसक्ताश्चेदबोधक्षतिरपि च कुतो जन्महानिश्च तेषाम् ।
इत्थञ्चेत् पृच्छसि त्वं सकलगतमपि व्योम सर्वैरसक्तं
यद्वत्तद्वद्विमुक्ता अपि च तदितरे क्ष्मादिवत् सक्तचित्ताः ॥ ९४ ॥

பு[3]த்[3]த[4]ப்[3]ரஹ்மஸ்வரூபா அபி ஜட[3]மதிவத் கர்மபி[4]ர்ப்[4]ராந்தசித்தா꞉
ஸம்ஸக்தாஶ்சேத[3]போ[3]த[4]க்ஷதிரபி ச குதோ ஜன்மஹானிஶ்ச தேஷாம் ।
இத்த[2]ஞ்சேத் ப்ருச்ச[2]ஸி த்வம் ஸகலக[3]தமபி வ்யோம ஸர்வைரஸக்தம்
யத்[3]வத்தத்[3]வத்[3]விமுக்தா அபி ச ததி[3]தரே க்ஷ்மாதி[3]வத் ஸக்தசித்தா꞉ ॥ 94 ॥

மூலம் 95

சீவன் முத்தரைச் சேவித்தோர் சிவன் அயன் நெடுமால் ஆன
மூவரும் மகிழ நோன்பு முழுவதும் செய்து சன்மப்
பாவனம் ஆனர் என்று பழமறை முழங்கும் இப்பால்
மேவரும் சீவன் முத்தர் விதேக முத்தியும் நீ கேளாய். 95

ब्रह्मश्रीपतिशङ्कराः प्रतिदिनं संपूजिताः सत्तपोऽ -
नुष्ठानं सकलञ्च साधुचरितं तैरेव सम्यक् कृतम् ।
जीवन्मुक्तपदारविन्दमपि ये संपूजयन्त्यादरा -
दित्याहुः श्रुतयो विदेहपरमां मुक्तिञ्च तेषां शृणु ॥ ९५ ॥

ப்[3]ரஹ்மஶ்ரீபதிஶங்கரா꞉ ப்ரதிதி[3]னம் ஸம்பூஜிதா: ஸத்தபோ(அ) -
நுஷ்டா[2]னம் ஸகலஞ்ச ஸாது[4]சரிதம் தைரேவ ஸம்யக் க்ருதம் ।
ஜீவன்முக்தபதா[3]ரவிந்த[3]மபி யே ஸம்பூஜயந்த்யாத[3]ரா -
தி[3]த்யாஹு꞉ ஶ்ருதயோ விதே[3]ஹபரமாம் முக்திஞ்ச தேஷாம் ஶ்ருணு ॥ 95 ॥

மூலம் 96

பஞ்சிஜன ஊழித் தீப்போல் பல சன்ம விவித வித்தாம்
சஞ்சிதம் எல்லாம் ஞானத் தழல் சுட்டு வெண்ணீறு ஆக்கும்
கிஞ்சித்து ஆகாமியம் தான் கிட்டாமல் விட்டுப் போகும்
விஞ்சின பிராரத்தத்தின் வினை அநுபவித்துத் தீரும். 96

तूलं दावहविर्भुजीव सकलं प्राक् सञ्चितं बोधतः
तद्ज्ञानाग्निशिखावलीढमखिलं स्याद् भस्मसाद् ज्ञानतः ।
ऊर्ध्वं कर्म यदस्ति तच्च निखिलं न श्लिष्यते ज्ञानिनः
प्रारब्धं क्षयमेति भोगवशतः सेयं त्रयाणां क्षतिः ॥ ९६ ॥

தூலம் தா3வஹவிர்பு4ஜீவ ஸகலம் ப்ராக் ஸஞ்சிதம் போ3த4தஃ
தத்3ஜ்ஞாநாக்3நிஶிகா2வலீட4மகி2லம் ஸ்யாத்3 ப4ஸ்மஸாத்3 ஜ்ஞானதஃ ।
ஊர்த்4வம் கர்ம யத3ஸ்தி தச்ச நிகி2லம் ந ஶ்லிஷ்யதே ஜ்ஞானினஃ
ப்ராரப்3த4ம் க்ஷயமேதி போ4க3வஶதஃ ஸேயம் த்ரயாணாம் க்ஷதிஃ ॥ 96 ॥

மூலம் 97

பொறுமையால் பிராரத்தத்தைப் புசிக்கும் நாள் செய்யும் கர்மம்
மறுமையில் தொடர்ந்திடாமல் மாண்டுபோம் வழியேது என்றல்
சிறியவர் இகழ்ந்து ஞானி செய்த பாவத்தைக் கொள்வார்
அறிவு உளோர் அறிந்து பூசித்து அறம் எல்லாம் கைக் கொள்வாரே. 97

मुक्तानां भोगकाले प्रविहितमपि यत् कर्म जन्मान्तराय
स्यान्नैवं तत्तथा त्वं शृणु मम वदतस्तत्प्रकारं मनीषिन् ।
दोषारोपं मुनीनामपि विदधति ये ते लभन्तेऽशुभानि
प्रीतिं ये योगभाजां विदधति निखिलं पुण्यमायान्ति तेऽपि ॥ ९७ ॥

முக்தாநாம் போ4க3காலே ப்ரவிஹிதமபி யத் கர்ம ஜன்மாந்தராய
ஸ்யான்னைவம் தத்ததா2 த்வம் ஶ்ருணு மம வத3தஸ்தத்ப்ரகாரம் மனீஷின் ।
தோ3ஷாரோபம் முனீநாமபி வித3த4தி யே தே லப4ந்தே(அ)ஶுபா4னி
ப்ரீதிம் யே யோக3பா4ஜாம் வித3த4தி நிகி2லம் புண்யமாயாந்தி தே(அ)பி ॥ 97 ॥

மூலம் 98

அரிய மெய்ஞ்ஞானத் தீயால் அவித்தையாம் உடல் நீறுகும்
பெரிய தூலமும் காலத்தால் பிணமாகி விழும் அந்நேரம்
உரிய சூக்கும் சரீரம் உலை இரும்பு உண்ட நீர்போல்
துரியமாய் விபுவாய் நின்ற சொரூபத்தில் இறந்து போமே. 98

संवित्पावकमेत्य नश्यति पुराऽविद्याशरीरं वपुः
स्थूलं कालवशात् पतेदथ पुनः सूक्ष्मं शरीरं क्रमात् ।
तप्तायः पतिताम्बुवत् सुविमले पूर्णे तुरीये पदे
नित्यानन्दचिदात्मके परतरे लीनं भवेच्छाश्वते ॥ ९८ ॥

ஸம்வித்பாவகமேத்ய நஶ்யதி புரா(அ)வித்^{3}யாஶரீரம் வபுঃ
ஸ்தூ^{2}லம் காலவஶாத் பதேத^{3}த^2 புனঃ ஸூக்ஷ்மம் ஶரீரம் க்ரமாத் ।
தப்தாயঃ பதிதாம்பு^{3}வத் ஸுவிமலே பூர்ணே துரீயே பதே^{3}
நித்யானந்த^{3}சிதா^{3}த்மகே பரதரே லீனம் ப^{4}வேச்சா^{2}ஶ்வதே ॥ 98 ॥

மூலம் 99

கடம் எனும் உபாதி போனால் ககனம் ஒன்றானல் போல
உடல் எனும் உபாதி போன உத்தரம் சீவன் முத்தர்
அடி முடி நடுவும் இன்றி அகம் புறம் இன்றி நின்ற
பழ திகழ் விதேக முத்திப் பதம் அடைந்திருப்பர் என்றும். 99

कुम्भे नष्टे सति गगनवद्देहनाशे प्रपन्ने
मुक्ताः पूर्वं विगतसकलोपाधयस्तुर्यभूताः ।
नान्तर्बाह्या न तु परिमिताः कोटिमध्यादि शून्या-
श्चेतोदूरा गगनविमलाः शान्तदीपा इव स्युः ॥ ९९ ॥

கும்பே^{4} நஷ்டே ஸதி க^{3}க^{3}னவத்^{3}தே^{3}ஹநாஶே ப்ரபன்னே
முக்தாঃ பூர்வம் விக^{3}தஸகலோபாத^{4}யஸ்துர்யபூ^{4}தாঃ ।
நாந்தர்பா^{3}ஹ்யா ந து பரிமிதா: கோடிமத்^{4}யாதி^{3} ஶூன்யா-
ஶ்சேதோதூ^{3}ரா க^{3}க^{3}னவிமலா: ஶாந்ததீ^{3}பா இவ ஸ்யுঃ ॥ 99 ॥

மூலம் 100

சொல்லிய மகனே எங்கும் சூழ்வெளி இருக்க மண்ணைக்
கெல்லிய பின்பு தோன்றும் கிணற்றின் ஆகாசம் போலே
ஒல்லையாம் பிரம நூலால் உற்றது போலே தோன்றும்
எல்லையில் நாம் எப்போதும் ஏகம் என்று இருந்து வாழ்வாய். 100

सर्वत्र वत्स गगने सति कूपखातात्
सन्दृश्यते खलु यथैव तथा सुपूर्णम् ।
ब्रह्मापि सद्गुरुगिरा प्रतिभासते हि
सोऽहं सदैक इति तिष्ठ सुपूर्णभूमा ॥ १०० ॥

ஸர்வத்ர வத்ஸ க^{3}க^{3}னே ஸதி கூபகா^{2}தாத்
ஸந்த்^{3}ருஶ்யதே க^{2}லு யதை^{2}வ ததா^{2} ஸுபூர்ணம் ।
ப்^{3}ரஹ்மாபி ஸத்^{3}கு^{3}ருகி^{3}ரா ப்ரதிபா^{4}ஸதே ஹி
ஸோ(அ)ஹம் ஸதை^{3}க இதி திஷ்ட^2 ஸுபூர்ணபூ^{4}மா ॥ 100 ॥

மூலம் 101

கானல் நீர் கிளிஞ்சில் வெள்ளி கந்தர்ப்ப நகர் கனூர்
வான மை கயிற்றில் பாம்பு மலடி சேய் முயலின் கோடு
பீனம் ஆம் தறி புமானில் பிரபஞ்சம் எல்லாம் பொய்யே
ஞானம் மெய் மகனே உன்னை நம் ஆணை மறந்திடாதே. 101

**रज्जौ सर्पवदर्करश्मिजलवत् स्थाणौ नरभ्रान्तिवत्
स्वप्नालोकितलोकवच्च गगने प्रोद्यन्महाग्रामवत् ।
वन्ध्यानन्दनवन्मृषा हि विदितः सर्वो जगद्विभ्रमः
सत्यं ज्ञानमहो ममोपरि शपे त्वं त्वाञ्च मा विस्मर ॥ १०१॥**

ரஜ்ஜௌ ஸர்பவத3ர்கரஶ்மிஜலவத் ஸ்தா2ணௌ நரப்4ராந்திவத்
ஸ்வப்னலோகிதலோகவச்ச க3க3னே ப்ரோத்3யன்மஹாக்3ராமவத் ।
வந்த்4யாநந்த3னவன்ம்ருஷா ஹி விதி3தः ஸர்வோ ஜக3த்3விப்4ரமः
ஸத்யம் ஜ்ஞானமஹோ மமோபரி ஶபே த்வம் த்வாஞ்ச மா விஸ்மர ॥ 101॥

इति तत्त्वप्रदीपः ॥

இதி தத்த்வ ப்ரதீ3பः ॥

॥ सन्देहप्रशमनम् ॥

ஸந்தே3ஹ ப்ரஶமனம்

மூலம் 1

நரர் குழி பறித்து மெள்ள நாட்டிய நெடிய கம்பம்
உரமுறக் குத்திக் குத்தி உறைப்பிக்கும் உபாயம் போலப்
பரம சிற் சொரூபம் தன்னில் பற்றிய மனோ விருத்தி
திரநிலை பெறச் சந்தேகம் தெளிதலை மொழிகின்றேனே. 1

यस्याङ्घ्रिपद्मविगलन्मकरन्दसारो
जीवेश्वरैक्यदृढताकृतिवज्रलेपः ।
न्यग्रोधमूलनिलयाय नमः परस्मै
धाम्ने स्वमौनपरिबोधिततत्त्वभूम्ने ॥ १ ॥

யஸ்யாங்க்4ரிபத்3மவிக3லன்மகரந்த3ஸாரோ
ஜீவேஶ்வரைக்யத்3ருட4தாக்ருதிவஜ்ரலேப꞉ ।
ந்யக்3ரோத4மூலநிலயாய நம꞉ பரஸ்மை
தா4ம்னே ஸ்வமௌனபரிபோ3தி4ததத்த்வபூ4ம்னே ॥ 1 ॥

மூலம் 2

நற்கருத்து உடையோனாகி ஞானவான் ஆகி நின்றோன்
மர்க்கட நியாயம் போல மகாபூத விகாரம் தொட்டு
நிர்க்குண விதேக முத்தி நிலை பரியந்தம் சொன்ன
சற்குருவினை விடாமல் சந்ததம் அனுசரித்தான். 2

गृहाधारस्तम्भेऽप्यवटनिहिते तस्य परितो
दृढस्थित्यै भूयो निखननमिवात्रापि गुरुतः ।
परे तत्त्वे ज्ञाते निभृतमनुभूतिं द्रढयितुं
प्रवक्ष्ये सन्देहप्रशमनसमाख्यं प्रकरणम् ॥ २ ॥

க்3ருஹாதா4ரஸ்தம்பே4(அ)ப்யவடநிஹிதே தஸ்ய பரிதோ
த்3ருட4ஸ்தி2த்யை பூ4யோ நிக2னனமிவாத்ராபி கு3ருத꞉ ।
பரே தத்த்வே ஜ்ஞாதே நிப்4ருதமனுபூ4திம் த்3ரட4யிதும்
ப்ரவக்ஷ்யே ஸந்தே3ஹப்ரஶமனஸமாக்2யம் ப்ரகரணம் ॥ 2 ॥

மூலம் 3

சந்ததம் புருடன் தன்ஊனச் சாயை போல் விடாமல் அன்பாம்
மைந்தஊன நோக்கி சாட்சி மாத்திரமாய் நின்ருயோ
சிந்தையில் ஐயம் எல்லாம் தீர்ந்தவோ தெளிவின் உள்ளே
அந்தரம் கலந்தது உண்டோ அனுபவம் உரை செய்வாயே. 3

अत्यन्तं परिशुद्धशीतहृदयो बोधे निमग्नः स्वके
कीशन्यायवदेव देशिकवरं शिष्यः सिषेवे दृढम् ।
अध्यारोपमथापवादमपि यः प्रोच्याऽस्य कारुण्यतः
स्वानन्दे विगुणे चिरं निजपदे ह्यस्थापयत् स्वं सुखम् ॥ ३ ॥

அத்யந்தம் பரிஶுத்³த⁴ஶீதஹ்ருத³யோ போ³தே⁴ நிமக்³னஃ ஸ்வகே
கீஶந்யாயவதே³வ தே³ஶிகவரம் ஶிஷ்யஃ ஸிஷேவே த்³ருட⁴ம் ।
அத்⁴யாரோபமதா²பவாத³மபி யஃ ப்ரோச்யா(அ)ஸ்ய காருண்யதஃ
ஸ்வானந்தே³ விகு³ணே சிரம் நிஜபதே³ ஹ்யஸ்தா²பயத் ஸ்வம் ஸுக²ம் ॥ 3 ॥

மூலம் 4

என உரைத்து அருளும் ஆசான் இருபதம் வணங்கி எந்தாய்
சனன வன் காட்டில் மோகத் தமத்து எழும் பேதப் பேய்கள்
உனது அருள் உதய வெற்பில் உபதேச அருக்கன் தோன்றி
மன விழி தெரிய ஞான வான்கதிர் பரந்தால் உண்டோ. 4

छायावदेनं तमनुव्रजन्तं श्रीदेशिकेन्द्रोऽवददादरेण ।
त्वं साक्षिमात्रोऽसि मनः स्वरूपे निःसंशयं तिष्ठति तद्वदस्व ॥ ४ ॥

சா²யாவதே³னம் தமனுவ்ரஜந்தம் ஶ்ரீதே³ஶிகேந்த்³ரோ(அ)வத³தா³த³ரேண ।
த்வம் ஸாக்ஷிமாத்ரோ(அ)ஸி மனஃ ஸ்வரூபே நிஃஸம்ஶயம்
திஷ்ட²தி தத்³வத³ஸ்வ ॥ 4 ॥

மூலம் 5

மந்திர மூர்த்தி தன்ஞல் மாற்றிய பேய் போஞலும்
எந்திரம் எழுதிக் கட்டி இனி வரா வகை செய்வார் போல்
முந்தி உன் உபதேசத்தால் மோகம் போஞலும் ஐயா
புந்தி நின்று உறைக்க இன்னம் புகலும் விண்ணப்பம் உண்டே. 5

इत्येवं भाषमाणं निजगुरुमथ तं संप्रणम्याह शिष्यो
जन्मारण्येऽतिमोहात् कटुतिमिरयुते भेदसंज्ञाः पिशाचाः ।

युष्मत्कारुण्यशैलोत्थितमहदुपदेशाब्जबन्धोर्मयूखे -
वादीप्रेष्वन्तरङ्गे मम कथमुदयं प्राप्तवन्तो भवेयुः ॥ ५ ॥

இத்யேவம் பா4ஷமாணம் நிஜகு3ருமத2 தம் ஸம்ப்ரணம்யாஹ ஶிஷ்யோ
ஜன்மாரண்யே(அ)திமோஹாத் கடுதிமிரயுதே பே4த3ஸஞ்ஜ்ஞா: பிஶாசா: ।
யுஷ்மத்காருண்யஶைலோத்தி2தமஹது3பதே3ஶாப்3ஜப3ந்தோ4ர்மயூகே2 -
வாதீ3ப்ரேஷ்வந்தரங்கே3 மம கத2முத3யம் ப்ராப்தவந்தோ ப4வேயு: ॥ 5 ॥

மூலம் 6

ஆகமப் பிரமாணத்தால் அறி என்றும் வாக்குக்கு எட்டாது
ஏகமாம் பிரமம் என்றும் இதயத்தால் உணர்வாய் என்றும்
சோகமாம் மனத்திற்கு எட்டாச் சுயஞ்சோதி என்றுஞ் சொன்னீர்
மோகமாம் இரண்டு சங்கை முஊத்தன பறித்திடீரே. 6

मन्त्रज्ञेन गते पिशाचनिवहे भूयोऽप्यनिष्पत्तये
यन्त्रं साधु विलिख्य यद्वदभयं लोके विधत्ते गुरो ।
तद्वत्त्वद्वचनामृतैरपि गते संमोहवर्गेऽखिले
विज्ञाप्यं मम किञ्चिदस्ति भगवन् विज्ञानवृद्ध्यै चिरम् ॥ ६ ॥

மந்த்ரஜ்ஞேன க3தே பிஶாசனிவஹே பூ4யோ(அ)ப்யநிஷ்பத்தயே
யந்த்ரம் ஸாது4 விலிக்2ய யத்3வத3ப4யம் லோகே வித4த்தே கு3ரோ ।
தத்3வத்த்வத்3வசனாம்ருதைரபி க3தே ஸம்மோஹவர்கே3(அ)கி2லே
விஜ்ஞாப்யம் மம கிஞ்சித3ஸ்தி ப4க3வன் விஜ்ஞானவ்ருத்3த்4யை சிரம் ॥ 6 ॥

மூலம் 7

மற்றை முப்பிரமாணத்தால் வத்து நிண்ணயம் கூடாதே
உற்றதோர் விடயம் பூதம் உபயம் அன்று ஆதலாலே
குற்றமாம் குண விசேடம் கூடாமல் இருக்கையாலே
இற்றது வாக்குக்கு எட்டாது என்பதும் அறிவாய் நீயே 7

विद्ध्यागमेन परतत्त्वमिति स्ववाचा -
मत्यन्तदूरमिति चाह भवान् परत्र ।
वेद्यं हृदेति नितरां मनसोऽप्यवेद्य -
मित्यन्यतो विशययुग्ममपाकुरु त्वम् ॥ ७ ॥

வித்3த்4யாக3மேன பரதத்த்வமிதி ஸ்வவாசா -
மத்யந்ததூ3ரமிதி சாஹ ப4வான் பரத்ர ।
வேத்3யம் ஹ்ருதே3தி நிதராம் மனஸோ(அ)ப்யவேத்3ய -
மித்யன்யதோ விஶயயுக்3மமபாகுரு த்வம் ॥ 7 ॥

மூலம் 8

வாக்கியம் தனக்கு எட்டாது வத்து என்று உரைத்த வேதம்
வாக்கிய விருத்தியால் அவ்வத்துவைக் காட்டிற்று அன்றே
வாக்கியங்களிலே மானம் ஆவது ஏது என்றுயாகில்
வாக்கியம் இரண்டும் மெய்யே மறைகள் பொய்யாது கேளாய் 8

अन्यैः प्रमाणैस्त्रिभिरप्यवेद्यं जातिक्रियाभूतगुणाद्यभावात् ।
अगोचरं वाच इतीरितं मे वेदप्रमाणेन सुवेद्यमेव ॥ ८ ॥

அன்யை: ப்ரமாஊணஸ்த்ரிபி⁴ரப்யவேத்³யம் ஜாதிக்ரியாபூ⁴தகு³ணாத்³யபா⁴வாத் ।
அகோ³சரம் வாச இதீரிதம் மே வேத³ப்ரமாணேன ஸுவேத்³யமேவ ॥ 8 ॥

மூலம் 9

தன் பதி அல்லாப் பேர்கள் தமை அல்லன் அல்லன் என்றுள்
அன்பனைக் கேட்ட நேரம் அவள் வெட்கி மௌனம் ஆனாள்
என்பது போல நீக்கி இதன்று இதன்று எனச் சேடித்த
பின் பரப் பிரமம் தன்னைப் பேசாமல் காட்டும் வேதம். 9

वाचां सुदूरमिति या परतत्त्वमाह
सैव श्रुतिर्वदति वाग्विषयं हि वस्तु ।
किं वा प्रमाणमिति चेद्रचनद्वयेऽपि
सत्यं द्वयञ्च न मृषैव कदाऽपि वेद : ॥ ९ ॥

வாசாம் ஸுதூ³ரமிதி யா பரதத்த்வமாஹ
ஸைவ ஶ்ருதிர்வத³தி வாக்³விஷயம் ஹி வஸ்து ।
கிம் வா ப்ரமாணமிதி சேத்³ரசனத்³வயே(அ)பி
ஸத்யம் த்³வயஞ்ச ந ம்ருஷைவ கதா³(அ)பி வேத³ : ॥ 9 ॥

மூலம் 10

முந்திய சங்கை தீர மொழிந்ததை அறிந்து கொள்வாய்
பிந்திய சங்கை தீரப் பேசும் உத்தரம் நீ கேளாய்
இந்தியங்களுக்கு இராசன் இதயமாம் அதில் எண்ணங்கள்
புந்தியும் மனமும் என்றே புறத்து அகத்து உலாவி ஆடும். 10

पृष्टा नृभिर्दयितमबला नेति चान्यान्निरस्य
स्वप्राणेशं विनतवदना दर्शयामास मौनात् ।

यद्वत्तद्वच्छ्रुतिरपि सती नामरूपे निरस्य
ब्रह्माद्वैतं वदति परमं मौनवृत्त्या न साक्षात् ॥ १० ॥

ப்ருஷ்டா ந்ருபி⁴ர்த³யிதமப³லா நேதி சான்யாந்நிரஸ்ய
ஸ்வப்ராணேஶம் வினதவத³னு த³ர்ஶயாமாஸ மௌனத் ।
யத்³வத்தத்³வச்ச்²ருதிரபி ஸதீ நாமரூபே நிரஸ்ய
ப்³ரஹ்மாத்³வைதம் வத³தி பரமம் மௌனவ்ருத்த்யா ந ஸாக்ஷாத் ॥ 10 ॥

மூலம் 11

உன்முகம் போல் கண்ணடிக்குள் ஒரு முகம் கண்டாற் போல்
சின்மய வடிவின் சாயை சித்துப் போல் புத்தி தோன்றும்
நின் மனே விருத்தி அந்த நிழல் வழியாய் உலாவும்
தன்ம நன் மகனே இத்தைத் தான் அன்றே ஞானம் என்பார். 11

इत्थं विहाय प्रथमञ्च संशयं शृणु त्वमन्यस्य निरासवाक्यम् ।
सर्वेन्द्रियाणां पतिरन्तरङ्गं बुद्ध्यादिभेदेन चलत्यजस्रम् ॥ ११ ॥

இத்த²ம் விஹாய ப்ரத²மஞ்ச ஸம்ஶயம் ஶ்ருணு த்வமன்யஸ்ய
நிராஸவாக்யம் ।
ஸர்வேந்த்³ரியாணும் பதிரந்தரங்க³ம் பு³த்³த்⁴யாதி³பே⁴தே³ன
சலத்யஜஸ்ரம் ॥ 11 ॥

மூலம் 12

உருக்கிய தரா நீர் நாநா உருவங்களானற் போல
விருத்திகள் கட படாதி விடயமாய்ப் பரிணமிக்கும்
அருப்பல விடய எல்லாம் ஆபாசன் தோற்றுவிக்கும்
இருட்டினில் விளக்கும் கண்ணும் இல்லாமல் பொருள் காணதே. 12

आदर्शान्तरिव त्वदीयवदनं छायैव बुद्धौ चिते-
श्चिद्वद्धाति तदध्वनैव विषयान् गृह्णात्यशेषान्मनः ।
चैतन्यं न हि केवलञ्च हृदयं जानाति किञ्चिद्यतो
वृत्तिज्ञानमिदं वदन्ति कवयश्चैतन्ययुक्तं मनः ॥ १२ ॥

ஆத³ர்ஶாந்தரிவ த்வதீ³யவத³னம் சா²யைவ பு³த்³தௌ⁴ சிதே-
ஶ்சித்³வத்³பா⁴தி தத³த்⁴வனைவ விஷயான் க்³ருஹ்ணத்யஶேஷான்மன꞉ ।
சைதன்யம் ந ஹி கேவலஞ்ச ஹ்ருத³யம் ஜானதி கிஞ்சித்³யதோ
வ்ருத்திஜ்ஞானமித³ம் வத³ந்தி கவயஶ்சைதன்யயுக்தம் மன꞉ ॥ 12 ॥

மூலம் 13

எரிகின்ற விளக்கால் கண்ணுல் இருட் பொருள் காணல் வேண்டும்
தெரிகின்ற பரிதி காணச் சென்றிடில் கண்ணே போதும்
விரிகின்ற சகத்தைக் காண விருத்தியும் பலமும் வேண்டும்
புரிகின்ற விருத்தி ஒன்றே போதும் மெய்ப்பொருள் காண்போர்க்கே 13

तप्तस्ताम्ररसोऽग्निना परिणमत्यश्वादिरूपं यथा
चेतोवृत्तिरियं तथा घटपटाद्याकारिणी जायते ।
आभासोऽपि चित: प्रकाशयति तान् सर्वान् घटादींस्तथा
द्रष्टुं वस्तु तमोगतं च नयनं दीपं जनो वाञ्छति ॥ १३ ॥

தப்தஸ்தாம்ரரஸோ(அ)க்[3]னிஞு பரிணமத்யஶ்வாதி[3]ரூபம் யதா[2]
சேதோவ்ருத்திரியம் ததா[2] க[4]டபடாத்[3]யாகாரிணீ ஜாயதே ।
ஆபா[4]ஸோ(அ)பி சித꞉ ப்ரகாஶயதி தான் ஸர்வான் க[4]டாதீ[3]ம்ஸ்ததா[2]
த்[3]ரஷ்டும் வஸ்து தமோக[3]தம் ச நயனம் தீ[3]பம் ஜனோ வாஞ்ச[2]தி ॥ 13 ॥

மூலம் 14

விருத்தியும் பலமும் கூடும் விகாரமே மனம் என்பார்கள்
கருத்து எழும் விருத்தி வேண்டும் கணக்கினுல் மனத்திற்கு எட்டும்
வருத்திய பலமாம் இந்த மனத்திற் கெட்டாது கண்டாய்
அருத்தம் இப்படி என்று ஐயம் அகன்று நீ தெளிந்திடாயே. 14

दीपश्चक्षुरिति द्वयञ्च तिमिरे वस्त्वर्थ्यते वीक्षितुं
चक्षुर्मात्रमपेक्ष्यते दिनकरं द्रष्टुञ्च सर्वैर्जनैः ।
लोकं विस्तरभाजमीक्षितुमियं वृत्ति: फलञ्चोभयं
प्रार्थ्यं तत्परमं पदं स्वविषयीकर्तुं हि वृत्तिस्त्वलम् ॥ १४ ॥

தீ[3]பஶ்சக்ஷுரிதி த்[3]வயஞ்ச திமிரே வஸ்த்வர்த்[2]யதே வீக்ஷிதும்
சக்ஷுர்மாத்ரமபேக்ஷ்யதே தி[3]னகரம் த்[3]ரஷ்டுஞ்ச ஸர்வைர்ஜனை꞉ ।
லோகம் விஸ்தரபா[4]ஜமீக்ஷிதுமியம் வ்ருத்தி꞉ ப[2]லஞ்சோப[4]யம்
ப்ரார்த்[2]யம் தத்பரமம் பத[3]ம் ஸ்வவிஷயீகர்தும் ஹி வ்ருத்திஸ்த்வலம் ॥ 14 ॥

மூலம் 15

வஞ்சகமில் பரமார்த்த குருவே சொன்ன
வழிகள் அறிந்தேன் இனி ஓர் வசனம் கேளீர்
சஞ்சலமற்று அகண்ட பூரணமாய்ச் சித்தம்
தத் ஆகாரம் ஆவதன்றே சமாதி யோகம்

உஞ்சலை ஒத்து அலைவது தன் சுபாவம் ஆகி
ஒரு கணத்தில் பல உலகாய் உதிக்கும் இந்த
நெஞ்சகம் வத்துவில் அசையாத நிவாத தீப
நிலை அடைவது எப்படியோ நீர் சொல்வீரே. 15

वृत्तेः फलस्य विकृतिं हृदयं वदन्ति
ब्रह्मातिथिर्हि मनसः फलवर्जितस्य ।
युक्तं फलेन न हि पश्यति वस्तु चित्तं
ज्ञात्वाऽर्थमीदृश इति प्रतियाहि शान्तिम् ॥ १५ ॥

வ்ருத்தே: ப²லஸ்ய விக்ருதிம் ஹ்ருத³யம் வத³ந்தி
ப்³ரஹ்மாதிதி²ர்ஹி மனஸ: ப²லவர்ஜிதஸ்ய ।
யுக்தம் ப²லேன ந ஹி பஶ்யதி வஸ்து சித்தம்
ஜ்ஞாத்வா(அ)ர்த²மீத்³ருஶ இதி ப்ரதியாஹி ஶாந்திம் ॥ 15 ॥

மூலம் 16

கருது மனே குணம் மூன்றும் மூன்றில் ஒன்று
கதித்து எழுந்தால் மற்ற இரண்டும் கரந்து நிற்கும்
தருமம் மிகும் சத்துவம் மேலான போது
சன்மார்க்கம் ஆன தெய்வ சம்பத்து உண்டாம்
மருவு ரசோ குணம் ஆகில் உலக தேக
வாதனையாம் சாத்திர வாதனையும் ஆகும்
அருமகனே தமோ குணம் மேலான போதில்
அசுர சம்பத்து உண்டாகும் அறிந்து கொள்ளே. 16

इत्थं वाचं दधाने पुनरपि स गुरौ प्राह शिष्योऽमलात्मन्
मुक्त्वा चाञ्चल्यदोषं वरनभसि मनश्चेद्विलीनं समाधिः ।
डोलालोलस्वभावं सदथ निमिषतोऽभ्येति नानास्वरूपम्
यच्चित्तं तन्निवातस्थललसितमहादीपतुल्यं कथं स्यात् ॥ १६ ॥

இத்த²ம் வாசம் த³தா⁴னே புனரபி ஸ கு³ரௌ ப்ராஹ ஶிஷ்யோ(அ)மலாத்மன்
முக்த்வா சாஞ்சல்யதோ³ஷம் வரனப⁴ஸி மனஶ்சேத்³விலீனம் ஸமாதி⁴: ।
டோ³லாலோலஸ்வபா⁴வம் ஸத³த² நிமிஷதோ(அ)ப்⁴யேதி நாநாஸ்வரூபம்
யச்சித்தம் தன்னிவாதஸ்த²லலஸிதமஹாதீ³பதுல்யம் கத²ம் ஸ்யாத் ॥ 16 ॥

மூலம் 17

மனது சத்துவ சொரூபம் மற்ற இரண்டும்
வந்து கலந்தன அவற்றை மாற்றிஞல் போம்
தனது சன்மார்க்கத்தை விடாது இருந்த போது
தமோ குணமும் ரசோ குணமும் சமிக்கும் பின்ஊனக்
கனபரிணுமம் சலனம் போம் போனக்கால்
களங்கமற்று நின்ற ஆகாசம் போலும்
நினது உள்ளம் அப்படியாம் அப்பிரமத்து ஒன்ருய்
நிருவிகற்ப சமாதியிலே நிற்கும் தானே. 17

श्रुत्वेत्थं पुनराह शिष्यवचनं श्रीमानसौ देशिक :
हृत्सङ्कल्पविकल्पवत् त्रिगुणकं न्यूनं सदेकाधिकम् ।
दैवीं सम्पदमेति सत्वसहितञ्चेन्मानसं वासना :
युक्तञ्चेद्रजसासुरीरपि तमोयुक्तन्तु दुःसंपदः ॥ १७ ॥

ஶ்ருத்வேத்த[2]ம் புனராஹ ஶிஷ்யவசனம் ஶ்ரீமானஸௌ தே[3]ஶிக:
ஹ்ருத்ஸங்கல்பவிகல்பவத் த்ரிகு[3]ணகம் ந்யூனம் ஸதே[3]காதி[4]கம் ।
தை[3]வீம் ஸம்பத[3]மேதி ஸத்வஸஹிதஞ்சேன்மானஸம் வாஸனு:
யுக்தஞ்சேத்[3]ரஜஸாஸுரீரபி தமோயுக்தந்து து[3]:ஸம்பத[3]: ॥ 17 ॥

மூலம் 18

களங்கமற்ற கண்ணுடி தன் முன் வேறு ஓர்
களங்கமற்ற கண்ணுடி காட்டும் போது
விளங்கி அதன் மயமாகி அபேதம் ஆகி
விகற்பமின்றி நிருவிகற்பம் ஆனுல் போல
அளந்து அறியப்படா விபுவாய்ச் சத்தாய்ச் சித்தாய்
ஆனந்தம் ஆம் பிரம்மத்து ஐக்யம் ஆன
உள்ளம் தெளிந்தபடி இருந்தால் உலகம் எங்கே
உஊலவு எங்கே என்று சங்கை ஒழித்திடாயே 18

स्वरूपं सत्त्वाख्यो गुण इह हृदो द्वावथ परौ
समायातौ त्यागादुपशमनमभ्येष्यत इमौ ।
स्थिरे सत्वे नष्टा घनपरिणतिश्चञ्चलदशा
मनः स्वच्छाकाशप्रतिममथ तिष्ठेत्परपदे ॥ १८ ॥

ஸ்வரூபம் ஸத்த்வாக்²யோ கு³ண இஹ ஹ்ருதோ³ த்³வாவத² பரௌ
ஸமாயாதௌ த்யாகா³து³பஶமனமப்⁴யேஷ்யத இமௌ ।
ஸ்தி²ரே ஸத்வே நஷ்டா க⁴னபரிணதிஸ்சஞ்சலத³ஶா
மன: ஸ்வச்சா²காஶப்ரதிமமத² திஷ்டே²த்பரபதே³ ॥ 18 ॥

மூலம் 19

ஏகமாய் மனம் இறந்தால் சீவன் முத்தர்
இருக்கும் மட்டும் பிராரத்தம் எதனுல் உண்பார்
போகம் ஆனது புசித்துத் தொலைப்பது அன்றோ
புசிப்பது என்றுல் மனம் தானும் போனது அன்றே
சோகமாம் மனம் இறந்தால் போகம் இல்லை
தோன்றும் எனின் முத்தர் என்று சொல்லக் கூடாதே
மோகமாம் இது தெளியக் குருவே நன்றுய் மொழிந்த
அருள்வாய் தெளிந்தது அன்றோ முத்தி தானே. 19

आदर्शे निष्कलङ्के भवति यदि परो दर्पणो निष्कलङ्क -
स्तौ द्वौ लब्ध्यैकभावं सुचिरमपि तथा निर्विकल्पौ भवेताम् ।
मानैर्ज्ञातुं सुदूरे गगनवदभितो व्यापके सच्चिदब्धौ
लीनं चेतो यदि स्यात्क्वचन जगदिदं लोलता वा क्व शङ्का ॥ १९ ॥

ஆத³ர்ஶே நிஷ்கலங்கே ப⁴வதி யதி³ பரோ த³ர்பணோ நிஷ்கலங்க -
ஸ்தௌ த்³வௌ லப்³த்⁴யைகபா⁴வம் ஸுசிரமபி ததா² நிர்விகல்பௌப⁴வேதாம்।
மாநைர்ஜ்ஞாதும் ஸுதூ³ரே க³க³னவத³பி⁴தோ வ்யாபகே ஸச்சித³ப்³தௌ⁴
லீனம் சேதோ யதி³ ஸ்யாத்க்வசன ஜக³தி³த³ம் லோலதா வா க்வ ஶங்கா ॥19॥

மூலம் 20

மனநாசம் சொரூபம் என்றும் அரூபம் என்றும்
வகுத்து உரைப்பார் இருவகையாய் வரும் இவற்றில்
வினவாத சீவன் முத்தர் இடத்தில் ஒன்றும்
விதேக முத்தர் இடத்தில் ஒன்றும் மேவும் கண்டாய்
தனதான சத்துவமாய் மனம் சேடித்துத்
தமசு ரசசுகள் நசித்தல் சொரூப நாசம்
அனகா சத்துவம் தானும் இலிங்க தேகம்
அடங்கும் போது அடங்குதலே அரூப நாசம். 20

ब्रह्मैकत्वं गतानामिह जगति सतामावपु:पातमेषां
स्यात् प्रारब्धस्य भोग: कथमिति भविता चेन्मनो नैव नश्येत् ।

नष्टं चेतो यदि स्याद् भवति नहि मनाग्भोगगन्धः स्फुरेच्चेत्
चेतोमुक्ता न हि स्युर्मम विशयमिमं छिन्धि विद्वन् सुखाप्त्यै ॥ २० ॥

ப்³ரஹ்மைகத்வம் க³தாநாமிஹ ஜக³தி ஸதாமாவபு:பாதமேஷாம்
ஸ்யாத் ப்ராரப்³த⁴ஸ்ய போ⁴க³: கத²மிதி ப⁴விதா சேன்மனோ நைவ நஶ்யேத் ।
நஷ்டம் சேதோ யதி³ ஸ்யாத்³ ப⁴வதி நஹி மநாக்³போ⁴க³க³ந்த⁴: ஸ்பு²ரேச்சேத்
சேதோமுக்தா ந ஹி ஸ்யுர்மம விஶயமிமம் சி²ந்தி⁴ வித்³வன் ஸுகா²ப்த்யை ॥ 20 ॥

மூலம் 21

சுத்தமாம் சத்துவமே உண்மை ஆகும்
துகள் இருள் போனால் மனம் என் சொல்லும் போம் போம்
வர்த்தமானத்தில் வந்த உணவை உண்பார்
வருவதும் போவதும் நினைந்து மகிழார் வாடார்
கர்த்தராம் அகந்தையை விட்டு அகர்த்தராகிக்
கரண விருத்தி அவத்தைகள் காண்பாராகி
முத்தராய் இருக்கலுமாம் புசிப்பும் கூடும்
முட்டு இல்லை என்று அறிந்து சங்கை மோசிப்பாயே. 21

इत्थं पृष्टवते जगाद स गुरुर्द्वेधा मनःसंक्षयो
जीवन्मुक्तियुजां सरूप इति चारूपो विदेहात्मनाम् ।
सन्त्यज्यैव रजस्तमश्च हृदयं सत्वात्मकञ्चेत्सरू-
पो नाश : स तु लिङ्गदेहविलये सत्वक्षयोऽरूपकः ॥ २१ ॥

இத்த²ம் ப்ருஷ்டவதே ஜகா³த³ ஸ கு³ருர்தே³தா⁴ மன:ஸங்க்ஷயோ
ஜீவன்முக்தியுஜாம் ஸரூப இதி சாரூபோ விதே³ஹாத்மனாம் ।
ஸந்த்யஜ்யைவ ரஜஸ்தமஶ்ச ஹ்ருத³யம் ஸத்வாத்மகஞ்சேத்ஸரூ-
போ நாஶ : ஸ து லிங்க³தே³ஹவிலயே ஸத்வக்ஷயோ(அ)ரூபக: ॥ 21 ॥

மூலம் 22

விவகார வேளை எலாம் சமாதி என்றால்
விகற்பமன்றோ மனம் அலைந்து விடாதோ விட்டால்
அவதானம் நழுவும் அன்றோ என்றாய் ஆகில்
அதற்கு ஒரு திட்டாந்தம் கேள் ஆசை கொண்டு
நவமாகப் பரபுருடன் தன்னைக் கூடி
நயந்த சுகம் அனுபவித்த நாரி நெஞ்சம்
தவமான மனைத் தொழில்கள் செய்யும் போதும்
தழுவி அநுபவித்த சுகம் தனை விடாதே. 22

शुद्धं सत्त्वं स्वरूपं किल यदि रजसा याति साकं तमश्चेत्
चित्ताख्यं नैव जातं त्वनुभवति गतं भावि काङ्क्षन्न मुक्तः ।
अम्लानः कर्तृताया विगलितहृदयोऽकर्तृभावेन तुष्टः
साक्षी सर्वेन्द्रियाणामपि विषयपरो नैव लिप्येत विद्वान् ॥ २२ ॥

ஶுத்3த4ம் ஸத்த்வம் ஸ்வரூபம் கில யதி3 ரஜஸா யாதி ஸாகம் தமஶ்சேத்
சித்தாக்2யம் நைவ ஜாதம் த்வனுப4வதி க3தம் பா4வி காங்க்ஷன்ன முக்தஃ ।
அம்லானஃ கர்த்ருதாயா விக3லிதஹ்ருத3யோ(அ)கர்த்ருபா4வேன துஷ்டஃ
ஸாக்ஷீ ஸர்வேந்த்3ரியாணாமபி விஷயபரோ நைவ லிப்யேத வித்3வான் ॥ 22 ॥

மூலம் 23

தேகத்தன் அலன் ஆகி அகர்த்தன் ஆகிச்
சீவனின்றிப் பிரம்மமாய்த் தெளிந்த முத்தன்
போகத்தை உண்பன் என்றல் கருத்தா ஆமே
பூரணமாம் அகர்த்தனுக்குப் போகம் உண்டோ
சோகத்தை அறுத்து அருளும் குருவே இந்தத்துகள்
அறுக்க வேண்டும் என்று சொன்னாய் ஆகில்
மாகர்த்தன் மாபோகி மாத்தியாகி
வகை மூன்றாய் அவர் இருக்கும் மகிமை கேளாய். 23

व्यापारे सत्समाधिर्यदि भवति तदा स्याद्विकल्पोऽपि भूयान्
चेतोलौल्यं प्रयायाच्चलति यदि मनो लक्ष्यदार्ढ्यं न हि स्यात् ।
इत्थं वक्तोपमानं शृणु परपुरुषे सक्तचित्ता हि नारी
तत्तत्कार्याणि कुर्वत्यपि सुरतसुखं नैव मुञ्चेत्कथञ्चित् ॥ २३ ॥

வ்யாபாரே ஸத்ஸமாதி4ர்யதி3 ப4வதி ததா3 ஸ்யாத்3விகல்போ(அ)பி பூ4யான்
சேதோலௌல்யம் ப்ரயாயாச்சலதி யதி3 மனோ லக்ஷ்யதா3ட4ர்யம் ந ஹி ஸ்யாத் ।
இத்த2ம் வக்தோபமானம் ஶ்ருணு பரபுருஷே ஸக்தசித்தா ஹி நாரீ
தத்தத்கார்யாணி குர்வத்யபி ஸுரதஸுக2ம் நைவ முஞ்சேத்கத2ஞ்சித் ॥ 23 ॥

மூலம் 24

செய்கையும் செய்விக்கையும் அற்று இருக்கும்
காந்தச் சிலை மலைமுன் இரும்புகள் சேட்டிக்கு மாபோல்
செய்கையும் செய்விக்கையும் அற்றிருக்கும் என்முன்
செடமான உலகம் எல்லாம் சேட்டை செய்யும்
மெய் கலந்த இந்திரிய விகார ரூப
விவகார விருத்திக்கும் விருத்திதானா
மெய்கலந்த சமாதிக்கும் சாட்சியே நான்
வெயில் போல் என்று உரைத்தவனே விபுமாகர்த்தன். 24

देहान्तोज्झितस्य व्यपगतमलवद्भावनस्याप्यकर्तु-
ब्रह्माकारस्य भोगः कथमिव भविता यद्यकर्ता त्वभोगः ।
शोकव्रातादिवज्रायितवचन गुरो संशयांश्छिन्धि चेदि
त्याख्यास्ये तेऽत्र येऽस्मिञ्जगति बहुमतास्ते महाकर्तृमुख्याः ॥ २४ ॥

தே3ஹாந்தோஜ்ஜி2தஸ்ய வ்யபக3தமலவத்3பா4வனஸ்யாப்யகர்து-
ப்3ரஹ்மாகாரஸ்ய போ4க3: கத2மிவ ப4விதா யத்3யகர்தா த்வபோ4க3: ।
ஶோகவ்ராதாதி3வஜ்ராயிதவசன கு3ரோ ஸம்ஶயாம்ஶ்சி2ந்தி4 சேதி3
த்யாக்2யாஸ்யே தே(அ)த்ர யே(அ)ஸ்மிஞ்ஜக3தி ப3ஹுமதாஸ்தே
மஹாகர்த்ருமுக்2யா: ॥ 24 ॥

மூலம் 25

அறுசுவையின் குணம் குற்றம் அசுத்தம் சுத்தம்
அபத்தியம் பத்தியம் என ஊண் ஆய்ந்திடாமல்
பொறுமையுடன் கிட்டினதைக் காட்டுத் தீப் போல்
போகங்கள் புசிப்பவன் மாபோகி ஆகும்
சிறிது பெரிதுகள் தனது அந்நியங்கள் நன்மை
தீமைகள் சேரினும் படிகச் செயல்போல் சித்தம்
வெறிது இருக்கும் அவனே மாத்தியாகி ஆவன்
விரதம் இம்மூன்று உடையவரே வீடுளோரே. 25

यद्वच्चुम्बकभूधरस्य पुरतोऽकर्तुर्ह्ययश्चेष्टते
किञ्चाकारयितुश्च विश्वमपि मे सर्वं पुरश्चेष्टते ।
देहादिन्द्रियवृत्तितोऽन्तरतमां वृत्तिं च पश्यन् स्वयं
भाम्यादित्यवदित्यहं वदति यः सोऽयं महाकर्तृकः ॥ २५ ॥

யத்3வச்சும்ப3கபூ4த4ரஸ்ய புரதோ(அ)கர்துர்ஹ்யயஶ்சேஷ்டதே
கிஞ்சாகாரயிதுஶ்ச விஶ்வமபி மே ஸர்வம் புரஶ்சேஷ்டதே ।
தே3ஹாதி3ந்த்3ரியவ்ருத்திதோ(அ)ந்தரதமாம் வ்ருத்திம் ச பஶ்யன் ஸ்வயம்
பா4ம்யாதி3த்யவதி3த்யஹம் வத3தி ய: ஸோ(அ)யம் மஹாகர்த்ருக: ॥ 25 ॥

மூலம் 26

மெய்யும் கொண்டு பிராரத்தம் தரும் விதி வழி நின்றிடவும்
உய்யும் கர்மிகளுக்கு அநுகுணமாய் உறுதொழில் செய்திடவும்
செய்யும் செய்கை முடிந்தவன் என்று உரை செப்புவது எப்படியோ
நையும் துன்பம் அகற்றிய குருவே நலமாய் அருள்வீரே. 26

षण्णां न्यूनाधिकसमतया संस्थितानां रसानां
भुङ्क्तेऽजानन् विपिनशिखिवद्यो महाभोगवान् सः ।
अस्तोकं वा लघु गुरु निजं दुःखमन्यत्सुखं वा
यायाद्यो नो मणिरिव महात्यागवान्मुक्तिरेषाम् ॥ २६ ॥

ஷண்ணாம் ந்யூனாதி⁴கஸமதயா ஸம்ஸ்தி²தானாம் ரஸானாம்
பு⁴ங்க்தே(அ)ஜானன் விபினஶிகி²வத்³யோ மஹாபோ⁴க³வான் ஸː ।
அஸ்தோகம் வா லகு⁴ கு³ரு நிஜம் து³ːக²மன்யத்ஸுக²ம் வா
யாயாத்³யோ நோ மணிரிவ மஹாத்யாக³வான்முக்திரேஷாம் ॥ 26 ॥

மூலம் 27

ஆடவர் செய்தொழில் மூவகை ஆகும் அவித்தை வசத்து உறு நாள்
ஏடஊண மமதை அகந்தை உள்ளார்க்கே இக பர விவகாரம்
வீடு அணுகுவம் எனும் இச்சை உளார்க்கே வித்தை படிப்பது எல்லாம்
பாடல் மிகும் தொழிலால் பலன் உண்டோ பரி பூரணமானால் 27

कर्मारब्धं कथमनुभवन् देहवान् सन् विमुक्तः?
कर्मासक्तान् भुवि वशयितुं कर्म कर्ता कथं वा?
कुर्वन् कर्माण्यपि नः विदधच्चेति वक्तुं कथं वा
शक्यं? शङ्कातृणकणशुचे श्रीगुरो शंस मे त्वम् ॥ २७ ॥

கர்மாரப்³த⁴ம் கத²மனுப⁴வன் தே³ஹவான் ஸன் விமுக்தː?
கர்மாஸக்தான் பு⁴வி வஶயிதும் கர்ம கர்தா கத²ம் வா?
குர்வன் கர்மாண்யபி நː வித³த⁴ச்சேதி வக்தும் கத²ம் வா
ஶக்யம்? ஶங்காத்ருணகணஶுசே ஶ்ரீகு³ரோ ஶம்ஸ மே த்வம் ॥ 27 ॥

மூலம் 28

குரவர் சிகாமணியே கேளீர் நீர் கூறின வழி ஒக்கும்
பரமுடன் இகமும் இழந்தவர் அன்றோ பழகுவர் மெய்ஞ்ஞானம்
விரவும் முயற்சியில் மீண்டவர் அதை இனி வேண்டுவரோ வேண்டார்
சிரவண மனனாதிகள் வேண்டாவோ சித்தம் உறைத்திடவே. 28

एवं शिष्येण पृष्टो गुरुरपि कथयामास भूयो मनुष्या-
स्त्रेधा कर्माचरन्ति प्रकृतिपरिगतास्त्वीषणाद्यैरुपेताः ।
तीव्राहन्ताममत्वे भुवि विदधति ये त्वैहिकामुष्मिकार्थं?
मुक्त्यै विद्यां भजन्ते परमपदजुषां कर्मभिः किं फलं स्यात् ॥ २८ ॥

**ஏவம் ஶிஷ்யேண ப்ருஷ்டோ கு3ருரபி கத2யாமாஸ பூ4யோ மனுஷ்யா-
ஸ்த்ரேதா4 கர்மாசரந்தி ப்ரக்ருதிபரிக3தாஸ்த்வீஷணாத்3யைருபேதாः ।
தீவ்ராஹந்தாமமத்வே பு4வி வித3த்4தி யே த்வைஹிகாமுஷ்மிகார்த2ம்?
முக்த்யை வித்3யாம் ப4ஜந்தே பரமபத3ஜுஷாம் கர்மபி4: கிம் ப2லம் ஸ்யாத் ॥28॥**

மூலம் 29

**கிளர் மகனே கேள் தத்துவம் அறியார் கேட்டல் செயக் கடனே
தளர் அறு சிந்தித்தலின் முயல்வார் சிலர் சந்தேகங்கள் உள்ளார்
தெளிதலின் நிற்பார் விபரீதப் பேய் தீரா வாதஜனயோர்
வெளி உருவாய் அறிவாய் நிறைவாயினர் வேண்டுவது ஒன்றுண்டோ. 29**

**उक्तं श्रीगुरुनाथ सम्यगधुना त्यक्तैहिकामुष्मिकाः
विद्याकामनया सदा प्रविदधत्यभ्यासयोगं चिरम् ।
तस्मिन्नप्यकृतप्रयत्नविधयो वाञ्छन्ति किं वाऽऽशिषः
कस्मात्तैः श्रवणादयो हृदयनैश्चल्याय नापेक्षिताः ॥ २९ ॥**

**உக்தம் ஶ்ரீகு3ருநாத2 ஸம்யக3து4ஞ த்யக்தைஹிகாமுஷ்மிகாः
வித்3யாகாமனயா ஸதா3 ப்ரவித3த்4த்யப்4யாஸயோக3ம் சிரம் ।
தஸ்மின்னப்யக்ருதப்ரயத்னவித4யோ வாஞ்ச2ந்தி கிம் வா(ஆ)ஶிஷः
கஸ்மாத்தைः ஶ்ரவணாத3யோ ஹ்ருத3யஜனஶ்சல்யாய நாபேக்ஷிதா: ॥ 29 ॥**

மூலம் 30

**ஐயா கேளீர் தத்துவ ஞானியும் அஞ்ஞானிகள் போலச்
செய்யா நின்றேன் கண்டேன் உண்டேன் சென்றேன் எனலாமோ
பொய்யாம் விபரீதங்கள் அவர்க்குப் போயின என்றீரே
மெய்யாம் பிரம விசாரம் இது அன்றே வெளியாய் உரையீரே. 30**

**एवञ्चेच्छृणु वत्स वच्यविदितस्वात्मस्वरूपा जनाः
शृण्वन्तूर्जितमानसाश्च मननं कुर्वन्तु सन्देहिनः ।
ध्यायन्त्वेव विपर्ययाभिधमहाभूतैर्गृहीतान्तराः
ये चिद्व्योममया भवेयुरथ तैर्नापेक्ष्यते किञ्चन ॥ ३० ॥**

**ஏவஞ்சேச்ச்2ருணு வத்ஸ வச்யவிதி3தஸ்வாத்மஸ்வரூபா ஜனா:
ஶ்ருண்வந்தூர்ஜிதமானஸாஶ்ச மனனம் குர்வந்து ஸந்தே3ஹினः ।
த்4யாயந்த்வேவ விபர்யயாபி4த4மஹாபூ4தைர்க்3ருஹீதாந்தராः
யே சித்3வ்யோமமயா ப4வேயுரத2 தைர்ஞபேக்ஷ்யதே கிஞ்சன ॥ 30 ॥**

மூலம் 31

ஓய்ந்த கனாவில் கண்ட பழங்கதை ஓதுவன் வாதனையால்
ஆராய்ந்து அறிவுற்றவன் அப்படிச் செப்புவன் ஆபாசனும் ஆகான்
மாய்ந்த தன் உடல் வேதம் அளவும் விண்ணவன் மநுடன் எனப்படுவான்
வீயந்த சிதாபாசன் போகும் அளவும் விவகாரம் தொடரும். 31

स्वामिन्! तत्त्वपरायणा अपि बुधा अज्ञानिवन्नित्यदा
कुर्वे वच्मि ददामि यामि निवसाम्यायामि चेत्यादिकम् ।
कार्यं ते कथमावहन्ति विगतं ब्रूषेऽनृतं तेष्वलं
ब्राह्मी नो विकृति : कदाऽपि भगवन्नेषाऽनुगृह्णीष्व माम् ॥ ३१ ॥

ஸ்வாமின்! தத்த்வபராயணா அபி பு3தா4 அஜ்ஞானிவந்நித்யதா3
குர்வே வச்மி த3தா3மி யாமி நிவஸாம்யாயாமி சேத்யாதி3கம் ।
கார்யம் தே கத2மாவஹந்தி விக3தம் ப்3ரூஷே(அ)ந்ருதம் தேஷ்வலம்
ப்3ராஹ்மீ நோ விக்ருதி: கதா3(அ)பி ப4க3வன்னேஷா(அ)னுக்3ருஹ்ணீஷ்வ மாம் ॥ 31 ॥

மூலம் 32

ஆனால் ஐயா குருவே காண்பது அசத்தியம் என்றாலும்
நானா விவகாரம் துயர் அல்லவோ ஞான சுகம் தருமோ
போனால் அன்றே நன்றும் நிட்டை பொருந்திடல் வேண்டாவோ
தானும் நிட்டை புரிந்தால் செய்கை தவிர்ந்தவன் எப்படியோ 32

यातस्वप्नकथां वदन्ति हि यथा तद्वासनातो जना-
स्तद्ज्ञो वक्ति तथैव सम्यगनिशं जायेत नाभासकः ।
आदेहक्षयमामनन्त्यपि तथा देवो मनुष्योऽहमि-
त्याभासस्य लयावधि व्यवहृतिर्नाशं न गच्छेदियम् ॥ ३२ ॥

யாதஸ்வப்னகதா2ம் வத3ந்தி ஹி யதா2 தத்3வாஸனாதோ ஜனா-
ஸ்தத்3ஜ்ஞோ வக்தி ததை2வ ஸம்யக3நிஶம் ஜாயேத நாபா4ஸக: ।
ஆதே3ஹக்ஷயமாமனந்த்யபி ததா2 தே3வோ மனுஷ்யோ(அ)ஹமி-
த்யாபா4ஸஸ்ய லயாவதி4 வ்யவஹ்ருதிர்நாஶம் ந க3ச்சே2தி3யம் ॥ 32 ॥

மூலம் 33

தெரிதரு மகனே ஆரம்பத்தொடு தீரும் விவகாரம்
உரிய தியானமும் விவகாரங்களும் உள்ளத் தொழில் அன்றோ
துரிய பரம் பொருள் ஆனவர் வேறொரு தொழில் செய்வதும் உண்டோ
அரிய சமாதிகள் பழகுவனேல் அவன் ஆரூடனும் அன்றே. 33

तर्ह्याचार्येन्द्र दृश्यं सकलमपि मृषेत्येव निर्णीतिभाजां
नानाकार्यं न दुःखं कथमिह तनुयाद् ज्ञानसौख्यं कुतः स्यात् ।
याते प्रापञ्चिकेऽर्थे सति परमशिवे शाश्वती स्याद्विनिष्ठा
नो सम्यङ् निष्ठितानां कथय कथमहो जायते कर्तृता वा ॥ ३३ ॥

தர்ஹ்யாசார்யேந்த்³ர த்³ருஶ்யம் ஸகலமபி ம்ருஷேத்யேவ நிர்ணீதிபா⁴ஜாம்
நாநாகார்யம் ந து³:க²ம் கத²மிஹ தநுயாத்³ ஜ்ஞானஸௌக்²யம் குத: ஸ்யாத்।
யாதே ப்ராபஞ்சிகே(அ)ர்தே² ஸதி பரமஶிவே ஶாஶ்வதீ ஸ்யாத்³விநிஷ்டா²
நோ ஸம்யங் நிஷ்டி²தாநாம் கத²ய கத²மஹோ ஜாயதே கர்த்ருதா வா ॥ 33 ॥

மூலம் 34

உத்தம குருவே ஆருடருமாய் ஒரு தொழில் அற்றவருள்
சித்தம் அடங்கும் தியானுதிகள் சிலர் செய்குவது என் என்றல்
இத்தலம் மருவும் பிராரத்தப் பிரிவு எப்படி அப்படியே
முத்தரும் வெகு விதம் ஆகுவர் என்பது முன்னே சொன்னேனே. 34

जानीहि व्यवहार एष सुधियामारम्भमात्रक्षयी
ध्यानं संव्यवहारकादि सकलं चित्तस्य कार्यं खलु ।
तुर्यं ब्रह्म समाश्रिता विदधते कर्माणि कस्माद् बुधाः
आरूढा न भवन्ति ते प्रतिदिनं ध्यानादिनिष्ठाश्च ये ॥ ३४ ॥

ஜானீஹி வ்யவஹார ஏஷ ஸுதி⁴யாமாரம்ப⁴மாத்ரக்ஷயீ
த்⁴யானம் ஸம்வ்யவஹாரகாதி³ ஸகலம் சித்தஸ்ய கார்யம் க²லு ।
துர்யம் ப்³ரஹ்ம ஸமாஶ்ரிதா வித³த⁴தே கர்மாணி கஸ்மாத்³ பு³தா⁴:
ஆரூடா⁴ ந ப⁴வந்தி தே ப்ரதிதி³னம் த்⁴யானாதி³நிஷ்டா²ஶ்ச யே ॥ 34 ॥

மூலம் 35

நல்லவனே கேள் உலக உபகாரம் ஞானிகள் விவகாரம்
அல்லது வேறொரு பெறு பேறும் இலை அதனால் பிணியும் இல்லை
வல்ல சிருட்டி முதல் பல தொழிலால் வரும் புண்ணிய பாவம்
எல்லவர்க்கும் அநுக்கிரகம் செய்யும் ஈசன் அடைந்திலனே. 35

आरूढाश्च महागुरो भुवि परे निष्किञ्चना नित्यदा
चित्तस्योपशमाय योगसरणेरभ्यासभाजः कुतः।
इत्याकर्णय भूतलेऽत्र च यथा प्रारब्धवेगं तथा
मुक्तास्तेऽपि भवेयुरित्यभिहितं पूर्वं कुतो विस्मृतम् ॥ ३५ ॥

ஆரூடா⁴ஶ்ச மஹாகு³ரோ பு⁴வி பரே நிஷ்கிஞ்சனு நித்யதா³
சித்தஸ்யோபஶமாய யோக³ஸரணேரப்⁴யாஸபா⁴ஜ: குத:।
இத்யாகர்ணய பூ⁴தலே(அ)த்ர ச யதா² ப்ராரப்³த⁴வேக³ம் ததா²
முக்தாஸ்தே(அ)பி ப⁴வேயுரித்யபி⁴ஹிதம் பூர்வம் குதோ விஸ்ம்ருதம் ॥ 35 ॥

மூலம் 36

ஈசனுமாய் அருவாய் உருவாகி எழுந்தருளும் குருவே
ஈசனும் ஞானியும் ஒப்பு என்றீரே எப்படி ஒப்பு என்றால்
ஈசனும் ஞானியும் மமதை அகந்தை இகந்ததினுல் ஒப்பாம்
ஈசனுமாம் பல சீவருமாம் உலகெல்லாம் இவனுமே. 36

साधो त्वं शृणु तत्त्वविद्व्यवहृतिर्लोकोपकारक्षमा
प्राप्तव्यं न हि विद्यते भुवि सतां दुःखं सुखं वा तया।
सर्वानुग्रहहेतवे वितनुते सृष्टिं परेशो मुदा
नैवाप्नोत्यपि पुण्यपापकणिकामीशस्तया लेपकः॥ ३६॥

ஸாதோ⁴ த்வம் ஶ்ருணு தத்த்வவித்³வ்யவஹ்ருதிர்லோகோபகாரக்ஷமா
ப்ராப்தவ்யம் ந ஹி வித்³யதே பு⁴வி ஸதாம் து³:க²ம் ஸுக²ம் வா தயா ।
ஸர்வானுக்³ரஹஹேதவே விதனுதே ஸ்ருஷ்டிம் பரேஶோ முதா³
நைவாப்னோத்யபி புண்யபாபகணிகாமீஶஸ்தயா லேபக: ॥ 36 ॥

மூலம் 37

எல்லாச் சீவரும் இவனும் என்றீர் இவன்தான் முத்தி அடைந்து
எல்லாச் சீவரும் முத்தி பெறுமல் இருப்பதும் ஏனையா
எல்லாச் சீவரும் வெவ்வேறுனுல் இவன் எல்லாம் அலனே
எல்லாப் பொருளும் உரைத்தருள் குருவே இதை நீர் மொழியீரே 37

ईशज्ञानगुरुस्वरूप भगवन्नीशेन तुल्यः कथं
ज्ञानी चेदिति पृच्छसि शृणु तथाऽहन्ताममत्वोज्झनात्।
तुल्यौ जीवपराविति प्रविदितौ प्रज्ञानसाम्यादयं
देवो जीवगणाश्च यच्च विदितं सर्वं तदेकात्मकम्॥ ३७॥

ஈஶஜ்ஞானகு³ருஸ்வரூப ப⁴க³வன்னீஶேன துல்ய: கத²ம்
ஜ்ஞானீ சேதி³தி ப்ருச்ச²ஸி ஶ்ருணு ததா²(அ)ஹந்தாமமத்வோஜ்ஜ²னத் ।
துல்யௌ ஜீவபராவிதி ப்ரவிதி³தௌ ப்ரஜ்ஞானஸாம்யாத³யம்
தே³வோ ஜீவக³ணாஶ்ச யச்ச விதி³தம் ஸர்வம் ததே³காத்மகம் ॥ 37 ॥

மூலம் 38

அகம் எனும் ஆன்மா பூரணம் ஏகம் அனேக விதம் சீவர்
அகம் எனும் அந்தக்கரண உபாதிகள் அளவில்லை ஆதலினுல்
சகம் முழுதும் குளிர் சந்திரன் ஏகம் சல சந்திரர் பலராம்
சகம் அதில் ஏரிகுளம் சிறு குழி சால் சட்டி குடம் பலவால். 38

सर्वे जीवास्त्वयमिति गुरो प्रोक्तवानस्य मोक्षे
सर्वे मुक्तिं कथमतितरां नो लभन्ते वदस्व ।
सर्वे भिन्ना इति वदसि चेदस्य सार्वात्म्यहानिः
सर्वव्याख्याकुशल कथयस्वैतदप्यात्ममूर्ते ॥ ३८ ॥

ஸர்வே ஜீவாஸ்த்வயமிதி கு3ரோ ப்ரோக்தவானஸ்ய மோக்ஷே
ஸர்வே முக்திம் கத2மதிதராம் நோ லப4ந்தே வத3ஸ்வ ।
ஸர்வே பி4ன்ன இதி வத3ஸி சேத3ஸ்ய ஸார்வாத்ம்யஹானி:
ஸர்வவ்யாக்2யாகுஶல கத2யஸ்வைதத3ப்யாத்மமூர்தே ॥ 38 ॥

மூலம் 39

சட்டி குடங்களில் ஒன்று நசித்திடின் அதினுள் சல சந்திரன்
ஒட்டு முதல் சந்திரனெடு கூடும் ஒழிந்தவை கூடாவே
கட்டும் உபாதி நசித்திடும் சீவன் காரண ஆன்மாவில்
கிட்டும் அயிக்கியம் உபாதி கெடாதவர் கேவலம் ஆகாரே. 39

अहन्तासाक्ष्येको विभुरपि परात्मा बहुविधा-
स्तथा जीवा अन्तःकरणबहुभावादहमिति ।
जगत्येकश्चन्द्रस्सलिलशशिनोऽमी बहुविधा-
उपाधीनां भेदाद् घनकलशकूपादिपयसाम् ॥ ३९ ॥

அஹந்தாஸாக்ஷ்யேகோ விபு4ரபி பராத்மா ப3ஹுவிதா4-
ஸ்ததா2 ஜீவா அந்த:கரணப3ஹுபா4வாத3ஹமிதி ।
ஜக3த்யேகஶ்சந்த்3ரஸ்ஸலிலஶஶினோ(அ)மீ ப3ஹுவிதா4-
உபாதீ4னம் பே4தா3த்3 க4னகலஶகூபாதி3பயஸாம் ॥ 39 ॥

மூலம் 40

இவன் அயன் மால் சிவன் ஆகிய ஈசரொடு எப்படி ஒப்பு ஆவன்
சிவன் முதல் மூவரும் அகில சிருட்டி திதி நாசங்கள் செய்வார்
அவர் பிறர் மதிகளும் முக்காலங்களும் அறிவார் விபு ஆவார்
தவம் மிகு குருவே இவனுக்கு அவையிலொர் சற்றும் காணேனே. 40

उपाधावेकस्मिन्नपि घटशरावादिषु पुन-
विनष्टे तच्चन्द्रः प्रकृतिमयते नापरशशी ।
गते जीवोपाधौ परमशिवभावं स लभते
परे नोपाध्याढ्याः कथमपि लभन्ते निजपदम् ॥ ४० ॥

உபாதா4வேகஸ்மின்னபி க4டஶராவாதி3ஷு புன-
விநஷ்டே தச்சந்த்3ர: ப்ரக்ருதிமயதே நாபரஶஶீ ।
க3தே ஜீவோபாதௌ4 பரமஶிவபா4வம் ஸ லப4தே
பரே நோபாத்4யாட்4யா: கத2மபி லப4ந்தே நிஜபத3ம் ॥ 40 ॥

மூலம் 41

தடத்து நீர்; நிலாத் திரி ஒளி உபயமும் தழுவும் ஊர் தனைக் காக்கும்
குடத்து நீர் விளக்கினில் ஒளி இரண்டும் ஓர் குடும்பம் மாத்திரம் காக்கும்
அடுத்த மைந்தனே ஞானியும் ஈசனும் அறிவினால் பிரிவு இல்லை
கெடுத்த மாயையின் குணங்களால் மேலென்றும் கீழென்றும் பிரிவாமே. 41

ऐश्वर्यं पद्मजाताम्बुजनयनललाटेक्षणानां विमुक्तः
कस्मात् प्राप्नोति सर्गस्थितिलयकरणे तेऽपि शक्ताश्च पूर्णाः ।
सर्वज्ञाः सिद्धिमन्तो गुरुवर करुणावारिधेऽमुष्य किञ्चित्
सामर्थ्यं विद्यते न क्वचिदपि कथयाहं यथा विश्वसेयम् ॥ ४१ ॥

ஐஶ்வர்யம் பத்3மஜாதாம்பு3ஜநயனலலாடேக்ஷணானாம் விமுக்த:
கஸ்மாத் ப்ராப்னோதி ஸர்க3ஸ்தி2திலயகரணே தே(அ)பி ஶக்தாஶ்ச பூர்ணா: ।
ஸர்வஜ்ஞா: ஸித்3தி4மந்தோ கு3ருவர கருணாவாரிதே4(அ)முஷ்ய கிஞ்சித்
ஸாமர்த்2யம் வித்3யதே ந க்வசித3பி கத2யாஹம் யதா2 விஶ்வஸேயம் ॥ 41 ॥

மூலம் 42

நரரின் மன்னனைச் சித்தரைப் போலவே நாரணன் முதலான
சுரர்கள் மாயை வல்லவர் அணிமாதிகள் தொக்க மாதவம் மிக்கோர்
தரணி மானுடர்க்கு அவைகள் இல்லாமையால் தாழ்வுளர் ஆனாலும்
பிரம்ம பாவனையால் இவர் அவர் என்னும் பேதம் ஒன்றிலை பாராய். 42

ग्रामायान्धूदकमलमलं चन्द्रिकावर्तिका सा
दीपज्योतिः कलशसलिलं गेहमात्रोपयोगि ।
जीवेशानावपि शुभमते बोधमात्रावभिन्ना-
वुच्चैर्नीचैरिति हि विदितं मायिकैरेव दोषैः ॥ ४२ ॥

**க்3ராமாயாந்தூ4த3கமலமலம் சந்த்3ரிகாவர்திகா ஸா
தீ3பஜ்யோதி: கலஶஸலிலம் கே3ஹமாத்ரோபயோகி3 ।
ஜீவேஶாணுவபி ஶுப4மதே போ3த4மாத்ராவபி4ன்ன-
வுச்சைர்நீசைரிதி ஹி விதி3தம் மாயிகைரேவ தோ3ஷை: ॥ 42 ॥**

மூலம் 43

**முத்தி நல்கிய சற்குருவே பலமுனிகளுக்கு அணிமாதி
சித்தி பூமியில் கண்டிருக்கவும் அந்தச் செல்வம் ஈசனது என்றீர்
புத்தி ஒத்திட உரைத்து அருள் என்றிடில் புகழும் ஈசஐன நோக்கிப்
பத்தி செய்திடும் தவத்தினல் யோகத்தால் பலித்தது என்று அறிவாயே 43**

**मर्त्येष्वेतेषु योगी नृप इव च सुरेष्वेव विष्णवादिकास्ते
स्वाधीनीभूतमाया अधिगततपसः सर्वसिद्धीः प्रपन्नाः ।
तत्सिद्धीनामभावादिह जगति नराः क्षुल्लका अप्यतीव
ब्रह्मज्ञानानुभावादयमिति त इति ह्यत्र भेदं न पश्येः ॥ ४३ ॥**

**மர்த்யேஷ்வேதேஷு யோகீ3 ந்ருப இவ ச ஸுரேஷ்வேவ விஷ்ண்வாதி3காஸ்தே
ஸ்வாதீ4னீபூ4தமாயா அதி4க3ததபஸ: ஸர்வஸித்3தீ4: ப்ரபன்ன: ।
தத்ஸித்3தீ4நாமபா4வாதி3ஹ ஜக3தி நரா: க்ஷுல்லகா அப்யதீவ
ப்3ரஹ்மஜ்ஞானானுபா4வாத3யமிதி த இதி ஹ்யத்ர பே4த3ம் ந பஶ்யே: ॥ 43 ॥**

மூலம் 44

**சிவ சொரூபமாம் தேசிக மூர்த்தியே சித்தி முத்தி இரண்டும்
தவமுளோர் அடைகுவர் எனில் அவர்கள் போல் சகலரும் அடைவாரே
அவர்கள் பூருவம் சித்தியும் ஞானமும் அடைந்ததும் கண்டோமே
இவர்கள் ஞானிகள் என்றிடின் சித்திகள் இவர்க்கிலா வகை ஏதோ. 44**

**मुक्तिप्रदान मुनिनायकमानवेषु
ताः सिद्धयः प्रतिवसन्ति शिवस्य चैनाः ।
आख्यासि चेदिति वदामि परेशभक्त्या
ताः प्राप्नुवन्त्यपि नरा इह योगसिद्धीः ॥ ४४ ॥**

**முக்திப்ரதா3ன முனிநாயகமானவேஷு
தா: ஸித்3த4ய: ப்ரதிவஸந்தி ஶிவஸ்ய சைன: ।
ஆக்2யாஸி சேதி3தி வதா3மி பரேஶப4க்த்யா
தா: ப்ராப்னுவந்த்யபி நரா இஹ யோக3ஸித்3தீ4: ॥ 44 ॥**

மூலம் 45

காமியத் தவம் காமியம் ஒன்றையும் கருதிடாத் தவம் என்றும்
பூமியில் தவம் இருவகைச் சித்தியும் போதமும் தரும் மைந்தா
ஆம் இவற்றில் ஒன்று இயற்றினர் ஒன்றையே அடைகுவர் இது தீர்வை
யாம் உரைத்த அவ்விரண்டையும் இயற்றினர் அன்றுள பெரியோரே. 45

शिवाकार स्वामिन् प्रथिततपसः सिद्धिमतुलां
विमुक्तिं यातारो यदि त इव सर्वे न दधति ।
किमु ज्ञानं सिद्धिर्भवति किल तेष्वेव नितरा-
ममी चेदात्मज्ञाः कथमिह विभूतिर्न भविता ॥ ४५ ॥

ஶிவாகார ஸ்வாமின் ப்ரதி2ததபஸஃ ஸித்3தி4மதுலாம்
விமுக்திம் யாதாரோ யதி3 த இவ ஸர்வே ந த3த4தி ।
கிமு ஜ்ஞானம் ஸித்3தி4ர்ப4வதி கில தேஷ்வேவ நிதரா-
மமீ சேதா3த்மஜ்ஞாஃ கத2மிஹ விபூ4திர்ன ப4விதா ॥ 45 ॥

மூலம் 46

அனக மைந்தனே முத்தி ஞானத்தையே அடைந்தனர் அல்லாமல்
செனகன் மாபலி பகீரதன் முதலினோர் சித்திகள் படித்தாரோ
இனிய சித்தியே விரும்பினர் சிலர் சிலர் இரண்டையும் முயன்றுர் அம்
முனிவர் சித்திகள் வினோதம் மாத்திரம் தரும் முத்தியைத் தாராவே. 46

अकाम्यं काम्यञ्च द्वयमिति परेशाङ्घ्रिभजनं
विमुक्ति : पूर्वस्माद् भवति परतः सिद्धय इमाः ।
फलञ्चैकैकस्मादपि भवति चैकैकमपि तद्
द्वयं कृत्वा प्राञ्चः फलयुगळमायान्त्यपि तथा ॥ ४६ ॥

அகாம்யம் காம்யஞ்ச த்3வயமிதி பரேஶாங்க்4ரிப4ஜனம்
விமுக்திஃ பூர்வஸ்மாத்3 ப4வதி பரதஃ ஸித்3த4ய இமாஃ ।
ப2லஞ்சைகைகஸ்மாத3பி ப4வதி சைகைகமபி தத்3
த்3வயம் க்ருத்வா ப்ராஞ்சஃ ப2லயுக3ளமாயாந்த்யபி ததா2 ॥ 46 ॥

மூலம் 47

யோக ஞானமே முத்தியைத் தரும் எனின் ஒழிந்த சித்திகள் வேண்டி
மோகமாய் உடல் வருந்தினர் சில சில முத்தர்கள் ஏனென்றல்
போகமாய் வரும் பிராரத்த கர்மங்கள் புசித்தன்றே நசித்தேகும்
ஆகையால் அந்தச் சித்திகள் பிராரத்தம் ஆகும் என்றறிவாயே 47

ज्ञानं केवलमेव मोक्षविधये: वत्सानघ श्रूयतां
सीतातात भगीरथप्रभृतयः संप्रार्थयन्ते न तु ।
सिद्धी: काश्चन केचन द्वयमपि प्राप्योच्छ्रिता भूतले
कालक्षेपकृते हि सिद्धय इमा नैव प्रबोधप्रदाः ॥ ४७ ॥

ஜ்ஞானம் கேவலமேவ மோக்ஷவித⁴யே: வத்ஸானக⁴ ஶ்ரூயதாம்
ஸீதாதாத ப⁴கீ³ரத²ப்ரப்⁴ருதயஃ ஸம்ப்ரார்த²யந்தே ந து ।
ஸித்³தீ⁴: காஶ்சன கேசன த்³வயமபி ப்ராப்யோச்ச்²ரிதா பூ⁴தலே
காலக்ஷேபக்ருதே ஹி ஸித்³த⁴ய இமா நைவ ப்ரபோ³த⁴ப்ரதா³ஃ ॥ 47 ॥

மூலம் 48

இலக்கம் ஆயிரம் சுருதியால் ஊகத்தால் என் மனம் அசையாமல்
பெலக்க வேண்டும் என்று அருள் குருவே அகப் பிராந்தி போய்த் தெளிவு ஆனேன்
துலக்கமான கண்ணுடியை அடிக்கடி துலக்கினுல் பழுதன்றே
அலக்கண் மாற்றியே தேவரீர் எனக்குரை அமிர்தங்கள் தெவிட்டாவே. 48

कैवल्यं ज्ञानयोगाद्यदि भवति गुरो मोहमात्रप्रदात्री:
कस्मात्सिद्धीर्जगति कतिचित् प्रार्थयन्ते विमुक्ताः ।
कर्मारब्धं भजति विलयं भोगमात्रावसानं
यस्मात्तस्मादखिलविभवान् विद्धि चारब्धजातान् ॥ ४८ ॥

கைவல்யம் ஜ்ஞானயோகா³த்³யதி³ ப⁴வதி கு³ரோ மோஹமாத்ரப்ரதா³த்ரீ:
கஸ்மாத்ஸித்³தீ⁴ர்ஜக³தி கதிசித் ப்ரார்த²யந்தே விமுக்தாஃ ।
கர்மாரப்³த⁴ம் ப⁴ஜதி விலயம் போ⁴க³மாத்ராவஸானம்
யஸ்மாத்தஸ்மாத³கி²லவிப⁴வான் வித்³தி⁴ சாரப்³த⁴ஜாதான் ॥ 48 ॥

மூலம் 49

கைதவங்களைச் சாத்திரம் சொல்லுமோ கருணையால் எனை ஆளும்
ஐயனே குருவே எவராகிலும் அநுபவித்தால் அன்றிச்
செய்த கர்மங்கள் விடாது என்ற வசனமும் சென்ம சஞ்சிதம் வேவத்
துய்ய ஞானத் தீ சுடும் என்ற வசனமும் துணிவது எப்படி நானே. 49

सहस्रश्रुत्युक्त्या विमलतरयुक्त्या च भगवन्
स्थिरीकर्तुं चित्तं मम गदितवाक्यामृत गुरो ।
प्रसादः प्राप्तोऽन्तर्भ्रमणमपि दूरे परिगतं
पुनःपृच्छे घृष्ट्या न तु विहतिमायाति मुकुरः ॥ ४९ ॥

ஸஹஸ்ரஶ்ருத்யுக்த்யா விமலதரயுக்த்யா ச ப4க3வன்
ஸ்தி2ரீகர்தும் சித்தம் மம க3தி3தவாக்யாம்ருத கு3ரோ ।
ப்ரஸாத3: ப்ராப்தோ(அ)ந்தர்ப்4ரமணமபி தூ3ரே பரிக3தம்
புன:ப்ருச்சே2 க்4ருஷ்ட்யா ந து விஹதிமாயாதி முகுர: ॥ 49 ॥

மூலம் 50

சீவ பேதங்கள் அளவில் இல்லை மைந்தனே செய்கையும் அளவில்லை
ஆவ ஆம் அவர் அவர் அதிகாரங்கள் அறிந்து பக்குவம் நோக்கிப்
பூ அலர்ந்து பின் பலங்கள் காட்டுவன போல் பூருவம் சித்தாந்தம்
காவல் வேதங்கள் இரண்டையும் வசனிக்கும் காண்டம் மூவகையாலே. 50

किं वा शास्त्रं वदति कुहनां नाथ कारुण्यसिन्धो
नाभुक्तं कर्म नश्येदिति वचनमिदं ज्ञानवह्न्येकनाश्यम् ।
सर्वं कर्मेत्यपरमपि मे संशयो वाक्ययुग्मे
क्षीणः कस्माद् भवति हि गुरो सम्यगाख्याहि भूयः ॥ ५० ॥

கிம் வா ஶாஸ்த்ரம் வத3தி குஹனாம் நாத2 காருண்யஸிந்தோ4
நாபு4க்தம் கர்ம நஶ்யேதி3தி வசனமித3ம் ஜ்ஞானவஹன்யேகநாஶ்யம் ।
ஸர்வம் கர்மேத்யபரமபி மே ஸம்ஶயோ வாக்யயுக்3மே
க்ஷீண: கஸ்மாத்3 ப4வதி ஹி கு3ரோ ஸம்யகா3க்2யாஹி பூ4ய: ॥ 50 ॥

மூலம் 51

ஆன பாவிகள் அடைவன நரகங்கள் அவசியம் ஆனாலும்
தான மந்திர விரத ஓமங்களால் தவிரும் என்பது பொய்யோ
ஈனமாம் பல சன்ம சஞ்சித வினை எத்தனை ஆனாலும்
ஞானமாம் கனல் சுடும் என்ற மறை மொழி நம்பினால் வீடு உண்டே 51

एते जीवा असङ्ख्या अपि चरितममीषामसङ्ख्यं समीक्ष्य
श्रुत्या तत्तज्जनानां हृदयपरिणतिं स्वाधिकारं तथोक्तम् ।
पुष्पोत्पत्तेस्तु पश्चादपि फलजनिवत् पूर्वसिद्धान्त एवं
काण्डत्रय्या प्रवृत्तिस्तदनु च कथिता सा निवृत्तिः क्रमेण ॥ ५१ ॥

ஏதே ஜீவா அஸங்க்2யா அபி சரிதமமீஷாமஸங்க்2யம் ஸமீக்ஷ்ய
ஶ்ருத்யா தத்தஜ்ஜனானாம் ஹ்ருத3யபரிணதிம் ஸ்வாதி4காரம் ததோ2க்தம் ।
புஷ்போத்பத்தேஸ்து பஶ்சாத3பி ப2லஜனிவத் பூர்வஸித்3தா4ந்த ஏவம்
காண்ட3த்ரய்யா ப்ரவ்ருத்திஸ்தத3னு ச கதி2தா ஸா நிவ்ருத்தி: க்ரமேண ॥ 51 ॥

மூலம் 52

என் மனம் திருக்கோயிலாய் தினம் குடி இருந்து அருள் குருமூர்த்தி
சென்ம சஞ்சித வினைகள் வேர் அறுத்திடும் தேவரீர் மெய்ஞ்ஞானம்
தன் மயம் தரும் மகிமையை விபுதராம் சமர்த்தரும் அறியாமல்
கன்மம் ஆம் குழியினில் விழுந்து அழிகின்ற காரணம் உரையீரே 52

पापिष्ठानामवश्यं यदि नरकगतिर्भाविनी चेज्जनानां
प्रायश्चित्तैरनेकैर्बहुविधनियमैस्तन्निवृत्तिर्मृषा किम्? ।
कर्माण्यत्यन्तहीनान्यपि जननशतैः सञ्चितानि क्षणेन
ज्ञानाग्निर्भस्म कुर्यादिति मुदितमना यो विमुक्तिं प्रयायात् ॥ ५२ ॥

பாபிஷ்டா²நாமவஶ்யம் யதி³ நரகக³திர்பா⁴வினீ சேஜ்ஜனானும்
ப்ராயஶ்சித்தைரனேகைர்ப³ஹுவித⁴நியமைஸ்தந்நிவ்ருத்திர்ம்ருஷா கிம்? ।
கர்மாண்யத்யந்தஹீனான்யபி ஜனனஶதை: ஸஞ்சிதானி க்ஷணேன
ஜ்ஞாநாக்³நிர்ப⁴ஸ்ம குர்யாதி³தி முதி³தமனு யோ விமுக்திம் ப்ரயாயாத் ॥ 52 ॥

மூலம் 53

அழிவிலாத தத்பதம் தனை மைந்தனே அகமுகத்தவர் சேர்வர்
வழி நடப்பவர் பராமுகம் ஆயினுல் மலர்ந்த கண் இருந்தாலும்
குழியில் வீழ்வர் காண் அப்படி வெளிமுகம் கொண்டு காமிகள் ஆனேர்
பழி தரும் பிறவிக் கடல் அழுந்துவர் பரகதி அடையாரே. 53

मत्स्वान्तैकमहालयस्थित गुरो बोधस्त्वयोक्तो महान्
जन्मान्तामयनाशनाय चतुरो ब्रह्मकताप्रापकः ।
इत्थं सत्यपि पण्डिताश्च निपुणा नादृत्य कस्मादिमं
कर्मान्धौ निपतन्ति भूरितिमिरे तत्कारणं ब्रूहि मे ॥ ५३ ॥

மத்ஸ்வாந்தைகமஹாலயஸ்தி²த கு³ரோ போ³த⁴ஸ்த்வயோக்தோ மஹான்
ஜன்மாந்தாமயநாஶனுய சதுரோ ப்³ரஹ்மகதாப்ராபக: ।
இத்த²ம் ஸத்யபி பண்டி³தாஶ்ச நிபுணு நாத்³ருத்ய கஸ்மாதி³மம்
கர்மாந்தௌ⁴ நிபதந்தி பூ⁴ரிதிமிரே தத்காரணம் ப்³ரூஹி மே ॥ 53 ॥

மூலம் 54

சிறந்த நன்மையும் தீமையும் ஈசனுர் செய்விக்கும் செயல் அன்றே
பிறந்த சீவர்கள் என் செய்வர் அவர்கள் மேல் பிழை சொலும் வழி ஏதோ
துறந்த தேசிக மூர்த்தியே என்றிடில் சுருதி நூற் பொருள் மார்க்கம்
மறந்த மூடர்கள் வசனிக்கும் பிராந்தி காண் மைந்தனே அது கேளாய். 54

अक्षय्यं तत्पदं ये नियमितकरणास्ते प्रपश्यन्ति नूनं
यद्वत्सञ्चारभाजां सति नयनयुगे नेक्षतां कूपपातः ।
तद्वद्विक्षिप्तचित्ता अभिलषितमहाकामजालाः पतन्ते
संसाराख्याम्बुराशौ परमपदलयं नो लभन्ते कदाऽपि ॥ ५४ ॥

அக்ஷய்யம் தத்பத[3]ம் யே நியமிதகரணாஸ்தே ப்ரபஶ்யந்தி நூனம்
யத்[3]வத்ஸஞ்சாரபா[4]ஜாம் ஸதி நயனயுகே[3] நேக்ஷதாம் கூபபாத꞉ ।
தத்[3]வத்[3]தி[4]க்ஷிப்தசித்தா அபி[4]லஷிதமஹாகாமஜாலா꞉ பதந்தே
ஸம்ஸாராக்[2]யாம்பு[3]ராஶௌ பரமபத[3]லயம் நோ லப[4]ந்தே கதா[3](அ)பி ॥ 54 ॥

மூலம் 55

திகழ்ந்த ஈசனார் சிருட்டியும் சீவனார் சிருட்டியும் வெவ்வேறே
சகம் தனிற் பொது ஈசனார் சிருட்டிகள் சராசரப் பொருள் எல்லாம்
அகந்தையாம் அபிமானங்கள் கோபங்கள் ஆசைகள் இவை எல்லாம்
இகழ்ந்த சீவனார் சிருட்டிகள் ஆகும் காண் ஈசனார் செயல் அன்றே. 55

कृत्यं साधु तथेतरच्च पशवः पत्यैव यत्कुर्वते
नुन्नाः सद्गुरुनाथ जातपशवः किं वापराद्धा इति ।
आख्यास्ये शृणु सौम्य नैगमशिरस्तात्पर्यमार्गाविदः
सञ्जल्पन्त्यतिमूढचेतस इति भ्रान्तं विबुध्यस्व तत् ॥ ५५ ॥

க்ருத்யம் ஸாது[4] ததே[2]தரச்ச பஶவ꞉ பத்யைவ யத்குர்வதே
நுன்னா꞉ ஸத்[3]கு[3]ருநாத[2] ஜாதபஶவ꞉ கிம் வாபராத்[3]தா[4] இதி ।
ஆக்[2]யாஸ்யே ஶ்ருணு ஸௌம்ய நைக[3]மஶிரஸ்தாத்பர்யமார்கா[3]வித[3]꞉
ஸஞ்ஜல்பந்த்யதிமூட[4]சேதஸ இதி ப்[4]ராந்தம் விபு[3]த்[4]யஸ்வ தத் ॥ 55 ॥

மூலம் 56

மூவராம் பரன் சிருட்டிகள் உயிர்க்கு எல்லாம் முத்தி சாதனமாகும்
சீவனார் செயும் சிருட்டிகள் தங்களைச் செனிப்பிக்கும் பிணி ஆகும்
தாவராதிகள் நசித்திடில் ஒருவர்க்கும் சனனங்கள் நசியாவாம்
கோபமாதிகள் நசித்திடில் பந்தமாம் கொடும் பிறவிகள் போமே. 56

उत्कृष्टस्य परस्य सृष्टिरनघा जीवस्य सृष्टिः परा
सामान्या वियदादिसर्वजगतां विस्फूर्तिराद्या मता ।
अन्याऽहङ्कृतिकामलोभविषयप्राग्भारसन्दूषिता
सृष्टिर्जीवकृतैव नेश्वरकृतेत्येवं भवान् तुष्यताम् ॥ ५६ ॥

உத்க்ருஷ்டஸ்ய பரஸ்ய ஸ்ருஷ்டிரனகா4 ஜீவஸ்ய ஸ்ருஷ்டி: பரா
ஸாமான்யா வியதா3தி3ஸர்வஜக3தாம் விஸ்பூ2ர்திராத்3யா மதா ।
அன்யா(அ)ஹங்க்ருதிகாமலோப4விஷயப்ராக்3பா4ரஸந்தூ3ஷிதா
ஸ்ருஷ்டிர்ஜீவக்ருதைவ நேஸ்வரக்ருதேத்யேவம் ப4வான் துஷ்யதாம் ॥ 56 ॥

மூலம் 57

ஈசர் காரியம் பிரளயத்து ஒழியவும் எவர் பவம் ஒழிந்தார்கள்
தேச கால தேகாதிகள் இருக்கவும் சீவ காரிய மோகம்
நாசம் ஆக்கிய விவேகத்தின் உயிரொடு ஞான முத்தர்களானர்
பாச மோகங்கள் பசுக்களின் செயல் அன்றிப் பசுபதிச் செயலன்றே. 57

नेतुर्ब्रह्मादिमूर्तेः सकलतनुभृतां सृष्टयो मुक्तिदात्र्यः
जीवानां सृष्टयस्ता जनिमृतिकलनादुःखरूपा भवन्ति ।
नष्टेऽस्मिन् स्थावरादावपि जगति न कोऽप्याप्नुयादेव मुक्तिं
नष्टे कामादिदोषे कृतबहुलभयं जन्मदुःखं विनश्येत् ॥ ५७ ॥

நேதுர்ப்3ரஹ்மாதி3மூர்தே: ஸகலதனுப்4ருதாம் ஸ்ருஷ்டயோ முக்திதா3த்ர்ய:
ஜீவாஞம் ஸ்ருஷ்டயஸ்தா ஜனிம்ருதிகலநாது3:க2ரூபா ப4வந்தி ।
நஷ்டே(அ)ஸ்மின் ஸ்தா2வராதா3வபி ஜக3தி ந கோ(அ)ப்யாப்னுயாதே3வ முக்திம்
நஷ்டே காமாதி3தோ3ஷே க்ருதப3ஹுலப4யம் ஜன்மது3:க2ம் வினஶ்யேத் ॥ 57 ॥

மூலம் 58

அச்சுவத்தம் என்று ஒரு மரம் அதில் இரண்டு அரும் பறவைகள் வாழும்
நச்சும் அங்கொரு பறவை அம்மரக் கனி நன்று நன்று எனத் தின்னும்
மெச்சும் அங்கொரு பறவை தின்ஞது என வியங்கியப் பொருளாக
வைச்சு மாமறை சீவஜன ஈசஜன வகுத்தவாறு அறிவாயே. 58

कल्पान्ते परमेश्वरस्य कलने नष्टेऽपि के वा गता:
मुक्तिं सत्यपि देशकालकलने जीवस्य मोहे गते ।
वैराग्येण न केऽपि सञ्चितलयात् प्राप्ता विमुक्तिं परां
पाशो मोहमय: पशोर्विरचितो नासौ भवेत्तत्पतेः ॥ ५८ ॥

கல்பாந்தே பரமேஸ்வரஸ்ய கலனே நஷ்டே(அ)பி கே வா க3தா:
முக்திம் ஸத்யபி தே3ஶகாலகலனே ஜீவஸ்ய மோஹே க3தே ।
வைராக்3யேண ந கே(அ)பி ஸஞ்சிதலயாத் ப்ராப்தா விமுக்திம் பராம்
பாஶோ மோஹமய: பஶோர்விரசிதோ நாஸௌ ப4வேத்தத்பதே: ॥ 58 ॥

மூலம் 59

இந்தச் சீவனுல் வரும் அறுபகை எல்லாம் இவன் செயல் என்னுமல்
அந்தத் தேவனுல் வரும் என்ற மூடர்கள் அதோகதி அடைவார்கள்
இந்தச் சீவனுல் வரும் அறுபகை எல்லாம் இவன் செயல் அல்லாமல்
அந்தத் தேவனுல் அன்றெனும் விவேகிகள் அமல வீடு அடைவாரே. 59

अश्वत्थे कृतनीडकौ च विहगौ द्वावेतयोरेकको
भुङ्क्ते तत्फलमाकलय्य रुचिरं नान्योत्त्यसौ तत्सखा ।
पश्यंस्तिष्ठति भोगभेदत इमौ जीवेश्वरौ वैदिकी
वाणी वक्ति विभज्य मायिकगुणैर्विद्धि त्वमेतादृशौ ॥ ५९ ॥

அஶ்வத்தே2 க்ருதனீட3கௌ ச விஹகௌ3 த்3வாவேதயோரேககோ
பு4ங்க்தே தத்ப2லமாகலய்ய ருசிரம் நான்யோத்த்யஸௌ தத்ஸகா2 ।
பஶ்யம்ஸ்திஷ்ட2தி போ4க3பே4த3த இமௌ ஜீவேஶ்வரௌ வைதி3கீ
வாணீ வக்தி விப4ஜ்ய மாயிககு3ணைர்வித்3தி4 த்வமேதாத்3ருஶௌ ॥ 59 ॥

மூலம் 60

நலம் மெய் ஐயனே எல்லவர்க்கும் தெய்வ நாயகன் பொது ஆனுல்
சிலரை வாழ்வித்தல் சிலரொடு கோபித்தல் செய்வது ஏன் என்றுயேல்
குலவு மக்களைத் தந்தைபோல் சிட்டரைக் குளிர்ந்து துட்டரைக் காய்வன்
கலைகள் நல்வழி வரச்செயும் தண்டமும் கருணை என்று அறிவாயே. 60

अमत्वैतज्जीवप्रकलितमिदं सर्वचरितं
विजानन्तः शंभो रिदमिति विमूढाश्च पतिताः ।
पशूनां तद्वृत्तं पशुविहितमेवेति मुदिताः
विभोर्नेति ज्ञानात्परमपदमायान्ति मुनयः ॥ ६० ॥

அமத்வைதஜ்ஜீவப்ரகலிதமித3ம் ஸர்வசரிதம்
விஜானந்தஃ ஶம்போ4 ரித3மிதி விமூடா4ஶ்ச பதிதாஃ ।
பஶூனாம் தத்3வ்ருத்தம் பஶுவிஹிதமேவேதி முதி3தாஃ
விபோ4ர்னேதி ஜ்ஞானாத்பரமபத3மாயாந்தி முனயஃ ॥ 60 ॥

மூலம் 61

மனை விலங்கு அறு மைந்தனே கற்பக மரம் கனல் புனல் மூன்றும்
தனை அடைந்தவர் வறுமையும் சீதமும் தாகமும் தவிர்த்து ஆளும்
அனைய ஈசனும் அடைந்தவர்க்கு அருள் செய்வன் அகன்றவர்க்கு அருள் செய்யான்
இனைய குற்றங்கள் எவர் குற்றம் ஆகும் என்று எண்ணி நீ அறிவாயே. 61

साधो श्रीगुरुनाथ सर्वतनुभृत्सामान्यमेवेति चेद्
ईशः कांश्चन दुर्जनान् कतिचन श्लाघ्यांश्च निर्माति किम् ।
इत्थं पृच्छसि चेत्पितेव कृपया दुष्टांश्च शिष्टान् विभु-
स्तानीशोऽवति दण्डनामपि विदुस्तस्य प्रसादं बुधाः ॥ ६१ ॥

ஸாதோ4 ஶ்ரீகு3ருநாத2 ஸர்வதனுப்4ருத்ஸாமான்யமேவேதி சேத்3
ஈஶ: காம்ஶ்சன து3ர்ஜனான் கதிசன ஶ்லாக்4யாம்ஶ்ச நிர்மாதி கிம் ।
இத்த2ம் ப்ருச்ச2ஸி சேத்பிதேவ க்ருபயா து3ஷ்டாம்ஶ்ச ஶிஷ்டான் விபு4-
ஸ்தானீஶோ(அ)வதி த3ண்ட3நாமபி விது3ஸ்தஸ்ய ப்ரஸாத3ம் பு3தா4: ॥ 61 ॥

மூலம் 62

ஒன்று கேள் மகனே புமான் முயற்சியால் உறைத்து மானுடர்க்கு ஈசன்
நன்று செய்யவே காட்டிய நூல்வழி நடந்து நல்லவர் பின்னே
சென்று துட்ட வாதஜன விட்டு விவேகராய்ச் செனித்த மாயையைத் தள்ளி
நின்று ஞானத்தை அடைந்தவர் பவங்கள் போம் நிச்சயம் இது தானே. 62

बन्धोत्तीर्ण महामते सुरतरुर्वह्निश्च भागीरथी
स्वाभ्याशं भजतां तु दैन्यमिहिकासन्तापदुःखं यथा ।
आधूयावति तद्धदेव भगवान् पायान्निजान्नापरान्
तद्दोषा निखिलाः पशोरिति मुदा नित्यं भवान् वर्तताम् ॥ ६२ ॥

ப3ந்தோ4த்தீர்ண மஹாமதே ஸுரதருர்வஹ்நிஶ்ச பா4கீ3ரதீ2
ஸ்வாப்4யாஶம் ப4ஜதாம் து தை3ன்யமிஹிகாஸந்தாபது3:க2ம் யதா2 ।
ஆதூ4யாவதி தத்3த4தே3வ ப4க3வான் பாயாந்நிஜான்னாபரான்
தத்3தோ3ஷா நிகி2லா: பஶோரிதி முதா3 நித்யம் ப4வான் வர்ததாம் ॥ 62 ॥

மூலம் 63

இந்த ஞானந் தான் வருவது எப்படி எனில் இடைவிடா விசாரத்தால்
வந்து அடைந்திடும் விசாரந்தான் ஏதெனில் மனுதியாம் சரீரத்தில்
இந்த நான் எவன் சித்து எது சடம் எது இரண்டும் ஒன்ருக் கூடும்
பந்தம் ஏது வீடு ஏது என உசாவுதல் பகர் விசாரம் அது ஆகும். 63

एकामुक्तिं शृणु त्वं प्रथम इह पुमान् सर्वजीवोदयार्थम्
यं चक्रे शास्त्रमार्गं तदनुसरणतः सर्वमीशेऽर्पयित्वा ।
पश्चाच्छुद्धान्तरङ्गा गुरुवरसविधं प्राप्य वैराग्ययुक्ताः
ये ब्रह्मज्ञानभाजो न पुनरिह भवं यान्ति सिद्धान्त एषः ॥ ६३ ॥

ஏகாமுக்திம் ஶ்ருணு த்வம் ப்ரத2ம இஹ புமான் ஸர்வஜீவோத3யார்த2ம்
யம் சக்ரே ஶாஸ்த்ரமார்க3ம் தத3னுஸரணதஃ ஸர்வமீஶே(அ)ர்பயித்வா ।
பஶ்சாச்சு2த்3தா4ந்தரங்கா3 கு3ருவரஸவித4ம் ப்ராப்ய வைராக்3யயுக்தாஃ
யே ப்3ரஹ்மஜ்ஞானபா4ஜோ ந புனரிஹ ப4வம் யாந்தி ஸித்3தா4ந்த ஏஷஃ ॥ 63 ॥

மூலம் 64

போன சன்மங்கள் தமில் அனுட்டித்த நல்புண்ணிய பரிபாகம்
ஞானம் ஆக்குமே விசாரம் ஏன் என்றிடில் நாம் உரைத்திடக் கேளாய்
ஆன புண்ணியம் ஈசுரரார்ப் பணம் செயின் அசுசி போம் சுசி ஆகும்
மானதம் பின்ஜன விசாரித்து ஞானத்தை மருவும் என்று அறிவாயே. 64

ब्राह्मं विज्ञानमेतत् कथमिव भविता दीर्घक्लृप्ताद्विचारात्
सोऽयं कस्मादनादौ वपुषि कथमिदं कोऽहमित्यादरेण ।
का वा संविज्जडं वा किमिदमिति जगच्चिज्जडग्रन्थयः काः
बन्धो मोक्षः कथं वेत्यनुदिनकलितं चिन्तनं स्याद्विचारः ॥ ६४ ॥

ப்3ராஹ்மம் விஜ்ஞானமேதத் கத2மிவ ப4விதா தீ3ர்க4க்ல்ருப்தாத்3விசாராத்
ஸோ(அ)யம் கஸ்மாத3நாதௌ3 வபுஷி கத2மித3ம் கோ(அ)ஹமித்யாத3ரேண ।
கா வா ஸம்விஜ்ஜட3ம் வா கிமித3மிதி ஜக3ச்சிஜ்ஜட3க்3ரந்த2யஃ காஃ
ப3ந்தோ4 மோக்ஷஃ கத2ம் வேத்யனுதி3னகலிதம் சிந்தனம் ஸ்யாத்3விசாரஃ ॥ 64 ॥

மூலம் 65

பத்தியும் வயிராக்கியமும் பரலோகமும் அணிமாதி
சித்தியும் தவ நிட்டையும் யோகமும் தியானமும் சாரூப
முத்தியும் தரும் விசித்திர கருமங்கள் மோகம் மாத்திரம் தள்ளும்
புத்தி தந்திடல் அருமையோ விசாரம் ஏன் புண்ணிய குருமூர்த்தி. 65

प्रयातभवसञ्चितैरपि च पुण्यपुजैर्भवेत्
प्रबोध इति किं फलं निजविचारतश्चेच्छृणु ।
गताशुचिरलं भवेच्छुचिरथेशपादार्पितैः
कृतैर्दृढविचारतस्तत उदेति बोधो हृदि ॥ ६५ ॥

ப்ரயாதப4வஸஞ்சிதைரபி ச புண்யபுஜைர்ப4வேத்
ப்ரபோ3த4 இதி கிம் ப2லம் நிஜவிசாரதஶ்சேச்ச்2ருணு ।
க3தாஶுசிரலம் ப4வேச்சு2சிரதே2ஶபாதா3ர்பிதைஃ
க்ருதைர்த்3ருட4விசாரதஸ்தத உதே3தி போ3தோ4 ஹ்ருதி3 ॥ 65 ॥

மூலம் 66

வேடம் மாறிய பேர்களை அறியவே வேண்டினுல் மகனே கேள்
கூடமாம் அவர் சுபாவங்கள் சீலங்கள் குறிகள் ஆய்ந்து அறியாமல்
ஓடியும் குதித்தும் தலை கீழ் நின்றும் உயர்ந்த கம்பத்து ஏறி
ஆடியும் பல கருமங்கள் செய்யினும் அவர் உண்மை தெரியாதே. 66

वैराग्यं भक्तिपूर्वं त्रिदशपुरगतिं सत्तपश्चाणिमादिं
ध्यानं योगं सरूपाभिधमपि नितरां मोक्षमाचार्यवर्य ।
यत्कर्मैव प्रदत्ते निजमभिलषितं कर्मणा साध्यते किं
बोध : संमोहनाशो न हि भवति फलं किं विचारेण भूमन् ॥ ६६ ॥

வைராக்³யம் ப⁴க்திபூர்வம் த்ரித³ஶபுரக³திம் ஸத்தபஶ்சாணிமாதி³ம்
த்⁴யானம் யோக³ம் ஸரூபாபி⁴த⁴மபி நிதராம் மோக்ஷமாசார்யவர்ய ।
யத்கர்மைவ ப்ரத³த்தே நிஜமபி⁴லஷிதம் கர்மணு ஸாத்⁴யதே கிம்
போ³த⁴: ஸம்மோஹநாஶோ ந ஹி ப⁴வதி ப²லம் கிம் விசாரேண பூ⁴மன் ॥ 66 ॥

மூலம் 67

இன்னவாறு அந்தப் பிரமத்தை அறிவிக்கும் இலக்கணத்தால் வேதம்
சொன்ன ஞானமும் விசாரத்தால் வரும் அன்றிச் சுருதி நூல் படித்தாலும்
அன்ன தானங்கள் தவங்கள் மந்திரங்கள் ஆசாரங்கள் யாகங்கள்
என்ன செய்யினும் தன்னைத் தான் அறிகின்றது இவைகளால் வாராதே. 67

वेषप्रच्छन्नगात्रा जगति कतिपये चेष्टितैः स्वस्वभावैः
शीलैस्तेषां प्रवृत्या सुचिरपरिचयैः शक्यरूपाः प्रबोद्धुम् ।
सञ्चारैर्धावनैर्वा व्रतपरिचरणैः कर्मभिश्चातितीव्रैः
उच्चैस्तम्भाधिरोहैर्भवति न विदितं तच्चरित्रं सुगूढम् ॥ ६७ ॥

வேஷப்ரச்ச²ன்னகா³த்ரா ஜக³தி கதிபயே சேஷ்டிதைः ஸ்வஸ்வபா⁴வைः
ஶீலைஸ்தேஷாம் ப்ரவ்ருத்யா ஸுசிரபரிசயைः ஶக்யரூபாः ப்ரபோ³த்³து⁴ம் ।
ஸஞ்சாரைர்தா⁴வனைர்வா வ்ரதபரிசரணைः கர்மபி⁴ஶ்சாதிதீவ்ரைः
உச்சைஸ்தம்பா⁴தி⁴ரோஹைர்ப⁴வதி ந விதி³தம் தச்சரித்ரம் ஸுகூ³ட⁴ம் ॥ 67 ॥

மூலம் 68

துளங்கு தர்ப்பணம் அழுக்கு அறக் கைக்கொண்டு துலக்கினுல் போம் அன்றி
விளங்கு புத்தியால் உலகில் ஆர் துலக்கினுர் விமல தேசிக மூர்த்தி
களங்கமாகும் அஞ்ஞானமும் அப்படிக் கருமத்தால் கழுவாமல்
உளம் குறித்த ஞானத்தினுல் எப்படி ஒழியும் ஈது அருள்வீரே. 68

इतीवैतद्ब्रह्मप्रकटनपरैर्वेदवचनै-
र्यदुक्तं तद्ज्ञानं न भवति विचारेण हि विना ।
तपो दानाद्यं वा त्रिषवणजलस्नानमथवा
ह्यधीतो वा वेदो न दिशति परं ज्ञानममलम् ॥ ६८ ॥

இதீவைதத்3ப்3ரஹ்மப்ரகடனபரைர்வேத3வசனை-
ர்யது3க்தம் தத்3ஜ்ஞானம் ந ப4வதி விசாரேண ஹி வினா ।
தபோ தா3நாத்3யம் வா த்ரிஷவணஜலஸ்னானமத2வா
ஹ்யதீ4தோ வா வேதோ3 ந தி3ஶதி பரம் ஜ்ஞானமமலம் ॥ 68 ॥

மூலம் 69

தர்ப்பணத்தினில் களிம்பு வாஸ்தவ மலம் சகசம் ஆதலின் மைந்தா
கற்பளிங்கினில் கருநிறம் சகசமாக் கருத்தது அன்று ஆரோபம்
தர்ப்பணத்தினில் அழுக்கற வேண்டிஞல் சாதனத் தொழில் வேண்டும்
கற்பளிங்கில் ஆரோபமே கறுப்பென்று கண்டிட மனம் போதும். 69

स्वच्छादर्शगतं मलं करतलीघर्षादृते को भुवि
श्रीमन् देशिकवर्य सूक्ष्मधिषणायोगात् क्षयं नीतवान् ।
अप्रक्षाल्य तथैव कर्मनिकरैरज्ञानमाच्छादकं
तत्त्वज्ञानपरामृतेन विलयं कुर्यात्कथं तद्वद ॥ ६९ ॥

ஸ்வச்சா2த3ர்ஶக3தம் மலம் கரதலீக4ர்ஷாத்3ருதே கோ பு4வி
ஶ்ரீமன் தே3ஶிகவர்ய ஸூக்ஷ்மதி4ஷணாயோகா3த் க்ஷயம் நீதவான் ।
அப்ரக்ஷால்ய ததை2வ கர்மநிகரைரஜ்ஞானமாச்சா2த3கம்
தத்த்வஜ்ஞானபராம்ருதேன விலயம் குர்யாத்கத2ம் தத்3வத3 ॥ 69 ॥

மூலம் 70

இங்கும் அப்படிச் சச்சிதாநந்தத்தில் இடர் சடம் பொய் மூன்றும்
தங்கும் மாயையின் கற்பிதம் அன்றியே சகச வாஸ்தவம் அன்றே
பங்கம் ஆகும் அஞ்ஞானத்தைக் கருமங்கள் பகை செய்யாது உறவாக்கும்
துங்க ஞானமே கரும அஞ்ஞானத்தைச் சுடுகின்ற நெருப்பாமே. 70

भवति मुकुरबिम्बे यन्मलं वास्तवं तत्
स्फटिकदृषदि तत्तु भ्रान्तिमात्रैकसिद्धम् ।
मुकुरगमुपयायात् कर्मणैव प्रहाणि
हृदयमलमथान्यद् भ्रान्तमेवेति बोद्धुम् ॥ ७० ॥

ப⁴வதி முகுரபி³ம்பே³ யன்மலம் வாஸ்தவம் தத்
ஸ்ப²டிகத்³ருஷதி³ தத்து ப்⁴ராந்திமாத்ரைகஸித்³த⁴ம் ।
முகுரக³முபயாயாத் கர்மணைவ ப்ரஹாணி
ஹ்ருத³யமலமதா²ன்யத்³ ப்⁴ராந்தமேவேதி போ³த்³து⁴ம் ॥ 70 ॥

மூலம் 71

மனைக்குள் வைத்த பண்டங்களை மறந்தவன் வருடம் நூறு அழுதாலும்
நினைத்து உணர்ந்த பின் கிட்டும் அப்படி இந்த நின்மல ஆன்மாவும்
அனர்த்தம் ஆன தன் மறதியைக் கெடுத்துத் தன் அறிவினால் காணாமல்
கனத்த கர்மங்கள் நூறு யுகம் செய்யினும் காணுமோ காணாதே. 71

सत्यानन्दचिदम्बुधावपि तथा शुग्जाड्यमित्यादिकं
मायाकल्पितमेव जातु न भवेत् स्वाभाविकं वास्तवम् ।
अज्ञानं प्रदहेन्न कर्म नियतं किन्तु प्रकर्षं नयेत्
विज्ञानं विदधीत कर्म निखिलं खोत्पत्तितो भस्मसात् ॥ ७१ ॥

ஸத்யானந்த³சித³ம்பு³தா⁴வபி ததா² ஶுக்³ஜாட்³யமித்யாதி³கம்
மாயாகல்பிதமேவ ஜாது ந ப⁴வேத் ஸ்வாபா⁴விகம் வாஸ்தவம் ।
அஜ்ஞானம் ப்ரத³ஹேன்ன கர்ம நியதம் கிந்து ப்ரகர்ஷம் நயேத்
விஜ்ஞானம் வித³தீ⁴த கர்ம நிகி²லம் கோ²த்பத்திதோ ப⁴ஸ்மஸாத் ॥ 71 ॥

மூலம் 72

நன்மையாம் குருவே சுகம் தருவது ஞானமே எனும் வேதம்
தன்ம பாவ மிச்சிரங்களால் தேவர்கள் தரு விலங்குகள் மாந்தர்
சென்ம மாகுவ சாதி ஆசாரமே செய் தவம் சுகம் என்று
கன்ம காண்டத்தில் விதித்தது என் விதித்துள்ள காரணம் உரையீரே. 72

गर्भागारगतं न वस्तु विषयीकुर्याद् भृशं रोदनैः
विस्मर्ता पुनरेव तत्तु मनुजः स्मृत्या यथा ज्ञास्यति ।
आत्मानञ्च तथैव शुद्धमपहत्याज्ञानमावारकं
जानीयात्स्वविचारतो न बहुभिः कल्पैः कृतैः कर्मभिः ॥ ७२ ॥

க³ர்பா⁴கா³ரக³தம் ந வஸ்து விஷயீகுர்யாத்³ ப்⁴ருஶம் ரோத³னைः
விஸ்மர்தா புனரேவ தத்து மனுஜः ஸ்ம்ருத்யா யதா² ஜ்ஞாஸ்யதி ।
ஆத்மானஞ்ச ததை²வ ஶுத்³த⁴மபஹத்யாஜ்ஞானமாவாரகம்
ஜானீயாத்ஸ்வவிசாரதோ ந ப³ஹுபி⁴ः கல்பைः க்ருதைः கர்மபி⁴ः ॥ 72 ॥

மூலம் 73

தினமும் மண் நுகர் பிள்ளை நோய்க்கு இரங்கியே தீம் பண்டம் எதிர் காட்டிக்
கன மருந்துகள் ஒளித்து வைத்து அழைக்கின்ற கருணை நற்றாய் போல
மனை அறங்கள் செய் மகங்கள் செய் நன்று என்று மலர்ந்த வாசகம் சொல்லும்
நினைவு வேறு காண் சுவர்க்க காமிகள் அந்த நிண்ணயம் தெரியாரே. 73

आचार्यश्रेष्ठ या त्रय्यभिवदति सुखं बोधमात्राद्वितीयं
सा पुण्यापुण्यमिश्रः सुरनरकुरुहां प्राप्नुयुर्देहयोगम् ।
वर्णाचारक्रमोत्थं सुखमपि विपुलं प्राप्नुवन्तीति लोका:
ब्रूते किं कर्मकाण्ड्या प्रकथयतु भवान् कारणं मे कृपालो ॥ ७३ ॥

ஆசார்யஶ்ரேஷ்ட² யா த்ரய்யபி⁴வத³தி ஸுக²ம் போ³த⁴மாத்ராத்³விதீயம்
ஸா புண்யாபுண்யமிஶ்ரः ஸுரநரகுருஹாம் ப்ராப்நுயுர்தே³ஹயோக³ம் ।
வர்ணாசாரக்ரமோத்த²ம் ஸுக²மபி விபுலம் ப்ராப்நுவந்தீதி லோகா:
ப்³ரூதே கிம் கர்மகாண்ட்³யா ப்ரகத²யது ப⁴வான் காரணம் மே க்ருபாலோ ॥73॥

மூலம் 74

போகம் ஆருயிர் கண்டதை உண்பதும் புணர்வதும் இயல்பே காண்
ஆகமங்களும் சுபாவத்தை விதிக்குமோ அத்தனை தெரியாதோ
காகமே கறுத்திடு நெருப்பே சுடு கசந்திடு வேம்பே நீ
வேக வாயுவே அசை என ஒருவரும் விதித்திடல் வேண்டாவே. 74

नित्यं मृद्भक्षणेच्छोर्जगति निजशिशोर्लड्डुकादीन् प्रदर्श्य
व्याधिघ्नं काटवाढ्यं वितरति जननी भेषजं तद्यथैव ।
धर्मानातिष्ठ यज्ञानपि कुरु भविता भूरि सौख्यं तवेति
ब्रूते तद्वच्छ्रुतिः सा तदभिमतमिमे कामिनो नैव विद्युः ॥ ७४ ॥

நித்யம் ம்ருத்³ப⁴க்ஷணேச்சோ²ர்ஜக³தி நிஜஶிஶோர்லட்³டு³காதீ³ன் ப்ரத³ர்ஶ்ய
வ்யாதி⁴க்⁴னம் காடவாட்⁴யம் விதரதி ஜனனீ பே⁴ஷஜம் தத்³யதை²வ ।
த⁴ர்மானாதிஷ்ட² யஜ்ஞானபி குரு ப⁴விதா பூ⁴ரி ஸௌக்²யம் தவேதி
ப்³ரூதே தத்³வச்ச்²ருதிः ஸா தத³பி⁴மதமிமே காமினோ நைவ வித்³யுः ॥ 74 ॥

மூலம் 75

கள்ளும் ஊனும் நீ விரும்பினால் மகங்கள் செய் காமத்தில் மனதானல்
கொள்ளும் பெண்டொடு கலவி செய் எனில் இவன் குறை எலாம் தொடான்
என்றே தள்ளும் வேதத்தின் சம்மதம் சகலமும் தவிர்வதே கருத்தாகும்
விள்ளும் இவ்விதி என்ன எனில் பூருவம் நியமாம் விதி அன்றே. 75

स्वेष्टाहारे वधूनामभिमतगमने सर्वजन्तोः प्रवृत्तिः
नित्या यस्मात्किमेतां वदति हि निगमस्तावदेषोऽप्रवीणः ।
कृष्णः स्याः काक वहने दह भव कटुको निम्बवृक्षानिल त्वं
क्षिप्रं गन्ता भवेति प्रकटितवचनो मा स्म भूत् कोऽपि लोके ॥ ७५ ॥

ஸ்வேஷ்டாஹாரே வதூ⁴நாமபி⁴மதக³மனே ஸர்வஜந்தோ: ப்ரவ்ருத்தி:
நித்யா யஸ்மாத்கிமேதாம் வத³தி ஹி நிக³மஸ்தாவதே³ஷோ(அ)ப்ரவீண: ।
க்ருஷ்ண: ஸ்யா: காக வஹனே த³ஹ ப⁴வ கடுகோ நிம்ப³வ்ருக்ஷானில த்வம்
க்ஷிப்ரம் க³ந்தா ப⁴வேதி ப்ரகடிதவசனோ மா ஸ்ம பூ⁴த் கோ(அ)பி லோகே ॥75॥

மூலம் 76

மது இறைச்சிகள் உண் என்ற சுருதி பின் மணந்துபார் எனல் பாராய்
மிதுன இச்சையும் புத்திர உற்பத்தியால் விரும்பு என்ற விதி பாராய்
இதையும் விட்டு ஒழி அதி நயிட்டிக வன்னிக்கு இகழ்ச்சி அற்றதும் பாராய்
அதை அறிந்து கன்மங்கள் ஆசைகள் ஒழிந்து ஆனந்தம் அடைவாயே. 76

चेन्मद्यामिषपानभक्षणविधौ वाञ्छा कुरुष्वाध्वरान्
भोगे स्यान्मनसो रुचिर्यदि तदा दारान्निजानाहर ।
इत्याख्यानपरश्रुतेरभिमतौ नाद्य विधी तावुभौ
किन्त्वेषा परिसङ्ख्ययैव सकलं हातुं प्रवृत्ता खलु ॥ ७६ ॥

சேன்மத்³யாமிஷபானப⁴க்ஷணவிதௌ⁴ வாஞ்சா² குருஷ்வாத்⁴வரான்
போ⁴கே³ ஸ்யான்மனஸோ ருசிர்யதி³ ததா³ தா³ராந்நிஜானாஹர ।
இத்யாக்²யானபரஸ்ருதேரபி⁴மதௌ நாத்³ய விதீ⁴ தாவுபௌ⁴
கிந்த்வேஷா பரிஸங்க்²யயைவ ஸகலம் ஹாதும் ப்ரவ்ருத்தா க²லு ॥ 76 ॥

மூலம் 77

உலகமான அஞ்ஞானமும் கருமமும் உறவு என்ற வழி கூடும்
பலவுமான அஞ்ஞானமும் ஞானமும் பகை என்பது உளதானல்
நிலவிலே மறுப் போல அஞ்ஞானமும் நிமல ஞானத்தோடே
குலவி நின்று இந்தச் சிருட்டிகள் செய்யவும் கூடுமோ குருமூர்த்தி. 77

आघ्राणभक्षं पिशितासवानामाख्याति वेदोऽथ रतिं प्रजायै ।
उन्मुच्य पश्चादखिलं तदेतन्निष्ठापरः स्यादिति वक्ति पश्य ॥ ७७ ॥

ஆக்⁴ராணப⁴க்ஷம் பிஶிதாஸவாநாமாக்²யாதி வேதோ³(அ)த² ரதிம் ப்ரஜாயை ।
உன்முச்ய பஶ்சாத³கி²லம் ததே³தந்நிஷ்டா²பர: ஸ்யாதி³தி வக்தி பஶ்ய ॥ 77 ॥

மூலம் 78

சொரூப ஞானமும் விருத்தி ஞானமும் என்று சோதி ஞானமும் இரண்டாம்
சொரூப ஞானமே விருத்தியின் ஞானமாய்த் தோன்றும் வேறு இலை மைந்தா
சொரூப ஞானம் அஞ்ஞான சத்துரு அன்று சுழுத்தியில் கண்டாயே
சொரூப ஞானத்தில் மருவும் அஞ்ஞானத்தைச் சுடும் விருத்தியின் ஞானம். 78

अज्ञानस्य न कर्मणां हि रिपुतेत्येतद्यथार्थं वचो
विज्ञानं तु परं निहन्ति नितरामज्ञानमित्यार्य चेत् ।
ज्योत्स्नायां तिमिरं तथैव पतितं त्वज्ञानमेतच्चितौ
लग्नं लोकमिमं कथं विरचयत्याख्याहि सम्यग् गुरो ॥ ७८ ॥

அஜ்ஞானஸ்ய ந கர்மணும் ஹி ரிபுதேத்யேதத்[3]யதா[2]ர்த[2]ம் வசோ
விஜ்ஞானம் து பரம் நிஹந்தி நிதராமஜ்ஞானமித்யார்ய சேத் ।
ஜ்யோத்ஸ்னுயாம் திமிரம் ததை[2]வ பதிதம் த்வஜ்ஞானமேதச்சிதௌ
லக்[3]னம் லோகமிமம் கத[2]ம் விரசயத்யாக்[2]யாஹி ஸம்யக்[3] கு[3]ரோ ॥ 78 ॥

மூலம் 79

துருத்தி மாயையைச் சுழுத்தியில் சுடாத தற்சொரூப ஞானம் தானே
விருத்தி ஞானமாய்ச் சுட்டது எப்படி எனில் வெய்யிலால் உலகெங்கும்
பரித்த சூரியன் சூரிய காந்தத்தில் பற்றி அக்கினியாகி
எரித்த வாறு போல் சமாதியில் விருத்தியால் எரிக்கும் என்று அறிவாயே. 79

द्वेधेति ज्ञानमेकं परमपि कथितं वृत्तितश्च स्वरूपाद्
वृत्तिज्ञानं स्वरूपाभिधचितिरवभात्येव वत्सास्ति नान्यत् ।
नाज्ञानस्यैव शत्रुर्भवति परचितिर्दृष्टमेतत्सुषुप्तौ
वृत्तौ लग्ना स्वरूपाभिधचितिरपि सा नाशयेत् स्वीयमोहम् ॥ ७९ ॥

த்[3]வேதே[4]தி ஜ்ஞானமேகம் பரமபி கதி[2]தம் வ்ருத்திதஶ்ச ஸ்வரூபாத்[3]
வ்ருத்திஜ்ஞானம் ஸ்வரூபாபி[4]த[4]சிதிரவபா[4]த்யேவ வத்ஸாஸ்தி நான்யத் ।
நாஜ்ஞானஸ்யைவ ஶத்ருர்ப[4]வதி பரசிதிர்த்[3]ருஷ்டமேதத்ஸுஷுப்தௌ
வ்ருத்தௌ லக்[3]ரு ஸ்வரூபாபி[4]த[4]சிதிரபி ஸா நாஶயேத் ஸ்வீயமோஹம் ॥79॥

மூலம் 80

அருளும் ஐயனே திரிவித கரணத்தால் ஆகிய தொழில் எல்லாம்
கருமம் அல்லவோ விருத்தி ஞானமும் அந்தக்கரண காரியம் அன்றே
உரிய கர்மம் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்கும் என்று ஓதினல் ஆகாதோ
பெரிய ஞானம் என்று அதற்கொரு பெயரிட்ட பெருமையை உரையீரே. 80

स्वरूपज्ञानं यन्न दहति सुषुप्तावपि तमः
कथं वृत्तौ लग्नं गुरुवर दहेच्चेदिति तमः ।
रवेरुस्रो यद्वन्न दहति जगत्सूर्यदृषदि
प्रसक्तश्चेत्सर्वं दहति च तथैतच्छृणु सखे ॥ ८० ॥

ஸ்வரூபஜ்ஞானம் யன்ன த³ஹதி ஸுஷுப்தாவபி தம:
கத²ம் வ்ருத்தௌ லக்³னம் கு³ருவர த³ஹேச்சேதி³தி தமஃ ।
ரவேருஸ்ரோ யத்³த⁴ன்ன த³ஹதி ஜக³த்ஸூர்யத்³ருஷதி³
ப்ரஸக்தஶ்சேத்ஸர்வம் த³ஹதி ச ததை²தச்ச்²ருணு ஸகே² ॥ 80 ॥

மூலம் 81

விருத்தி ஞானம் அந்தக் கரணத்தொடு விருத்தி ஆகிலும் மைந்தா
ஒருத்தி மக்களே தங்களில் பகைக்கின்றது உலகு எங்கும் கண்டோமே
கருத்தணுகிய புருட தந்திரங்களாம் கருமங்கள் அவை போல
வருத்த ஞானமோ புருட தந்திரம் அன்று வஸ்து தந்திரமாமே. 81

श्रीमन् देशिक यत् त्रिभिश्च करणैः क्लृप्तन्तु कर्मैव चेत्
वृत्तिज्ञानमिदञ्च चित्तकलितं किं कर्म न स्याद्वद ।
अज्ञानं न निहन्ति कर्म विपुलं किं वाऽस्य नामान्तरं
विज्ञानं बृहदित्यतीव महिमा प्राप्तः कुतो वा भवेत् ॥ ८१ ॥

ஶ்ரீமன் தே³ஶிக யத் த்ரிபி⁴ஶ்ச கரணை: க்ல்ருப்தந்து கர்மைவ சேத்
வ்ருத்திஜ்ஞானமித³ஞ்ச சித்தகலிதம் கிம் கர்ம ந ஸ்யாத்³வத³ ।
அஜ்ஞானம் ந நிஹந்தி கர்ம விபுலம் கிம் வா(அ)ஸ்ய நாமாந்தரம்
விஜ்ஞானம் ப்³ருஹதி³த்யதீவ மஹிமா ப்ராப்தஃ குதோ வா ப⁴வேத் ॥ 81 ॥

மூலம் 82

வகுத்த கருமங்கள் செய்யவும் தவிரவும் மற்றொன்றாக்கவும் கூடும்
மிகுத்த ஞானம் அப்படி அன்று தியானமும் விவேக ஞானமும் வேறே
செகத்தில் ஒன்றை ஒன்றாய் இவன் பாவிக்கும் தியானம் கற்பித யோகம்
முகத்தமாக் கண்ட ஞானமே வாஸ்தவம் மோகமாய் மயங்காதே. 82

वृत्तिज्ञानमिदञ्च वृत्तिजनितं हन्यात्तदीयं मलं
एकस्यास्तनुजास्त्रयोऽपि कलहायन्ते मिथो वैरिणः ।
पुन्तन्त्रं किल कर्मजालमखिलं कर्तृत्वहेतोरिदं
विज्ञानं न तथैव किन्तु विबुधास्तद्वस्तुतन्त्रं विदुः ॥ ८२ ॥

வ்ருத்திஜ்ஞானமித³ஞ்ச வ்ருத்திஜனிதம் ஹன்யாத்ததீ³யம் மலம்
ஏகஸ்யாஸ்தனுஜாஸ்த்ரயோ(அ)பி கலஹாயந்தே மிதோ² வைரிண: ।
புந்தந்த்ரம் கில கர்மஜாலமகி²லம் கர்த்ருத்வஹேதோரித³ம்
விஜ்ஞானம் ந ததை²வ கிந்து விபு³தா⁴ஸ்தத்³வஸ்துதந்த்ரம் விது³: ॥ 82 ॥

மூலம் 83

கண்டு அறிந்தது ஞானம் கேட்டது தனைக் கருது பாவனை யோகம்
கண்டபேர் சொல்லக் கேட்டது மறந்து போம் கண்டது மறவாதே
கண்ட வஸ்து மெய் தியான வஸ்துக்கள் பொய் கருவி அஞ்ஞானத்தைக்
கண்ட அக்கணம் கொல்வது ஞானமே கருமம் அன்று அறிவாயே. 83

नो कर्तुं कर्तुमन्यद्विरचयितुमिदं कर्म शक्यं मनुष्यैः
ब्रह्मज्ञानं तथैतन्न तु भवतितरां यत्स्वरूपादनन्यत् ।
अन्यस्मिन्नन्यभावो जगति निगदितो ध्यानशब्देन बोधो
जातः सम्यग्विचारान्न हि भवति मृषा वास्तवत्वान्न मोहः ॥ ८३ ॥

நோ கர்தும் கர்துமன்யத்³விரசயிதுமித³ம் கர்ம ஶக்யம் மனுஷ்யை:
ப்³ரஹ்மஜ்ஞானம் ததை²தன்ன து ப⁴வதிதராம் யத்ஸ்வரூபாத³னன்யத் ।
அன்யஸ்மின்னன்யபா⁴வோ ஜக³தி நிக³தி³தோ த்⁴யானஶப்³தே³ன போ³தோ⁴
ஜாத: ஸம்யக்³விசாரான்ன ஹி ப⁴வதி ம்ருஷா வாஸ்தவத்வான்ன மோஹ: ॥83॥

மூலம் 84

சருவ முத்தியைத் தருகின்ற தியானமும் சத்தியம் அன்று என்றல்
சருவ முத்தியும் சத்தியம் அன்று என்று சங்கியாதே நீ கேள்
உருவம் கேட்டவன் தியானிக்கும் பொழுதில் அவ்வுருவம் வாஸ்தவமன்றே
உருவம் ஆகும் அப்பொழுது கண்ணால் கண்ட உருவம் வாஸ்தவமாமே. 84

ज्ञानं दृष्ट्याऽनुभूतं श्रुतिविषयकृताः भावनायोगसंज्ञाः
प्रोक्तं यद् द्रष्टृभिस्तद् विगळति न मनाक् स्वेन दृष्टं कदाऽपि ।
दृष्टं सत्यं समस्तं मननपरिगतं वस्तु सर्वं मृषा स्याद्
विज्ञानं यन्निहन्याद्विषयगतमतिं तद्धि बोधो न कर्म ॥ ८४ ॥

ஜ்ஞானம் த்³ருஷ்ட்யா(அ)னுபூ⁴தம் ஶ்ருதிவிஷயக்ருதா:
பா⁴வனாயோக³ஸஞ்ஜ்ஞா:
ப்ரோக்தம் யத்³ த்³ரஷ்ட்ருபி⁴ஸ்தத்³ விக³ளதி ந மனாக்
ஸ்வேன த்³ருஷ்டம் கதா³(அ)பி ।
த்³ருஷ்டம் ஸத்யம் ஸமஸ்தம் மனனபரிக³தம் வஸ்து
ஸர்வம் ம்ருஷா ஸ்யாத்³

விஜ்ஞானம் யன்னிஹன்யாத்³விஷயக³தமதிம் தத்³தி⁴
போ³தோ⁴ ந கர்ம ॥ 84 ॥

மூலம் 85

சடம் அதாகிய தியானம் மெய்யாகிய சர்வ முத்தியை நல்கும்
திடம் அது தான்னெப்படி எனில் அவரவர் தியானமே பிறப்பாகும்
உடலம் ஆசையால் தியானிக்கில் தியானித்த உடல்கள் ஆகுவர் மைந்தா
தொடர் பவம் கெடச் சொரூபமே தியானிக்கில் சொரூபமாகுவர் மெய்யே. 85

ध्यानं सायुज्यमुक्तिप्रदमपि च मृषा चेद् भवेत् साऽपि मुक्तिः
मिथ्या भूयादिति त्वं मनसि कलय नो शङ्कितं चारुबुद्धे ।
स्वाकारं शृण्वतां वा निजमनसि कृतं ध्यायतां यन्मृषा तत्
स्मृत्योपेते च काले तदपि च लभते पश्यतां सत्यभावम् ॥ ८५ ॥

த்⁴யானம் ஸாயுஜ்யமுக்திப்ரத³மபி ச ம்ருஷா சேத்³ ப⁴வேத் ஸா(அ)பி முக்தி:
மித்²யா பூ⁴யாதி³தி த்வம் மனஸி கலய நோ ஶங்கிதம் சாருபு³த்³தே⁴ ।
ஸ்வாகாரம் ஶ்ருண்வதாம் வா நிஜமனஸி க்ருதம் த்⁴யாயதாம் யன்ம்ருஷா தத்
ஸ்ம்ருத்யோபேதே ச காலே தத³பி ச லப⁴தே பஶ்யதாம் ஸத்யபா⁴வம் ॥ 85 ॥

மூலம் 86

பிரம்ம ரூபத்தைத் தியானித்த பேர்களும் பிரம்மமாகுவர் என்றல்
நர சரீரமாம் குரவனே விசாரம் ஏன் ஞானம் ஏன் என்னுதே
பரம பாவனை பரோட்சமாம் பின்பு அந்தப் பரோட்சமே அபரோட்சம்
திர விசாரமாம் ஞானமாம் முத்தியாம் தீர்வை ஈது அறிவாயே. 86

जडाकारध्यानं कथमिति दिशेद् भेदरहितां
विमुक्तिं चेत्तत्तन्मननमिह तत्तत्तनुकरम् ।
शरीराभिध्यानाद् भवति सशरीरः खलु जनः
स्वरूपाभिध्यानाद् भवति परतत्त्वं भवलयात् ॥ ८६ ॥

ஜடா³காரத்⁴யானம் கத²மிதி தி³ஶேத்³ பே⁴த³ரஹிதாம்
விமுக்திம் சேத்தத்தன்மனனமிஹ தத்தத்தனுகரம் ।
ஶரீராபி⁴த்⁴யானாத்³ ப⁴வதி ஸஶரீர: க²லு ஜன:
ஸ்வரூபாபி⁴த்⁴யானாத்³ ப⁴வதி பரதத்த்வம் ப⁴வலயாத் ॥ 86 ॥

மூலம் 87

வீடதாம் பரிபூரண சொரூபத்தில் விருத்தி ஞானமும் கூடிச்
சேடம் ஆகினுல் அகண்டமாம் அநுபவ சித்தி எப்படி என்ருல்
சாடி நீர் மண்ணைப் பிரித்த தேற்றும் பொடி தானும் மண்ணெடு மாயும்
ஊடி ஞானமும் அறிவிலாமையைக் கெடுத்து ஒக்கவே கெடும் தானே. 87

ब्रह्मध्यानेन मुक्तिर्यदि भवति गुरो किं विचारात् प्रबोधा-
दित्थं मा पृच्छ वत्स प्रभवति हि परोक्षप्रमा ब्रह्मचिन्ता ।
सा ब्रह्मण्यापरोक्ष्यामृतरससुखदा कालतः स्याद्विचारात्
बोधानन्दैकरूपा गतसकलमला मुक्तिरित्येव विद्धि ॥ ८७ ॥

ப்³ரஹ்மத்⁴யானேன முக்திர்யதி³ ப⁴வதி கு³ரோ கிம் விசாராத் ப்ரபோ³தா⁴-
தி³த்த²ம் மா ப்ருச்ச² வத்ஸ ப்ரப⁴வதி ஹி பரோக்ஷப்ரமா ப்³ரஹ்மசிந்தா ।
ஸா ப்³ரஹ்மண்யாபரோக்ஷ்யாம்ருதரஸஸுக²தா³ காலதஃ ஸ்யாத்³விசாராத்
போ³தா⁴னந்தை³கரூபா க³தஸகலமலா முக்திரித்யேவ வித்³தி⁴ ॥ 87 ॥

மூலம் 88

இந்த நிச்சயம் முத்தர் உள் அனுபவம் இருப்பது எப்படி என்ருல்
சிந்தை அற்ற பூமண்டல இராசனும் சிசுவும் போல் சுகம் ஆவர்
பந்த முத்திகள் மறந்து போம் உண்டென்று பலர் சொல்லின் நகை ஆவர்
அந்தரத்தை உண்டு உமிழ்ந்தது ஓர் கொசுகு எனும் அவர்களை நகையாரோ. 88

मोक्षाकारे सुपूर्णे परनभसि शिवे वृत्तिबोधः स्थितश्चेत्
का वाऽखण्डानुभूतिस्त्विति वदसि गिरं मामिकां त्वं शृणुष्व ।
तोयान्यासाद्य यद्वत्कतकफलरजस्तन्मलं नाशयित्वा
पश्चान्नष्टं स्वयं सा चितिरपि च तमो नाशयित्त्वैव नश्येत् ॥ ८८ ॥

மோக்ஷாகாரே ஸுபூர்ணே பரனப⁴ஸி ஶிவே வ்ருத்திபோ³த⁴: ஸ்தி²தஶ்சேத்
கா வா(அ)க²ண்டா³னுபூ⁴திஸ்த்விதி வத³ஸி கி³ரம்மாமிகாம் த்வம்ஶ்ருணுஷ்வ।
தோயாந்யாஸாத்³ய யத்³வத்கதகப²லரஜஸ்தன்மலம் நாஶயித்வா
பஶ்சாந்நஷ்டம் ஸ்வயம் ஸா சிதிரபி ச தமோ நாஶயித்த்வைவ நஶ்யேத் ॥ 88 ॥

மூலம் 89

மலடி மைந்தனும் தாணுவிற் புருடனும் வான்மலர் முடிசூடி
இலகு கந்தர்ப்ப நகரிலே சுத்திகை இரசதம் விலை பேசிக்
கலகம் ஆய் முயல் கொம்பினுல் குத்தியே களைத்து இருவரும் மாண்டார்
அலகை ஆயினுர் எனும் விவகாரத்தை அறிந்தவன் மயங்கானே. 89

एवं निश्चयशालिनां सुमनसां कीदृग्विधा चेत्स्थिति-
स्तुल्यास्ते गतचिन्तनैश्च शिशुभिः श्रीसार्वभौमैरपि ।
बन्धो मोक्ष इति द्वयं स्मृतमभून्नैषां तदस्तीरणे
हास : स्यान्मशकी चच्छर्द गगनं भुक्त्वेति न स्यात्स्मितम् ॥ ८९ ॥

ஏவம் நிஶ்சயஶாலினாம் ஸுமனஸாம் கீத்³ருக்³விதா⁴ சேத்ஸ்தி²தி-
ஸ்துல்யாஸ்தே க³தசிந்தனைஶ்ச ஶிஶுபி⁴: ஶ்ரீஸார்வபௌ⁴மைரபி ।
ப³ந்தோ⁴ மோக்ஷ இதி த்³வயம் ஸ்ம்ருதமபூ⁴ன்னைஷாம் தத³ஸ்தீரணே
ஹாஸ: ஸ்யான்மஶகீ சச²ர்த³ க³க³னம் பு⁴க்த்வேதி ந ஸ்யாத்ஸ்மிதம் ॥ 89 ॥

மூலம் 90

மாயை என்பது பொய் எனில் அது பெற்ற வகை எல்லாம் பொய்யாமே
தாயை அன்றி மக்களுக்கு ஒரு பிறவியும் சாதியும் வேறுண்டோ
சேய சொர்க்கமும் நரகமும் நன்மையும் தீமையும் பாராமல்
தூய சத்துச் சித்து ஆனந்த பூரண சொரூபமாய் இருப்பாயே. 90

वन्ध्याजस्थाणुमर्त्यो गगनतरुसुमस्रक्पिनद्धोत्तमाङ्गौ
गन्धर्वाणां पुरे तौ बहुकलहयुतौ शुक्तिकारौप्यहेतोः ।
प्राणत्यागं प्रपन्नौ शशपुरुषशिरोरूढशृङ्गप्रहारै-
रित्थम्भूते च कार्ये जगति न दधते निर्णयं बुद्धिमन्तः ॥ ९० ॥

வந்த்⁴யாஜஸ்தா²ணுமர்த்யோ க³க³னதருஸுமஸ்ரக்பினத்³தோ⁴த்தமாங்கௌ³
க³ந்த⁴ர்வாணும் புரே தௌ ப³ஹுகலஹயுதௌ ஶுக்திகாரௌப்யஹேதோ: ।
ப்ராணத்யாக³ம் ப்ரபன்னௌ ஶஶபுருஷஶிரோரூட⁴ஶ்ருங்க³ப்ரஹாரை-
ரித்த²ம்பூ⁴தே ச கார்யே ஜக³தி ந த³த⁴தே நிர்ணயம் பு³த்³தி⁴மந்த: ॥ 90 ॥

மூலம் 91

பங்கயாசனன் முதல் பல தேவரும் பார் உள பெரியோரும்
கங்கை ஆதியாம் தீர்த்தமும் தேசமும் காலமும் மறை நாலும்
அங்கம் ஆறும் மந்திரங்களும் தவங்களும் அசத்தியம் எனச் சொன்னால்
எங்கள் நாயகனே அதனால் குற்றம் இல்லையோ மொழியீரே. 91

माया मिथ्या तत्प्रसूतानि मिथ्या माता न स्याच्चेत्कुतः पुत्रजन्म
निश्चित्येत्थं सर्वमेतन्मृषेति ब्रह्म स्यास्त्वं सच्चिदानन्दरूपम् ॥ ९१ ॥

மாயா மித்²யா தத்ப்ரஸூதானி மித்²யா மாதா ந ஸ்யாச்சேத்குத: புத்ரஜன்ம
நிஶ்சித்யேத்த²ம் ஸர்வமேதன்ம்ருஷேதி ப்³ரஹ்ம ஸ்யாஸ்த்வம்
ஸச்சிதா³னந்த³ரூபம் ॥ 91 ॥

மூலம் 92

சொற்பனந் தனில் கண்டதைப் பொய் என்று சொல்வது பிழை ஆனல்
அற்ப மாயையில் தோன்றிய சகங்களை அசத்து எனல் பிழை ஆமே
சொற்பனந்தனில் கண்டதைப் பொய் என்று சொல்லலாம் எனின் மைந்தா
அற்ப மாயையில் தோன்றிய சகம் எல்லாம் அசத்தியம் எனலாமே. 92

ब्रह्माद्या : सर्वदेवा जगति च सुधियः षड्भिरङ्गैः समेताः
वेदा मन्त्रास्तपांसि त्रिदशपुरनदीपूर्विकाः पुण्यनद्यः ।
एतत्सर्वं मृषा स्यादिति गदितवतां पण्डितानां न दोषः
करमात् स्याद्देशिकेन्द्र प्रकथय कृपया संशयानस्य मे त्वम् ॥ ९२ ॥

ப்³ரஹ்மாத்³யா: ஸர்வதே³வா ஜக³தி ச ஸுதி⁴ய: ஷட்³பி⁴ரங்கை³: ஸமேதா:
வேதா³ மந்த்ராஸ்தபாம்ஸி த்ரித³ஶபுரநதீ³பூர்விகா: புண்யனத்³ய: ।
ஏதத்ஸர்வம் ம்ருஷா ஸ்யாதி³தி க³தி³தவதாம் பண்டி³தானும் ந தோ³ஷ:
கரமாத் ஸ்யாத்³தே³ஶிகேந்த்³ர ப்ரகத²ய க்ருபயா ஸம்ஶயானஸ்ய மே த்வம் ॥ 92 ॥

மூலம் 93

பொய்யை மெய் என்ற மூடர் புண்ணியர் என்று புராணம் கூப்பிடுமானல்
மெய்யை மெய் என்ற ஞானிக்குக் குற்றங்கள் விதித்த சாத்திரம் உண்டோ
பொய்யது ஏதெனில் நாம ரூபங்களாம் பூதமாகிய மாயை
மெய்யது ஏதெனில் சச்சிதாநந்தமாய் வியாபிக்கும் ஆன்மாவே. 93

वस्तु स्वप्नगतं समस्तमपि तन्मिथ्येति दुष्टं वचो
यद्यल्पप्रकृतौ प्रतीतमपि तन्मिथ्येति वाग्दोषभाक् ।
स्वप्नोद्भूतपदार्थजालमखिलं मिथ्येति वक्तुं क्षमं
यद्यल्पप्रकृतौ प्रतीतमपि तन्मिथ्येति वक्तुं क्षमम् ॥ ९३ ॥

வஸ்து ஸ்வப்னக³தம் ஸமஸ்தமபி தன்மித்²யேதி து³ஷ்டம் வசோ
யத்³யல்பப்ரக்ருதௌ ப்ரதீதமபி தன்மித்²யேதி வாக்³தோ³ஷபா⁴க் ।
ஸ்வப்னோத்³பூ⁴தபதா³ர்த²ஜாலமகி²லம் மித்²யேதி வக்தும் க்ஷமம்
யத்³யல்பப்ரக்ருதௌ ப்ரதீதமபி தன்மித்²யேதி வக்தும் க்ஷமம் ॥ 93 ॥

மூலம் 94

மாயை என்பது ஏது உடையர் யார் எப்படி வந்தது வருவான் ஏன்
மாயை என்பது பிரம்மத்தின் வேறு எனின் வஸ்துவும் இரண்டாமே
மாயை என்பதும் பிரமமும் ஒன்று எனின் வஸ்துவும் பொய்யாமே
மாயை என்ற மேகங்களுக்கு ஒரு சண்ட மாருத குரு மூர்த்தி. 94

मिथ्या सत्यमिति प्रमूढमनसः पुण्या भवन्तीति चेत्
सञ्जल्पन्ति पुराणकानि यदृतं तत्सत्यमेवेति च ।
जानानस्य विनिन्दकं किमु भवेच्छास्त्रञ्च किञ्चेन्मृषा
रूपं नाम च भूतभौतिकगणः किं वा ऋतं ब्रह्म तत् ॥ ९४ ॥

மித்²யா ஸத்யமிதி ப்ரமூட⁴மனஸ꞉ புண்யா ப⁴வந்தீதி சேத்
ஸஞ்ஜல்பந்தி புராணகானி யத்³ருதம் தத்ஸத்யமேவேதி ச ।
ஜானானஸ்ய விநிந்த³கம் கிமு ப⁴வேச்சா²ஸ்த்ரஞ்ச கிஞ்சேன்ம்ருஷா
ரூபம் நாம ச பூ⁴தபௌ⁴திகக³ண꞉ கிம் வா ருதம் ப்³ரஹ்ம தத் ॥ 94 ॥

மூலம் 95

அதனை இன்னது என்று உரைத்திடப் படாமையால் அவாச்சிய வடிவாகும்
இது தனக்கு உளது உடல் யான் உலகு மெய் எனும் அவர் உடையோர்கள்
கதை இல்லாத பொய் வந்தது இப்படி என்று கண்ட பேர் இல்லை மைந்தா
விதன மாயை ஏன் வந்தது என்றல் புத்தி விசாரம் அற்றதனாலே. 95

माया नाम कथंविधा परिगताः के वा तया सा कथं
संप्राप्ता च किमर्थमागतवती भिन्ना यदि ब्रह्मणः ।
द्वैतं प्राप्तमभेदवत्यपि पराच्चेत्स्यान्मृषा तत्परो
मायामेघविधूतिचण्डपवन श्रीदेशिक ब्रूहि मे ॥ ९५ ॥

மாயா நாம கத²ம்விதா⁴ பரிக³தா꞉ கே வா தயா ஸா கத²ம்
ஸம்ப்ராப்தா ச கிமர்த²மாக³தவதீ பி⁴ன்னா யதி³ ப்³ரஹ்மண꞉ ।
த்³வைதம் ப்ராப்தமபே⁴த³வத்யபி பராச்சேத்ஸ்யான்ம்ருஷா தத்பரோ
மாயாமேக⁴விதூ⁴திசண்ட³பவன ஶ்ரீதே³ஶிக ப்³ரூஹி மே ॥ 95 ॥

மூலம் 96

அருவம் ஆகும் மாயாவி வித்தைகள் விளையாடு முன் தெரியாவே
உருவமாம் பல கந்தர்ப்ப சேனையாய் உதித்த பின் வெளியாகும்
பிரம சக்திகள் அநந்தமாம் அதைக் கண்டு பிடித்திடல் கூடாதே
பரவு பூதங்கள் கண்ட அநுமானத்தால் பலருக்கும் வெளியாமே. 96

सेत्थंभूतस्वरूपेत्यभिगदितुमशक्याकृतित्वादवाच्या
तेऽमी मायाभिभूता जगदृतमिति ये वादिनो देहनिष्ठाः ।
द्रष्टारो नैव विद्युः कथमियमभवद्युक्तिशून्येति माया
मिथ्याजाड्यासुखात्मा परमपदविचारोज्झितानां विभाति ॥ ९६ ॥

ஸேத்த2ம்பூ4தஸ்வரூபேத்யபி4க3தி3துமஶக்யாக்ருதித்வாத3வாச்யா
தே(அ)மீ மாயாபி4பூ4தா ஜக3த்3ருதமிதி யே வாதி3னோ தே3ஹநிஷ்டா2: ।
த்3ரஷ்டாரோ நைவ வித்3யு: கத2மியமப4வத்3யுக்திஶூன்யேதி மாயா
மித்2யாஜாட்3யாஸுகா2த்மா பரமபத3விசாரோஜ்ஜி2தானாம் விபா4தி ॥ 96 ॥

மூலம் 97

காரியங்களும் சத்தி ஆதாரமும் காணும் மற்றது மாயம்
பாரில் நின்ற மாயாவியும் சேனையும் பார்ப்பவர் கண் காணும்
வீரியம் திகழ் வித்தை ஆயின சத்தி வெளிப்படாது அது போலப்
பேர் இயல் பிரம்த்துக்கும் உலகுக்கும் பிறிது சத்திகள் உண்டே. 97

प्राक्शैलूषस्य विद्या हि विदितविहृतेर्नैव दृश्याऽप्यरूपा
पश्चान्नानास्वरूपा प्रसरति शतशो नामरूपादिदात्री ।
ब्राह्मी शक्तिस्त्वनन्ता कथमपि विदिता नैव केनाप्यमेया
भूतानां भौतिकानामुदयगतिवशात् साऽनुमातुञ्च शक्या ॥ ९७ ॥

ப்ராக்ஶைலூஷஸ்ய வித்3யா ஹி விதி3தவிஹ்ருதேர்னைவ
த்3ருஶ்யா(அ)ப்யரூபா
பஶ்சான்னானாஸ்வரூபா ப்ரஸரதி ஶதஶோ நாமரூபாதி3தா3த்ரீ ।
ப்3ராஹ்மீ ஶக்திஸ்த்வனந்தா கத2மபி விதி3தா நைவ கேனாப்யமேயா
பூ4தானாம் பௌ4திகாநாமுத3யக3திவஶாத் ஸா(அ)னுமாதுஞ்ச ஶக்யா ॥ 97 ॥

மூலம் 98

சத்தி சத்தனைத் தவிர வேறு அன்று காண் சத்தனும் மாயாவி
வித்தை காட்டிய இந்திர சாலம் பொய் வித்துவான் மெய் போலப்
புத்தி மைந்தனே சத்திமான் ஆகிய பூரண ஆன்மாவின்
வத்து நிர்ணயம் சொன்ன திட்டாந்தத்தின் வழிகண்டு தெளிவாயே. 98

जगत्कर्ता कार्यं विदितमपि शक्तिर्न विदिता
चमूर्विद्यास्रष्टा जगति किल दृश्योऽथ पुरुषः ।
यथा विद्या वेद्या न तु भवति केनापि सुधिया
तथा सर्गब्रह्मान्तरकृदपि शक्तिर्न विदिता ॥ ९८ ॥

ஜக3த்கர்தா கார்யம் விதி3தமபி ஶக்திர்ன விதி3தா
சமூர்வித்3யாஸ்ரஷ்டா ஜக3தி கில த்3ருஶ்யோ(அ)த2 புருஷ: ।
யதா2 வித்3யா வேத்3யா ந து ப4வதி கேனபி ஸுதி4யா
ததா2 ஸர்க3ப்3ரஹ்மாந்தரக்ருத3பி ஶக்திர்ன விதி3தா ॥ 98 ॥

மூலம் 99

இல்லை ஆகிய சத்தியை உண்டு என்பது எப்படி எனக் கேட்கில்
புல்லை ஆதியாம் அசேதனப் பொருள் எல்லாம் பூத்துக் காய்ப்பன பாராய்
நல்லையாம் மகனே அதில் சிற்சத்தி நடந்திடாது இருந்தக்கால்
தொல்லையாய் வரும் சர அசர உயிர்க்கெலாம் சுபாவங்கள் வேறாமே. 99

भिन्ना शक्तिमतो न शक्तिरपि तच्छक्तेन मायावता
सृष्टं कार्यशतं मृषैव विदितं शक्तो न मिथ्यामयः ।
धीमन् तद्वदिहापिः पूर्णमभयं ब्रह्मैव शक्तं स्वयं
दृष्ट्वैतां पदवीं मयाऽद्य कथितां नित्यं प्रसन्नो भव ॥ ९९ ॥

பி4ன்னா ஶக்திமதோ ந ஶக்திரபி தச்ச2க்தேன மாயாவதா
ஸ்ருஷ்டம் கார்யஶதம் ம்ருஷைவ விதி3தம் ஶக்தோ ந மித்2யாமயঃ ।
தீ4மன் தத்3வதி3ஹாபிঃ பூர்ணமப4யம் ப்3ரஹ்மைவ ஶக்தம் ஸ்வயம்
த்3ருஷ்ட்வைதாம் பத3வீம் மயா(அ)த்3ய கதி2தாம் நித்யம் ப்ரஸன்னோ ப4வ ॥99॥

மூலம் 100

கருப்பை முட்டையுள் பறவைகள் பல நிறம் கலந்த சித்திரம் பாராய்
அருப்பமாம் சத்தி நியமம் இல்லாவிடில் அரசு இல்லா நகர் போலாம்
நெருப்பு நீரதாம் கசப்புமே மதுரமாம் நீசனும் மறை ஓதும்
பொருப்பு மேகமாம் கடல் எலாம் மண்களாம் புவனம் இப்படிப் போமே. 100

मिथ्याकारैव शक्तिः कथमियमुदयं प्राप्नुयाच्चेच्छृणु त्वं
गुल्माद्याचेतनानां कुसुमफलजनिं पश्य कालेषु जाताम् ।
चिच्छक्तिस्तेषु तेषु प्रसरति नहि चेदव्यवस्थं समस्तं
भूयाद् भिन्नस्वभावं जगदिदमनघ स्यादमर्यादमेव ॥ १०० ॥

மித்2யாகாரைவ ஶக்திঃ கத2மியமுத3யம் ப்ராப்னுயாச்சேச்ச்2ருணு த்வம்
கு3ல்மாத்3யாசேதனானாம் குஸுமப2லஜனிம் பஶ்ய காலேஷு ஜாதாம் ।
சிச்ச2க்திஸ்தேஷு தேஷு ப்ரஸரதி நஹி சேத3வ்யவஸ்த2ம் ஸமஸ்தம்
பூ4யாத்3 பி4ன்னஸ்வபா4வம் ஜக3தி3த3மனக4 ஸ்யாத3மர்யாத3மேவ ॥ 100 ॥

மூலம் 101

ஆர்க்கும் காணவும் அறியவும் படாதென்றும் அவாச்சிய வடிவு என்றும்
சேர்க்கும் நாம ரூபப் பயிர் வித்து என்றும் செப்பிய சிற்சத்தி
பேர்க்கும் ஆறு எங்ஙன் பிரித்திடப் படாதெனில் பிரம பாவனை ஒன்றுப்
பார்க்கும் ஆறு எங்ஙன் முத்தி ஆகுவது எங்ஙன் பரம சற்குரு மூர்த்தி. 101

अण्डाम्भः शुक्लमेकं भवति बहुविधाः पक्षिणश्चित्रवर्णाः
नो चेत्तत्रात्मशक्तिर्हतनृपनगरीसाम्यमायाति सर्वम् ।
पश्येयात्तोयभावं शुचिरपि कटुकः शर्करात्वं समीयात्
नीचा वेदान् पठेयुर्गिरिरपि जलदो वारिधिर्मृत्तिका स्यात् ॥ १०१ ॥

அண்டா³ம்ப⁴: ஶுக்லமேகம் ப⁴வதி ப³ஹுவிதா⁴: பக்ஷிணஶ்சித்ரவர்ணாः
நோ சேத்தத்ராத்மஶக்திர்ஹதந்ருபநக³ரீஸாம்யமாயாதி ஸர்வம் ।
பஶ்யேயாத்தோயபா⁴வம் ஶுசிரபி கடுகः ஶர்கராத்வம் ஸமீயாத்
நீசா வேதா³ன் படே²யுர்கி³ரிரபி ஜலதோ³ வாரிதி⁴ர்ம்ருத்திகா ஸ்யாத் ॥ 101 ॥

மூலம் 102

வாயுத் தம்பனம் சலத் தம்பனம் மணி மந்திரம் மருந்தாலே
தேயுத் தம்பனம் செய்திடில் அதில் அதில் சிறந்த சத்திகள் எங்கே
நீ அச்சச்சிதாநந்தமாய் வேறென்றும் நினைத்திடாது இருப்பாயேல்
மாயச் சத்தி போம் ஈதன்றி மந்திரம் மறைகளில் காணேமே. 102

अदृश्याऽवाच्याख्याकृतिकलनमाता भगवतो
यदि प्रोक्ता शक्तिः कथमिव च निःशेषविलयम् ।
व्रजेत् साऽभिन्ना चेत् कथमिव परात्मैक्यमयते
विमुक्तिन्नों लभ्या कथय सकलं मे गुणनिधे ॥ १०२ ॥

அத்³ருஶ்யா(அ)வாச்யாக்²யாக்ருதிகலனமாதா ப⁴க³வதோ
யதி³ ப்ரோக்தா ஶக்திः கத²மிவ ச நிःஶேஷவிலயம் ।
வ்ரஜேத் ஸா(அ)பி⁴ன்னா சேத் கத²மிவ பராத்மைக்யமயதே
விமுக்தின்னோம் லப்⁴யா கத²ய ஸகலம் மே கு³ணநிதே⁴ ॥ 102 ॥

மூலம் 103

மேவும் மண்ணில் அவ்வியத்தமே வியத்தமாம் விவகரித்திட வேண்டில்
நாவினுல் மண்ணைக் குடம் என்பர் அக்குடம் நசிப்பதும் நாவாலே
பாவும் நாமரூபங்களை மறந்து மண் பார்ப்பதே பரமார்த்தம்
சீவபேத கற்பிதங்களை மறந்து நீ சின்மயன் ஆவாயே. 103

वनौ वायौ कृपीटे जगति च मणिमन्त्रौषधैः स्तम्भिते त-
च्छक्तिः कुत्र प्रयातेत्यपि न तु विदिता यद्वदत्रापि विद्वन् ।
सत्यानन्दामृताब्धौ यदि वसति भवान् विस्मरन्नामरूपे
शाम्येन्माया स्वयं तत्क्षणमिह परधा नास्त्युपायस्त्रयीषु ॥ १०३ ॥

வனௌ வாயௌ க்ருபீடே ஜக[3]தி ச மணிமந்த்ரௌஷதை[4]: ஸ்தம்பி[4]தே த-
ச்ச[2]க்தி: குத்ர ப்ரயாதேத்யபி ந து விதி[3]தா யத்[3]வத[3]த்ராபி வித்[3]வன் ।
ஸத்யானந்தா[3]ம்ருதாப்[3]தௌ[4] யதி[3] வஸதி ப[4]வான் விஸ்மரந்நாமரூபே
ஶாம்யேன்மாயா ஸ்வயம் தத்க்ஷணமிஹ பரதா[4] நாஸ்த்யுபாயஸ்த்ரயீஷு ॥103॥

மூலம் 104

பூரிக்கும் கன சச்சிதாநந்தத்தில் பொய் சடம் துயர் மூன்றும்
தூரத்து ஆயினும் தோன்றும் பாழ் விபரீதம் துடைப்பது எப்படி என்றல்
நீரில் தோன்றும் தன் நிழல் தலை கீழதாய் நின்று அலையினும் நேராய்ப்
பாரில் தோன்றிய தன்னை நோக்கிடில் அந்தப் பாழ் நிழல் பொய்யாமே. 104

अव्यक्तं व्यक्तभावं व्यवहरणकृते याति मृत्स्नैव कुम्भो
वाचा नश्येत्तयायं मृदिति च कलनं सम्यगीक्षा हि यद्वत् ।
नानानामानि रूपाण्यपि सकलगतान् जीवभेदांश्च विद्वन्
विस्मृत्यैव त्वमास्वामलगगनवपुर्निर्विकल्पे समाधौ ॥ १०४ ॥

அவ்யக்தம் வ்யக்தபா[4]வம் வ்யவஹரணக்ருதே யாதி ம்ருத்ஸ்னைவ கும்போ[4]
வாசா நஶ்யேத்தயாயம் ம்ருதி[3]தி ச கலனம் ஸம்யகீ[3]க்ஷா ஹி யத்[3]வத் ।
நானாநாமானி ரூபாண்யபி ஸகலக[3]தான் ஜீவபே[4]தா[3]ம்ஶ்ச வித்[3]வன்
விஸ்ம்ருத்யைவ த்வமாஸ்வாமலக[3]க[3]னவபுர்நிர்விகல்பே ஸமாதௌ[4] ॥ 104 ॥

மூலம் 105

ஞானம் காரணம் அறிபொருள் காரியம் நாம ரூபப் பேய்கள்
ஆனது எப்படி அழிந்தது எப்படி என ஆய்குதல் பயன் அன்றே
மான மைந்தனே தீர்க்க சொப்பன சகம் வந்ததும் பாராமல்
போனதும் நினையாமல் உன் போதமாய்ப் பூரணமாய் இருப்பாயே. 105

नो कालत्रितये स्थितं जगदिदं शुग्जाड्यमिथ्यामयं
सत्यज्ञानसुखात्मकेऽपि विपुले भात्येव नश्येत् कथम्
एतच्चेदिति नीरबिम्बितवपुश्चाधोमुखं चञ्चलम्
तीरस्थस्वविलोकने कथय तत् कुत्र प्रलीनं मृषा ॥ १०५ ॥

நோ காலத்ரிதயே ஸ்தி[2]தம் ஜக[3]தி[3]த[3]ம் ஶுக்[3]ஜாட்[3]யமித்[2]யாமயம்
ஸத்யஜ்ஞானஸுகா[2]த்மகே(அ)பி விபுலே பா[4]த்யேவ நஶ்யேத் கத[2]ம்
ஏதச்சேதி[3]தி நீரபி[3]ம்பி[3]தவபுஶ்சாதோ[4]முக[2]ம் சஞ்சலம்
தீரஸ்த[2]ஸ்வவிலோகனே கத[2]ய தத் குத்ர ப்ரலீனம் ம்ருஷா ॥ 105 ॥

மூலம் 106

அசத்தில் எம்மட்டு உண்டு அம்மட்டும் பராமுகம் ஆகினுல் அம்மட்டும்
நிசத்தில் உள் விழிப் பார்வையாம் இப்படி நிரந்தரப் பழக்கத்தால்
வசத்தில் உன் மனம் நின்று சின்மாத்திர வடிவம் ஆயிடின் மைந்தா
கசத்த தேகத்தில் இருக்கினும் ஆநந்தக் கடல் வடிவு ஆவாயே. 106

किं कार्यं किमु कारणं जगदिदं कस्माद् बभूवेति या
चिन्ता सा विफलैव किन्तु जगतामुत्पत्तिनाशावपि ।
विस्मृत्यैव निरन्तरं चिति सुखाम्भोधौ परब्रह्मणि
त्वं वर्तस्व विलीनचित्तचलन : सम्पूर्णबोधात्मना ॥ १०६ ॥

கிம் கார்யம் கிமு காரணம் ஜக³தி³த³ம் கஸ்மாத்³ ப³பூ⁴வேதி யா
சிந்தா ஸா விப²லைவ கிந்து ஜக³தாமுத்பத்திநாஶாவபி ।
விஸ்ம்ருத்யைவ நிரந்தரம் சிதி ஸுகா²ம்போ⁴தௌ⁴ பரப்³ரஹ்மணி
த்வம் வர்தஸ்வ விலீனசித்தசலன : ஸம்பூர்ணபோ³தா⁴த்மனா ॥ 106 ॥

மூலம் 107

தான் அன்றி வேறென்றும் இல்லாத பூரண சச்சிதாநந்த குணமாய்
ஊன் நின்ற உயிர் தோறும் ஒன்ருகும் என்ருல் அஃது ஒக்கின்றபடி கண்டிலேன்
நான் என்ற சீவன்கள் சத்தானவகை ஒக்கும் ஞானங்கள் வெளிகண்டதால்
ஆனந்தம் இது போல வெளியாக உதியாத அடைவேது குருநாதனே. 107

संसारे यावदाशा भवति जडधियो जायते चेद्विरागः
तावान् स्वस्य स्वरूपे भवति सुदृढता तच्चिराभ्यासयोगात् ।
चित्तं वश्यं यदि स्यात्तव निजसुखयुक्तच्छसंसारभोग-
स्थित्यां सत्यां न दोषो भवति चितितनोरम्बरस्येव पङ्कः ॥ १०७ ॥

ஸம்ஸாரே யாவதா³ஶா ப⁴வதி ஜட³தி⁴யோ ஜாயதே சேத்³விராக³:
தாவான் ஸ்வஸ்ய ஸ்வரூபே ப⁴வதி ஸுத்³ருட⁴தா தச்சிராப்⁴யாஸயோகா³த் ।
சித்தம் வஶ்யம் யதி³ ஸ்யாத்தவ நிஜஸுக²யுக்தச்ச²ஸம்ஸாரபோ⁴க³-
ஸ்தி²த்யாம் ஸத்யாம் ந தோ³ஷோ ப⁴வதி சிதிதனோரம்ப³ரஸ்யேவ பங்க: ॥107॥

மூலம் 108

உருவங்கள் இரதங்கள் பரிசங்கள் ஒரு பூவில் ஒன்ருகும் என்ருலுமே
கரணங்கள் ஓரொன்றில் ஓரொன்று தெரியும் கணக்கன்றி வாராது காண்
அருமந்த சச்சிதாநந்தச் சுபாவங்கள் ஆன்மாவின் வடிவாகிலும்
பிரபஞ் சமயமாம் விருத்தி பேதத்தினுல் பேதங்களாம் மைந்தனே. 108

स्वज्ञानानतिरिक्तपूर्णवपुषः सच्चित्सुखाख्या गुणा-
स्तुल्याः सर्वशरीरिणामिति वचः सम्यङ् न भातीव मे ।
सर्वेषां चितिरेकिका यदहमित्येकानुभूतेर्गुरो
नानन्दस्य तथैक्यमस्ति यदयं सर्वैर्न विज्ञायते ॥ १०८ ॥

ஸ்வஜ்ஞாநானதிரிக்தபூர்ணவபுஷः ஸச்சித்ஸுகா2க்2யா கு3ணா-
ஸ்துல்யாः ஸர்வஶரீரிணாமிதி வசः ஸம்யங் ந பா4தீவ மே ।
ஸர்வேஷாம் சிதிரேகிகா யத3ஹமித்யேகானுபூ4தேர்கு3ரோ
நானந்த3ஸ்ய ததை2க்யமஸ்தி யத3யம் ஸர்வைர்ன விஜ்ஞாயதே ॥ 108 ॥

மூலம் 109

தாமதம் இராசதம் சாத்துவிதம் முக்குணத்தால் வரும் விருத்தி மூன்றும்
ஆம் அவைகள் மூடமும் கோரமும் சாந்தமும் அபிதானம் ஆகும் மகனே
ஏமுற இருக்கின்ற சச்சிதாநந்தங்கள் என்றென்றும் ஒன்றாகிலும்
நாம் உரைக்கும் விருத்திப் பிரிவினால் சொரூப ஞானாதி பிரிவாகுமே. 109

इत्थं शिष्ये ब्रुवाणे पुनरपि कथयामास चैकप्रसूने
रूपं स्पर्शः सुगन्धो यदि कुसुमगुणोऽप्येक एवैककेन ।
वेद्योऽक्षेणैव यद्वत्परमचिति गुणाः सच्चिदानन्दसंज्ञाः
नानावृत्तिस्थभेदैः स्वयमपि गमिता लौकिकैर्भेदभावम् ॥ १०९ ॥

இத்த2ம் ஶிஷ்யே ப்3ருவாணே புனரபி கத2யாமாஸ சைகப்ரஸூனே
ரூபம் ஸ்பர்ஶः ஸுக3ந்தோ4 யதி3 குஸுமகு3ணோ(அ)ப்யேக ஏவைககேன ।
வேத்3யோ(அ)க்ஷேணைவ யத்3த்4பரமசிதி கு3ணாः ஸச்சிதா3னந்த3ஸஞ்ஜ்ஞாः
நானாவ்ருத்திஸ்த2பே4தை3ः ஸ்வயமபி க3மிதா லௌகிகைர்பே4த3பா4வம் ॥109॥

மூலம் 110

சடமான மூடத் தருக் கல்லு மண்களில் சத்தொன்றுமே தோன்றுமால்
விடமான காமாதி கோரத்தில் ஆநந்தம் விளையாது மற்றவைகளாம்
திடமான ஒழிவாதி சாந்தத்திலே சச்சிதாநந்தம் மூன்றும் வெளியாம்
மடமான மூடங்கள் கோரங்கள் விடு சாந்த மன மாகில் ஆநந்தமே. 110

तमोरजःसत्वगुणैर्विभिन्ना
हृद्वृत्तयो मूढसुघोरशान्ताः ।
सदैकरूपा अपि सच्चिदाद्या
भिन्ना यदासु प्रतिबिम्बितास्ते ॥ ११० ॥

தமோரஜ꞉ஸத்வகு^{3}ணைர்விபி^{4}ன்ன
ஹ்ருத்^{3}வ்ருத்தயோ மூட^{4}ஸுகோ^{4}ரஶாந்தா꞉ ।
ஸதை^{3}கரூபா அபி ஸச்சிதா^{3}த்^{3}யா
பி^{4}ன்ன யதா^{3}ஸு ப்ரதிபி^{3}ம்பி^{3}தாஸ்தே ॥ 110 ॥

மூலம் 111

இகமான குரு நாதனே சச்சிதாநந்தம் எனும் இலக்கணம் அறிகிலேன்
அகலாத சத்தாவது ஏது சித்தாவஏது ஆநந்தம் ஏது என்றிடில்
மிகு காலம் மூன்றும் கெடாதி இருப்பது சத்து வேறு பாடு அறிதல் சித்தாம்
மகிழ் காமம் நுகர் போது சுகமாகும் அனுபூதி வாழ்வு என்பது ஆநந்தமே. 111

कुड्यादौ जडरूपके प्रविलसत्सन्मात्रमेव स्फुटं
कामाद्यातुरचित्तवृत्तिषु सुखं ब्राह्मन्तु न व्यज्यते ।
सच्चित्तत्र चकास्ति रागविमुखेष्वेतत् त्रयं भासते
मुक्त्वा काममलं प्रशान्तहृदयेष्वानन्द एवाधिकम् ॥ १११ ॥

குட்^{3}யாதௌ^{3} ஜட^{3}ரூபகே ப்ரவிலஸத்ஸன்மாத்ரமேவ ஸ்பு^{2}டம்
காமாத்^{3}யாதுரசித்தவ்ருத்திஷு ஸுக^{2}ம் ப்^{3}ராஹ்மந்து ந வ்யஜ்யதே ।
ஸச்சித்தத்ர சகாஸ்தி ராக^{3}விமுகே^{2}ஷ்வேதத் த்ரயம் பா^{4}ஸதே
முக்த்வா காமமலம் ப்ரஶாந்தஹ்ருத^{3}யேஷ்வானந்த^3 ஏவாதி^{4}கம் ॥ 111 ॥

மூலம் 112

நாசச் சரீரத்து இருக்கும் சரீரி தனை நால் வேத மாவாக்கியம்
நீ சச்சிதாநந்தம் என்றிடினும் ஆசிரியர் நீ பிரமம் ஆகும் எனினும்
மாசற்ற சச்சிதாநந்தம் நான் என்ன இவன் மன்னும் அநுபவம் எங்ஙனே
கோசப் புரங்களை இடித்துத் தகர்க்கும் மத குஞ்சரக் குரு நாதனே. 112

सत्यानन्दचिताञ्च लक्ष्म भगवन् ब्रूहीति चेदुच्यते
यत्कालत्रितयेष्वबाध्यमपि यत्सत्यञ्चितिस्तद्भवेत् ।
यत्सर्वानवभासयत् स्वयमपि स्वेनैव भातं सुखं
ब्रह्माकाररसानुभूतिसमये यल्लभ्यते निर्भरम् ॥ ११२ ॥

ஸத்யானந்த^{3}சிதாஞ்ச லக்ஷ்ம ப^{4}க^{3}வன் ப்^{3}ரூஹீதி சேது^{3}ச்யதே
யத்காலத்ரிதயேஷ்வபா^{3}த்^{4}யமபி யத்ஸத்யஞ்சிதிஸ்தத்^{3}ப^{4}வேத் ।
யத்ஸர்வானவபா^{4}ஸயத் ஸ்வயமபி ஸ்வேனைவ பா^{4}தம் ஸுக^{2}ம்
ப்^{3}ரஹ்மாகாரரஸானுபூ^{4}திஸமயே யல்லப்^{4}யதே நிர்ப^{4}ரம் ॥ 112 ॥

மூலம் 113

சென்மாந்தரம் செய்த வினைகள் உடல் தரும் எனில்
செல்காலம் இவன் உண்டலோ
கன்ம அநுபவம் நரக சொர்க்கம் எனில் வருகின்ற
காலத்தும் இவன் உண்டலோ
உன் மாத யாதனு உடல் கடவுள் உடல் மநுட
உடல் மாறி மாறி அழியும்
தன் மாய உடல் கெடினும் இவன் இருப்பது கொண்டு
சத்தென்பது ஒக்கும் மகனே. 113

नश्यद्देहगतं शरीरिणमिमं वेदान्तवाक्यानि वा
सत्यानन्दचितिं वदन्त्यपि कथं ब्रह्मेति तन्निर्मलम् ।
संवित्सत्यसुखोऽहमित्यनुभवो भूयात्कथं वाऽस्य भोः
कोशागारविनाशमत्तगज मे सर्वं वदस्वादरात् ॥ ११३ ॥

நஶ்யத்3தே3ஹக3தம் ஶரீரிணமிமம் வேதா3ந்தவாக்யானி வா
ஸத்யானந்த3சிதிம் வத3ந்த்யபி கத2ம் ப்3ரஹ்மேதி தந்நிர்மலம் ।
ஸம்வித்ஸத்யஸுகோ2(அ)ஹமித்யனுப4வோ பூ4யாத்கத2ம் வா(அ)ஸ்ய போ4:
கோஶாகா3ரவிநாஶமத்தக3ஜ மே ஸர்வம் வத3ஸ்வாத3ராத் ॥ 113 ॥

மூலம் 114

இருளாக மூடும் சுழுத்தியில் இராத்திரியில் இரவிசுடர் அற்ற பொழுது
மருளாமல் இருளையும் பொருளையும் தெரிகின்ற வகை கொண்டு சித்தாகுமே
பெருவாழ்வு மிக்க தானே தன்னிடத்தினில் பேராத பிரியமதனால்
அருகாத பிரியம் சுகத்தில் வரும் ஆதலால் ஆநந்தமாம் மைந்தனே. 114

संस्मृत्यातीतजन्मव्रजकृतसुकृताघौघमुच्छोकपङ्क्तेः
पश्चाल्लोकान्तरेष्वप्यमितसुखगतिप्रार्थनासम्भवाच्च ।
नाशं प्राप्तेषु मर्त्यामरदनुजशरीरेष्वेव जातेषु भूयो
यस्मात्तस्मादयं सन् घट इव गगनं सत्वमेतस्य सिद्धम् ॥ ११४ ॥

ஸம்ஸ்ம்ருத்யாதீதஜன்மவ்ரஜக்ருதஸுக்ருதாகௌ4க4முச்சோ2கபங்க்தே:
பஶ்சால்லோகாந்தரேஷ்வப்யமிதஸுக2க3திப்ரார்த2னாஸம்ப4வாச்ச ।
நாஶம் ப்ராப்தேஷு மர்த்யாமரத3னுஜஶரீரேஷ்வேவ ஜாதேஷு பூ4யோ
யஸ்மாத்தஸ்மாத3யம் ஸன் க4ட இவ க3க3னம் ஸத்வமேதஸ்ய ஸித்3த4ம் ॥114॥

மூலம் 115

அன்னபாஞதி சுக சாதனம் அது ஆகையால் ஆர்க்கும் வெகு பிரியம் ஆகும்
இன்னவாறு ஆன்மாவும் ஆநந்த சாதனம் எனக் கருதல் பொருள் அல்லவே
சொன்ன ஆன்மாவை ஒரு சுக சாதனங்களொடு சொல்லுவாய் ஆகில் மகனே
உன்னது ஆநந்தம் வேறு ஏது அனுபவிப்பது ஆர் உபய ஆன்மாவும் உளவோ.115

अज्ञानाकारसुप्तौ निशि मिहिरमुखज्योतिषामप्यभावे
ज्ञातृत्वादर्थराशेरपि बहुतमसः सा चितिर्वस्तुभूता ।
भोगाभोगोपभोगेष्वपि निजवपुषि प्रेमसारैकसत्त्वा-
दानन्दोऽयं स्वभावादपि च समुदितो वत्स जानीहि सम्यक् ॥ ११५ ॥

அஜ்ஞாஞகாரஸுப்தௌ நிஶி மிஹிரமுக²ஜ்யோதிஷாமப்யபா⁴வே
ஜ்ஞாத்ருத்வாத³ர்த²ராஶேரபி ப³ஹுதமஸஃ ஸா சிதிர்வஸ்துபூ⁴தா ।
போ⁴கா³போ⁴கோ³பபோ⁴கே³ஷ்வபி நிஜவபுஷி ப்ரேமஸாரைகஸத்த்வா-
தா³னந்தோ³(அ)யம் ஸ்வபா⁴வாத³பி ச ஸமுதி³தோ வத்ஸ ஜாநீஹி ஸம்யக்
॥ 115 ॥

மூலம் 116

விடய சுகம் அதில் வருதல் பிரியம் மாத்திரம்
ஆகும் வெகு பிரியம் ஆன்மாவிலாம்
விடய சுகம் வருபிரியம் மாறிவரும் ஆன்மாவில்
வெகுபிரியம் மாறுது காண்
விடய சுகம் விடலுமாம் கொளலுமாம் ஆன்மாவை
விடுவது எவர் கொள்வது எவர் பார்
விடய சுகபோகங்கள் விடும் அவஜ்ன
அவஞல் விடப்படாது ஒரு நாளுமே. 116

अन्नं पानादि सर्वं यदिह सुखततेः साधनं वल्लभं तत्
सर्वेषां सोऽयमात्मा यदि भवति तथा व्यर्थता वेदवाचाम् ।
इत्थम्भूतः परात्मापि च विषयसुखे साधनञ्चेत्तदानीं
वत्साचक्ष्व त्वदीयं सुखमनुभविता कोऽस्ति नात्मद्वयं स्यात् ॥ ११६ ॥

அன்னம் பாநாதி³ ஸர்வம் யதி³ஹ ஸுக²ததேஃ ஸாத⁴னம் வல்லப⁴ம் தத்
ஸர்வேஷாம் ஸோ(அ)யமாத்மா யதி³ ப⁴வதி ததா² வ்யர்த²தா வேத³வாசாம் ।
இத்த²ம்பூ⁴தஃ பராத்மாபி ச விஷயஸுகே² ஸாத⁴னஞ்சேத்ததா³னீம்
வத்ஸாசக்ஷ்வ த்வதீ³யம் ஸுக²மனுப⁴விதா கோஸ்தி நாத்மத்³வயம் ஸ்யாத்
॥ 116 ॥

மூலம் 117

வேகின்ற கோபங்களால் என்னை நான் கொன்று
விடுகிறேன் என்று சிலபேர்
சாகின்ற படியினால் தன்னையே தான் கொன்று
சாவன் எனல் சங்கை அல்லவே
தேகம் தனைக் கொல்லும் அவனால் விடப்பட்ட
தேகம் அவன் அல்ல மகனே
ஆகம் தனில் கோபம் அலது தனை ஒரு நாளும்
ஆன்மா வெறுப்பதிலையே. 117

स्यात्प्रीतिर्विषये परं निजसुखे स्यात् प्रेम भूयस्तरां
व्यत्यस्तं विषये सुखं निजसुखं व्यत्येति न क्वापि च ।
मोक्तुं भोक्तुमपि क्षमो हि विषयो नात्मा तथा शक्यते
त्यक्ता यो विषयान् स केन हि परित्यक्तुं पुनः शक्यते ॥ ११७ ॥

ஸ்யாத்ப்ரீதிர்விஷயே பரம் நிஜஸுகே[2] ஸ்யாத் ப்ரேம பூ[4]யஸ்தராம்
வ்யத்யஸ்தம் விஷயே ஸுக[2]ம் நிஜஸுக[2]ம் வ்யத்யேதி ந க்வாபி ச ।
மோக்தும் போ[4]க்துமபி க்ஷமோ ஹி விஷயோ நாத்மா ததா[2] ஶக்யதே
த்யக்தா யோ விஷயான் ஸ கேன ஹி பரித்யக்தும் புனஃ ஶக்யதே ॥ 117 ॥

மூலம் 118

தாகப் படும் பொருளிலும் மகன் பிரியமாம்
தனயனிலும் உடல் பிரியமாம்
ஆகத்திலும் பிரியம் இந்திரியமாம் கரணம்
அதனிலும் பிரியம் உயிராம்
ஏகப் பிராணனிலும் வெகு பிரியம் ஆன்மாவில்
இந்த ஆன்மா முக்கியம்
ஊகத்தினால் கௌணம் மித்தை கர்த்தா மூன்றும்
ஓரொன்றில் அதிகம் மகனே. 118

तप्यत्कोपवशादहं हि मरणं गच्छेयमित्यातुराः
केचित्स्वं स्वयमुत्सृजन्ति यदतः स्वात्यक्तृभावः कुतः ।
एवञ्चेच्छृणु यो वपुस्त्यजति स त्यक्ता न तु स्वं मनाक्
स्वस्मिन् क्वाप्यरुचिर्जनस्य न भवेत् कस्यापि कोपादृते ॥ ११८ ॥

தப்யத்கோபவஶாத[3]ஹம் ஹி மரணம் க[3]ச்சே[2]யமித்யாதுராஃ
கேசித்ஸ்வம் ஸ்வயமுத்ஸ்ருஜந்தி யத[3]தஃ ஸ்வாத்யக்த்ருபா[4]வஃ குதஃ ।
ஏவஞ்சேச்ச்[2]ருணு யோ வபுஸ்த்யஜதி ஸ த்யக்தா ந து ஸ்வம் மனாக்
ஸ்வஸ்மின் க்வாப்யருசிர்ஜனஸ்ய ந ப[4]வேத் கஸ்யாபி கோபாத்[3]ருதே ॥ 118 ॥

மூலம் 119

கெடலான பொழுது இவன் காணிக்கு மகனுன
கெவுண ஆன்மா முக்கியம்
விடலாத உடலம் பரிக்கும் நாள் உடலான
மித்தை ஆன்மா முக்கியம்
திடமான நன்மை கதி வேண்டினுல் கர்த்தனும்
சீவ ஆன்மா முக்கியம்
சடம் மாயும் முத்தியினில் ஞான
ஆன்மாவான தானே மகாமுக்கியம். 119

वित्तेभ्यो दयितः सुतस्तनुरतोपीष्टा ततोऽपीन्द्रिया-
ण्यन्तःस्थं करणं प्रियं ततोऽप्यसुगणो जीवस्ततोऽतिप्रियः ।
आत्मेहापि च स९ त्रिधैव भविता वत्स श्रृणुष्वादिमो
गौणोऽन्यस्तु मृषात्मकस्तदपरः कर्त्रात्मकश्च क्रमात् ॥ ११९ ॥

வித்தேப்[4]யோ த[3]யித꞉ ஸுதஸ்தனுரதோபீஷ்டா ததோ(அ)பீந்த்[3]ரியா-
ண்யந்த꞉ஸ்த[2]ம் கரணம் ப்ரியம் ததோ(அ)ப்யஸுக[3]ணோ ஜீவஸ்ததோ(அ)திப்ரிய꞉।
ஆத்மேஹாபி ச ஸ9 த்ரிதை[4]வ ப[4]விதா வத்ஸ ஶ்ருணுஷ்வாதி[3]மோ
கௌ[3]ணோ(அ)ன்யஸ்து ம்ருஷாத்மகஸ்தத[3]பர꞉ கர்த்ராத்மகஶ்ச க்ரமாத் ॥ 119 ॥

மூலம் 120

புலியும் அனுகூலம் எனில் இட்டமாம் பகை செயில்
புதல்வன் எனினும் வெறுப்பாம்
உலகில் இருவகையும் அல்லாத புல்லாதியில்
உதாசீனமாம் ஆதலால்
மலினம் அறு சின்மயன் பல வகையும் இப்படி
மகிழ்ச்சியில் விருப்பம் இகழான்
அலகு இல் ஆநந்த வடிவாகும் உன் சொரூபத்தை
ஆராய்ந்துபார் மைந்தனே. 120

वृद्धत्वे द्रव्यहेतोः स भवति दयितः पुत्रको गौण आत्मा
मिथ्यात्मा स प्रियः स्यादनुभवसमये सम्पदां स्त्र्यादिकानाम् ।
कर्त्रात्मा वल्लभः स्यान्निजसुखगतिसंप्रार्थनाद् दृश्यनाशे
चित्सत्यानन्दमुक्तौ बहुदयिततमः स्यादयं प्रत्यगात्मा ॥ १२० ॥

வ்ருத்[3]த[4]த்வே த்[3]ரவ்யஹேதோ꞉ ஸ ப[4]வதி த[3]யித꞉ புத்ரகோ கௌ[3]ண ஆத்மா
மித்[2]யாத்மா ஸ ப்ரிய꞉ ஸ்யாத[3]னுப[4]வஸமயே ஸம்பதா[3]ம் ஸ்த்ர்யாதி[3]கானும் ।
கர்த்ராத்மா வல்லப[4]꞉ ஸ்யாந்நிஜஸுக[2]க[3]திஸம்ப்ரார்த[2]நாத்[3] த்[3]ருஶ்யநாஶே
சித்ஸத்யானந்த[3]முக்தௌ ப[3]ஹுத[3]யிததம꞉ ஸ்யாத[3]யம் ப்ரத்யகா[3]த்மா ॥ 120 ॥

மூலம் 121

மானம் சிறந்த குரு நாதனே ஆனந்த
வகைகள் எத்தனை என்னிலோ
ஞானம் திகழ்ந்த பிரம்மாநந்தம் வாசனாநந்தம்
விடயாநந்தம் என்று
ஆநந்தம் மூன்று விதம் எட்டு வகை என்பர் சிலர்
அவ்வைந்தும் இதில் அடக்கம்
ஆநந்த வகை சொலக் கேள் மைந்தனே எட்டும்
இஃது இன்னது இன்னது எனவே. 121

शार्दूलोऽप्यनुकूल एव भविता चेद्वल्लभो नन्दनो
द्वेष्यश्चेदनुकूलतां न लभते वत्स तृणाद्यं भुवि ।
औदासीन्यपदं लभेत चिदपि प्रायस्तथा वर्तते
स्वानन्दं परिमृश्य तिष्ठ सुखितः स्वाराज्यसिंहासने ॥ १२१ ॥

ஶார்தூ³லோ(அ)ப்யனுகூல ஏவ ப⁴விதா சேத்³வல்லபோ⁴ நந்த³னோ
த்³வேஷ்யஶ்சேத³னுகூலதாம் ந லப⁴தே வத்ஸ த்ருணாத்³யம் பு⁴வி ।
ஔதா³ஸீன்யபத³ம் லபே⁴த சித³பி ப்ராயஸ்ததா² வர்ததே
ஸ்வானந்த³ம் பரிம்ருஶ்ய திஷ்ட² ஸுகி²த꞉ ஸ்வாராஜ்யஸிம்ஹாஸனே ॥ 121 ॥

மூலம் 122

போகத்தில் வரும் சுகம் விடய சுகம் நித்திரைப்
போது உளது பிரம சுகமாம்
மோகத்து அனந்தலில் சுகம் வாசனைச் சுகம்
முழுப்பிரியம் ஆன்ம சுகமாம்
யோகத்தில் உளது முக்கிய சுகம் உதாசீனம்
உற்ற சுகம் நிச சுகமதாம்
ஏகத்தை நோக்கல் அத்துவித சுகம் வாக்கியம்
எழுந்த சுகம் ஞான சுகமே. 122

मान्यानां मान्यपादाम्बुज गुरुचरणानन्दभेदाः कतीह
ब्रह्मानन्दस्तथैकः परमचितिमयो वासनानन्द एकः ।
अन्यः शब्दादिकोत्थः कतिचन कथयन्त्यष्टधैतेषु पञ्चा-
प्यन्ये लीना इतीत्थं पुनरिह कथयाम्यष्टधानन्दभेदान् ॥ १२२ ॥

மான்யாநாம் மான்யபாதா³ம்பு³ஜ கு³ருசரணானந்த³பே⁴தா³꞉ கதீஹ
ப்³ரஹ்மானந்த³ஸ்ததை²க꞉ பரமசிதிமயோ வாஸனானந்த³ ஏக꞉ ।
அன்ய꞉ ஶப்³தா³தி³கோத்த²꞉ கதிசன கத²யந்த்யஷ்டதை⁴தேஷு பஞ்சா-
ப்யன்யே லீனா இதீத்த²ம் புனரிஹ கத²யாம்யஷ்டதா⁴னந்த³பே⁴தா³ன் ॥ 122 ॥

மூலம் 123

இவ்வாறு உரை செயும் சுக பேதங்களின் இயல்பாம்
அவை சொல மகனே கேள்
ஒவ்வா நனவினில் உழல்வான் இடர் கெட
உறங்கும் சயனம் அது உறு நேரம்
செவ்வாம் மனம் அகமுகமாம் அதில் ஒளிர்
சித்தின் சுகநிழல் சேரும் காண்
அவ்வாறு இவன் உளம் மகிழ்வாம் அநுபவம்
அதுதான் விஷய சுக ஆநந்தம் 123

जातं भोगात्सुखं यद्विषयसुखमिदं ब्रह्मसौख्यं सुषुप्तौ
निद्रान्ते वासनाख्यं सुखमिह सकलानन्दसंस्थात्मसौख्यम् ।
योगोत्थं मुख्यसौख्यं स्वसुखमिदमुदासीनकालोत्थितं य-
च्चाद्वैतं पूर्णदृष्ट्या जनितमथ महावाक्यजं ज्ञानसौख्यम् ॥ १२३ ॥

ஜாதம் போ⁴கா³த்ஸுக²ம் யத்³விஷயஸுக²மித³ம்
ப்³ரஹ்மஸௌக்²யம் ஸுஷுப்தௌ
நித்³ராந்தே வாஸனக்²யம் ஸுக²மிஹ
ஸகலானந்த³ஸம்ஸ்தா²த்மஸௌக்²யம் ।
யோகோ³த்த²ம் முக்²யஸௌக்²யம் ஸ்வஸுக²மித³
முதா³ஸீனகாலோத்தி²தம் ய-
ச்சாத்³வைதம் பூர்ணத்³ருஷ்ட்யா ஜனிதமத²
மஹாவாக்யஜம் ஜ்ஞானஸௌக்²யம் ॥ 123 ॥

மூலம் 124

ஈனம் தரும் சுகம் விடயம் திரிபுடி இடராம்
என மனம் அசையாமல்
சேனம் தனது குலாயம் தனில் விழும் செயல்
போல் நித்திரை செறி சீவன்
தான் அந்தம் இல் பரனுடன் ஒன்றுவன் ஒருதனை
அல்லது பிற நினையாமல்
ஆநந்த மயனும் ஆவன் சுகம் மிகும்
அது தான் உயர் பிரம்மாநந்தம் 124

जाग्रत्कालशुचापनोदविधये सम्यक् शयित्वैकदा
शय्यायां पुरुषस्य सुप्तिसमये ह्यन्तर्मुखे चेतसि ।
छाया या प्रतिबिम्बिता निजचितेरानन्दरूपा च तां
वत्सेमां सुखकोविदास्तु विषयानन्दं समाचक्षते ॥ १२४ ॥

ஜாக்³ரத்காலஶுசாபஞேத³வித⁴யே ஸம்யக் ஶயித்வைகதா³
ஶய்யாயாம் புருஷஸ்ய ஸுப்திஸமயே ஹ்யந்தர்முகே² சேதஸி ।
சா²யா யா ப்ரதிபி³ம்பி³தா நிஜசிதேரானந்த³ரூபா ச தாம்
வத்ஸேமாம் ஸுக²கோவிதா³ஸ்து விஷயானந்த³ம் ஸமாசக்ஷதே ॥ 124 ॥

மூலம் 125

தூங்கும் சுகம் அது பிரம்மச் சுகம் எனல் சுருதிப்
பொருள் விழி துயில்வோர்கள்
தாங்கும் மலர் அணை நன்றுகச் சிலர்
சம்பாதிப்பது தான் ஊகம்
தீங்கும் நன்மையும் ஆண் பெண் முறைமையும்
தெரியாது அமளி செய் பொழுதே போல்
ஆங்கு உள் வெளிகளும் அறியாத அனுபவம்
அதனால் அது பிரம்மாநந்தம். 125

सङ्गोत्पन्नसुखं त्रिपुट्यपि शुगित्याज्ञाय पूर्णात्मना
नीडे स्वे पतयालुपत्रिवदसौ जीवः परेणैकताम् ।
निश्चित्तं समुपेत्य सत्सुखमयो यत्रानुभुङ्क्ते सुखं
ब्रह्मानन्दमुशन्ति तन्निरुपमं वेदान्तविज्ञानिनः ॥ १२५ ॥

ஸங்கோ³த்பன்னஸுக²ம் த்ரிபுட்யபி ஶுகி³த்யாஜ்ஞாய பூர்ணாத்மனா
நீடே³ ஸ்வே பதயாலுபத்ரிவத³ஸௌ ஜீவः பரேணைகதாம் ।
நிஶ்சித்தம் ஸமுபேத்ய ஸத்ஸுக²மயோ யத்ரானுபு⁴ங்க்தே ஸுக²ம்
ப்³ரஹ்மானந்த³முஶந்தி தந்நிருபமம் வேதா³ந்தவிஜ்ஞானின: ॥ 125 ॥

மூலம் 126

உதவும் புவியினில் ஒருவன் அநுபவம்
ஒருவன் மனதினில் உதியாதே
மதியும் கெடுகிற துயில் கொண்டு ஆநந்தமயன்
அன்றே சுகம் உறுகின்றான்
இது விஞ்ஞான மயனது சிந்தையில்
நினைவாய் வந்திடல் அழகன்றே
சுதை விண்ணோர் புகழ்குருவே நீரிது
சொல்லீர் சகலமும் வல்லீரே. 126

योगानन्दोऽयमेव श्रुतिवचनविचारोत्थिता योगनिद्रा
या सुप्तौ जातसौख्यं स्वयमपि लभते ब्रह्मसौख्योपमानम् ।
स्त्रीपुम्भेदाद्यभावान्नियमनवशतोऽदृष्टबाह्यान्तरत्वात्
शय्याद्यं चारुसुप्तेर्यमनियमविधिः साधनं योगसुप्तेः ॥ १२६ ॥

யோகா³னந்தோ³(அ)யமேவ ஶ்ருதிவசனவிசாரோத்தி²தா யோக³நித்³ரா
யா ஸுப்தௌ ஜாதஸௌக்²யம் ஸ்வயமபி லப⁴தே ப்³ரஹ்மஸௌக்²
யோபமானம் ।
ஸ்த்ரீபும்பே⁴தா³த்³யபா⁴வாந்நியமனவஶதோ(அ)த்³ருஷ்டபா³ஹ்யாந்தரத்வாத்
ஶய்யாத்³யம் சாருஸுப்தேர்யமநியமவிதி⁴: ஸாத⁴னம் யோக³ஸுப்தே: ॥ 126 ॥

மூலம் 127

நெய்யும் வெண்ணெயும் இருபேர்களும் அறி நினைவிற்
பிறிவு அறிவினில் இல்லை
செய்யும் நனவினில் இறுகும் மனதொடு
சேரும் சின்மய விஞ்ஞானன்
நையும் துயர் மனம் நழுவும் பொழுது உணர்
ஞானச் சுகம் உண்ணும் ஆநந்தன்
பெய்யும் துளிகளும் நீரும் குளமொடு பாகும்
போல் இவர் பிறிவு அன்றே. 127

ब्रह्मात्मज्ञानहेतौ जगति न भविता या परस्यानुभूतिः
साऽन्यस्येति प्रसिद्धा परसुखमयतां याति सौषुप्तजीवः ।
विश्वोऽभ्येत्य प्रवक्ता सुखमहमगमञ्चेति निद्रामिहेत्थं
सन्दिग्धं मे मनस्त्वं कथय ३५ गुरुवरास्वप्नपूज्याङ्घ्रिपद्म ॥ १२७ ॥

ப்³ரஹ்மாத்மஜ்ஞானஹேதௌ ஜக³தி ந ப⁴விதா யா பரஸ்யானுபூ⁴தி:
ஸா(அ)ன்யஸ்யேதி ப்ரஸித்³தா⁴ பரஸுக²மயதாம் யாதி ஸௌஷுப்தஜீவ: ।
விஶ்வோ(அ)ப்⁴யேத்ய ப்ரவக்தா ஸுக²மஹமக³மஞ்சேதி நித்³ராமிஹேத்த²ம்
ஸந்தி³க்³த⁴ம் மே மனஸ்த்வம் கத²ய 35 கு³ருவராஸ்வப்னபூஜ்யாங்க்⁴ரிபத்³ம
॥ 127 ॥

மூலம் 128

ஒன்றாகிய பிரம்மாநந்தச் சுகம் ஒழிவான்
ஏன் வெளி வருவான் ஏன்
என்றால் முன் செய்த கருமம் வெளியினில்
இழுக்கும் சுழுத்தி விட்டு எழுந்தோனும்
நன்றாயின சுகம் அகலான் வெளியிலும்
நடவான் மறதியும் பெறமாட்டான்

அன்றும் என இருந்து உறங்கும் சில கணம்
அதுவே வாதனை ஆநந்தம் 128

छायैका परसंविदो व्यवहृतौ चित्तैकतामेयुषी
विश्वाख्यां लभते लयेऽथ मनसः शोकात्मनः सा पुनः ।
भूमानन्दमयत्वमेति मिलिता वत्सैतयोर्नो भिदा
भेदो नास्ति तटीतटाकनवनीताज्याम्बुबिन्द्वम्भसाम् ॥ १२८ ॥

சா²யைகா பரஸம்விதோ³ வ்யவஹ்ருதௌ சித்தைகதாமேயுஷீ
விஶ்வாக்²யாம் லப⁴தே லயே(அ)த² மனஸ: ஶோகாத்மன: ஸா புன: ।
பூ⁴மானந்த³மயத்வமேதி மிலிதா வத்ஸைதயோர்னோ பி⁴தா³
பே⁴தோ³ நாஸ்தி தடீதடாகனவனீதாஜ்யாம்பு³பி³ந்த்³வம்ப⁴ஸாம் ॥ 128 ॥

மூலம் 129

அந்தக் கணம் உடல் அகம் என்று இடர்களில்
அலைந்தே சுகம் தனை மறந்தேபோம்
முந்தைச் செய்யும் வினை சுக துக்கம் தரும் மோனம்
உறு நடு வடிவில் காண்
எந்தப் புருடனும் ஒரு சிந்தையும் அற இருந்தேன்
எனல் அனுபவம் ஆகும்
இந்தப்படி தன் உதாசீனச் சுகம்
இதுவே நிசம் எனும் ஆநந்தம். 129

ऐक्यं लब्ध्वाऽपि भूम्ना सह पशुरयते किं पुनर्जीवताञ्चे-
त्याख्यास्ये पूर्वकर्म श्लथयति परमानन्दभावं हि जन्तोः ।
पश्चादुत्थेन सुप्तेर्निजसुखलहरीं नोज्झता बाह्यदृष्टौ
नासक्तेनाप्यते यत्सुखमिदमुदितं वासनानन्दसंज्ञम् ॥ १२९ ॥

ஐக்யம் லப்³த்⁴வா(அ)பி பூ⁴ம்னா ஸஹ பஶுரயதே கிம் புனர்ஜீவதாஞ்சே-
த்யாக்²யாஸ்யே பூர்வகர்ம ஶ்லத²யதி பரமானந்த³பா⁴வம் ஹி ஜந்தோ: ।
பஶ்சாது³த்தே²ன ஸுப்தேர்நிஜஸுக²லஹரீம் நோஜ்ஜ²தா பா³ஹ்யத்³ருஷ்டௌ
நாஸக்தேனாப்யதே யத்ஸுக²மித³முதி³தம் வாஸனானந்த³ஸஞ்ஜ்ஞம் ॥ 129 ॥

மூலம் 130

நிசமானது முக்கியமோ குடத்து உள்ள நீர் அன்றே வெளி ஈரம் தான்
வசமாய் அகங்கரம் மறைந்தால் நிசம் அது படிந்தால் முக்கிய வகை ஆகும்
திசையார் திரிசயம் அறியாதே துயில் செறியாதே உடல் தறி போல
அசையாதே மதி சமமாகிய நிலை அது தான் முக்கிய ஆநந்தம் 130

देहाहन्ता हि जन्तोर्जनयति सुदृढं क्लेशमात्मीयसौख्यं
दूरापास्तं करोति प्रदिशति विमलं मध्यमास्था हि मौनम् ।
निर्निद्रस्यापि कस्य प्रभवति विगताशेषचिन्तस्य पुंस-
स्त्वौदासीन्यं सुखं यन्मुनिभिरभिहितं तन्निजानन्दनाम ॥ १३० ॥

தே3ஹாஹந்தா ஹி ஜந்தோர்ஜனயதி ஸுத்3ருட4ம் க்லேஶமாத்மீயஸௌக்2யம்
தூ3ராபாஸ்தம் கரோதி ப்ரதி3ஶதி விமலம் மத்4யமாஸ்தா2 ஹி மௌனம் ।
நிர்நித்3ரஸ்யாபி கஸ்ய ப்ரப4வதி விக3தாஶேஷசிந்தஸ்ய பும்ஸ-
ஸ்த்வௌதா3ஸீன்யம் ஸுக2ம் யன்முனிபி4ரபி4ஹிதம் தந்நிஜாநந்த3நாம ॥130॥

மூலம் 131

மனுடன் மனுட கந்தருவன் தேவ நன் மா கந்தருவன் ஒண்பிதிரோடே
பனும் ஆஜனர்கள் கருமத் தேவர்கள் பகர் முக்கியர் இந்திரன் ஆசான்
கனமார் பிரசாபதி என் விராட்டுப் பொன் கர்ப்ப பிரமன் என்று இன்னோர்கள்
பின்ன ஆநந்தங்கள் நுரையாம் பிரளய வெள்ளக் கடல் பிரம்மாநந்தம் 131

शान्ताहन्तामलस्य व्यपगतकलनस्योज्झितस्वापवृत्तेः
निष्कम्पाकारयष्टेर्गतविषयततेर्यत्सुखं भाति पुंसः ।
मुख्यानन्दः स उक्तो घटगतसलिलस्येव शैत्यं बहिर्यद्
भात्येतस्यास्ति धीरा निजसुखमिति तत् सङ्गिरन्ते जगत्याम् ॥ १३१ ॥

ஶாந்தாஹந்தாமலஸ்ய வ்யபக3தகலனஸ்யோஜ்ஜி2தஸ்வாபவ்ருத்தேः
நிஷ்கம்பாகாரயஷ்டேர்க3தவிஷயததேர்யத்ஸுக2ம் பா4தி பும்ஸः ।
முக்2யானந்த3ः ஸ உக்தோ க4டக3தஸலிலஸ்யேவ ஶைத்யம் ப3ஹிர்யத்3
பா4த்யேதஸ்யாஸ்தி தீ4ரா நிஜஸுக2மிதி தத் ஸங்கி3ரந்தே ஜக3த்யாம் ॥ 131 ॥

மூலம் 132

எவனுகிலும் இந்தத் துரியாதீதத்தில் ஏழாம் பூமியில் இருந்தானேல்
அவன் நாரதன் சுகன் சிவன் மால் அயன் முதல் அறிவோர் அநுபவ சுக போதன்
விவகார அதிர்சயம் இதுவே அநுபவம் என முன் சொல்லிய விவகாரி
உவமானமும் அறி மகனே அவன் அடி உதிரும் பொடிகள் என் முடிமேலே 132

आसार्वभौमसुखमा च हिरण्यगर्भ-
सौख्यं शतोत्तरगुणं समुदाहृतं यत् ।
तत्सर्वमन्तरहितस्य चिदम्बुराशे-
रेको हि बिन्दुरुदितः श्रुतिसारविद्भिः ॥ १३२ ॥

ஆஸார்வபௌ4மஸுக2மா ச ஹிரண்யக3ர்ப4-
ஸௌக்2யம் ஶதோத்தரகு3ணம் ஸமுதா3ஹ்ருதம் யத் ।
தத்ஸர்வமந்தரஹிதஸ்ய சித3ம்பு3ராஶே-
ரேகோ ஹி பி3ந்து3ருதி3த: ஶ்ருதிஸாரவித்3பி4: ॥ 132 ॥

மூலம் 133

இந்தவாறு ஐந்து சுகம் சொல்லினோம் வித்தை சுகம் இனிமேல் சொல்வோம்
முந்த மாயையும் சச்சிதாநந்தப் பொருளுமே மொழியும் போதில்
அந்தமாம் அத்துவித சுகம் ஆன்ம சுகம் இரண்டும் அங்கே சொன்னோம்
தொந்தம் மாற்றிய மகனே இன்னம் உனக்கு ஐயம் உண்டேல் சொல்லுவாயே.133

तुर्यातीते वसेद्यो यदि परमपदे भूमिषट्कात्परस्मिन्
तस्यैतस्यानुभूतिर्दुहिणहरिमृगीधृक्शुकब्रह्मजानाम् ।
तुल्या दिव्यानुभूत्या व्यवहृतिरपि च स्वैरिणीवृत्तितुल्या
तत्पादाम्भोजजातं शिरसि कुसुमवद्धारयाम्येव रेणुम् ॥ १३३ ॥

துர்யாதீதே வஸேத்3யோ யதி3 பரமபதே3 பூ4மிஷட்காத்பரஸ்மின்
தஸ்யைதஸ்யானுபூ4திர்து3ஹிணஹரிம்ருகீ3த்4ருக்ஶுகப்3ரஹ்மஜானாம் ।
துல்யா தி3வ்யானுபூ4த்யா வ்யவஹ்ருதிரபி ச ஸ்வைரிணீவ்ருத்திதுல்யா
தத்பாதா3ம்போ4ஜஜாதம் ஶிரஸி குஸுமவத்3தா4ரயாம்யேவ ரேணும் ॥ 133 ॥

மூலம் 134

குகன் தனையும் எனையும் உலகினையும் ஈன்று அளித்து அருளும் குருவே கேளீர்
புகன்ற சச்சிதாநந்தப் பதங்கள் தனித்தனி ஆகிப் பொருள் வேறானால்
உகண்ட மனம் உறைப்பது எங்ஙன் பரியாய பதங்களைப் போல் உறவு காணேன்
அகண்டமாய் ஒரு சுவையாய்த் தேனீக் கூட்டிய மதுவாய் அறிவிப்பீரே. 134

उक्तानि पञ्च हि सुखान्यपि बोधसौख्यं
पश्चाद् ब्रवीमि कथिते ननु पूर्वमेव ।
आत्माद्वयाभिधसुखे परिपृच्छ वत्स
निर्द्वन्द्व संशयगणो यदि तं छिनद्मि ॥ १३४ ॥

உக்தானி பஞ்ச ஹி ஸுகா2ன்யபி போ3த4ஸௌக்2யம்
பஶ்சாத்3 ப்3ரவீமி கதி2தே நனு பூர்வமேவ ।
ஆத்மாத்3வயாபி4த4ஸுகே2 பரிப்ருச்ச2 வத்ஸ
நிர்த்3த4ந்த்3த4 ஸம்ஶயக3ணோ யதி3 தம் சி2னத்3மி ॥ 134 ॥

மூலம் 135

குளிர் இலகல் வெண்மை என்ற பதங்களினுல் நீர் மூன்று கூறு ஆயிற்றே
ஒளி தவனம் செம்மை என்ற பதங்களால் அக்கினியும் ஒரு மூன்றுமோ
வெளி முதலாம் சகம் அசத்து மூடம் இடர் எனப் பிரித்து விலக்கி வேதம்
எளிதறிய முரண் மொழிந்த சத்தாதி எனும் பிரமம் ஏகம் தானே. 135

वल्लीशस्य ममापि तात जगतः संरक्षक त्वं गुरो
सत्यानन्दचितां भिदा यदि भवेदेकार्थता सा कथम् ।
पर्यायस्य न योग्यताऽस्ति विषयासक्तं मदीयं मनः
पूर्णं माक्षिकवत् सदैकरसतां यायात् कथं तद्वद ॥ १३५ ॥

வல்லீஶஸ்ய மமாபி தாத ஜக³த: ஸம்ரக்ஷக த்வம் கு³ரோ
ஸத்யானந்த³சிதாம் பி⁴தா³ யதி³ ப⁴வேதே³கார்த²தா ஸா கத²ம் ।
பர்யாயஸ்ய ந யோக்³யதா(அ)ஸ்தி விஷயாஸக்தம் மதீ³யம் மன:
பூர்ணம் மாக்ஷிகவத் ஸதை³கரஸதாம் யாயாத் கத²ம் தத்³வத³ ॥ 135 ॥

மூலம் 136

நித்தியம் பூரணம் ஏகம் பரமார்த்தம் பரப்பிரம்மம் நிதானம் சாந்தம்
சத்தியம் கேவலம் துரியம் சமம் திருக்குக் கூடத்தன் சாட்சி போதம்
சுத்தம் இலக்கியம் சநாதனம் சீவன் தத்துவம் விண் சோதி ஆன்மா
முத்தம் விபு சூக்குமம் என்று இவ்வண்ணம் விதி குணங்கள் மொழியும் வேதம்
136

शीतस्वच्छद्रवास्ते पयसि विदधते वाचकाः किं भिदांवा
रक्तत्वोष्णप्रकाशाः शिखिनि च जगतां खादिकानाञ्च तद्वत् ।
जाड्यं दुःखं मृषात्वं नहि नहि पुनरित्येव वक्तुं त्रयी सा
सत्यानन्दप्रबोधान् कथयति सुतरां लक्ष्म तद् ब्रह्म चैकम् ॥ १३६ ॥

ஶீதஸ்வச்ச²த்³ரவாஸ்தே பயஸி வித³த⁴தே வாசகா: கிம் பி⁴தா³ம்வா
ரக்தத்வோஷ்ணப்ரகாஶா: ஶிகி²னி ச ஜக³தாம் கா²தி³கானாஞ்ச தத்³வத் ।
ஜாட்³யம் து³:க²ம் ம்ருஷாத்வம் நஹி நஹி புனரித்யேவ வக்தும் த்ரயீ ஸா
ஸத்யானந்த³ப்ரபோ³தா⁴ன் கத²யதி ஸுதராம் லக்ஷ்ம தத்³ ப்³ரஹ்ம சைகம்
॥ 136 ॥

மூலம் 137

அசலம் நிரஞ்சனம் அமிர்தம் அப்பிரமேயம் விமலம் வசநாதீதம்
அசடம் அநாமயம் அசங்கம் அதுலம் நிரந்தரம் அகோசரம் அகண்டம்
அசம் அனந்தம் அவிநாசி நிர்க்குணம் நிட்களம் நிரவயவம் அநாதி
அசரீரம் அவிகாரம் அத்துவிதம் என விலக்காம் அநேகம் உண்டே. 137

सत्यं ज्योतिर्महत्तत्परमपदमजं नित्यमेकं विशुद्धम्
ब्रह्माद्वैतं तुरीयं शिवममलमनन्तं परं निर्विकल्पम् ।
कूटस्थं साक्षि शान्तं निरुपमममृतं नामरूपादिहीनं
चेत्याहातन्निरासादपि विधिमुखतो वेदवाग्ब्रह्मलक्ष्म ॥ १३७ ॥

ஸத்யம் ஜ்யோதிர்மஹத்தத்பரமபத³மஜம் நித்யமேகம் விஶுத்³த⁴ம்
ப்³ரஹ்மாத்³வைதம் துரீயம் ஶிவமமலமனந்தம் பரம் நிர்விகல்பம் ।
கூடஸ்த²ம் ஸாக்ஷி ஶாந்தம் நிருபமமம்ருதம் நாமரூபாதி³ஹீனம்
சேத்யாஹாதந்நிராஸாத³பி விதி⁴முக²தோ வேத³வாக்³ப்³ரஹ்மலக்ஷ்ம ॥ 137 ॥

மூலம் 138

இன்னவகை விதிவிலக்குக் குணங்கள் நன்றுய்ச்
சேர்ந்து ஒருமித்து எல்லாம் கூடிச்
சொன்ன பொருள் ஒன்றன்றி இரண்டு இல்லை
ஒரு பொருளைச் சொல்லும் சொற்கள்
பின்ன பதமாம் அதனுல் சத்தாதி குணப்
பொருளாம் பிரமம் ஏகம்
அன்ன பொருள் ஒருமை அறிந்து அகண்ட
பரிபூரணமாய் ஆவாய் நீயே. 138

अतन्निरासवाचकैः स्वरूपवाचकैर्मिथः
समेत्य सम्यगीरितः परः शिवः स एककः ।
भिदा हि वाचकेषु सा न लक्ष्यवस्तुनि स्थिता
भवान् विधूय संशयानखण्डमेतु निश्चयम् ॥ १३८ ॥

அதந்நிராஸவாசகைः ஸ்வரூபவாசகைர்மித²ः
ஸமேத்ய ஸம்யகீ³ரிதः பரः ஶிவः ஸ ஏககः ।
பி⁴தா³ ஹி வாசகேஷு ஸா ந லக்ஷ்யவஸ்துனி ஸ்தி²தா
ப⁴வான் விதூ⁴ய ஸம்ஶயாநக²ண்ட³மேது நிஶ்சயம் ॥ 138 ॥

மூலம் 139

நிற்குண வத்துவின் குணங்கள் உரைப்பது தாய்
மலடி எனல் நிகர் என்ஞதே
சற்குணனே வத்து நிலை உரையாமல்
அறியவல்ல சதுரர் உண்டோ
நற்குண வேதங்கள் இந்தச் சீவன் முத்தி
பெறப் பிரம்ம ஞானம் தோன்றச்
சொற்குணங்கள் பிரமத்தின் குணங்கள் அன்று
பிரம்மமாம் சொரூபம் தானே. 139

ईशे त्यक्तगुणे गुणस्य कथनं वन्ध्यासुतालङ्कृतिं
नो मन्यस्व बुधो न लक्ष्मकथनं चेद्वेत्ति कः सद्गुणान् ।
वेदो वक्ति सदादिलक्ष्म जनतामुक्त्यै प्रबोधाप्तये
सत्याद्या न पुनर्गुणाः सत इमे किन्तु स्वरूपं निजम् ॥ १३९ ॥

ஈஶே த்யக்தகு³ணே கு³ணஸ்ய கத²னம் வந்த்⁴யாஸுதாலங்க்ருதிம்
நோ மன்யஸ்வ பு³தோ⁴ ந லக்ஷ்மகத²னம் சேத்³வேத்தி க꞉ ஸத்³கு³ணான் ।
வேதோ³ வக்தி ஸதா³தி³லக்ஷ்ம ஜனதாமுக்த்யை ப்ரபோ³தா⁴ப்தயே
ஸத்யாத்³யா ந புனர்கு³ணா꞉ ஸத இமே கிந்து ஸ்வரூபம் நிஜம் ॥ 139 ॥

மூலம் 140

மோக இருள் கெடக் கோடி அருணன் என வரும்
குருவே மொழியக் கேளீர்
ஏக பரிபூரணமாம் என் சொரூபம் என்
உளத்தில் இறுகும் வண்ணம்
ஆகமங்கள் சொன்னபடி என்னை
அகண்டார்த்தமா அறிந்தேன் ஐயா
ஊகமும் ஒத்திட உரைத்தால் பசுமரத்தில்
ஆணி போல் உறைக்கும் நெஞ்சே 140

व्यामोहाख्यमहान्धकारपटलीचण्डार्ककोट्याकृते
त्वेकाखण्डविलीनमानसमहं मां ज्ञातवांश्छिन्नभः ।
वेदोदीरितलक्षणेन सरसक्षोणीरुहे शल्यवद्
दाढ्यर्थं मनसो वदस्व विपुलानूहान्महत्सम्मतान् ॥ १४० ॥

வ்யாமோஹாக்²யமஹாந்த⁴காரபடலீசண்டா³ர்ககோட்யாக்ருதே
த்வேகாக²ண்ட³விலீனமானஸமஹம் மாம் ஜ்ஞாதவாம்ஶ்சின்னப⁴꞉ ।
வேதோ³தீ³ரிதலக்ஷணேன ஸரஸக்ஷோணீருஹே ஶல்யவத்³
தா³ட்⁴யர்த²ம் மனஸோ வத³ஸ்வ விபுலானூஹான்மஹத்ஸம்மதான் ॥ 140 ॥

மூலம் 141

सत्स्यादेव चितिर्न चेदपि मृषा तत्साक्षिकं किं भवेत्
चित्सत्यं भविता न चेदपि जडं तस्य स्थितिर्न क्वचित् ।
स्यातां भानसती यदि प्रमिलिते तत्प्रेमपूर्णं भवेत्
ऊहानामिदमेव बीजमपि चेन्नात्मानुभूतिर्न हि ॥ १४१ ॥

ஸத்ஸ்யாதே³வ சிதிர்ன சேத³பி ம்ருஷா தத்ஸாக்ஷிகம் கிம் ப⁴வேத்
சித்ஸத்யம் ப⁴விதா ந சேத³பி ஜட³ம் தஸ்ய ஸ்தி²திர்ன க்வசித் ।
ஸ்யாதாம் பா⁴னஸதீ யதி³ ப்ரமிலிதே தத்ப்ரேமபூர்ணம் ப⁴வேத்
ஊஹாநாமித³மேவ பீ³ஜமபி சேன்னாத்மானுபூ⁴திர்ன ஹி ॥ 141 ॥

மூலம் 142

வீயாத சத்து முன்னம் விளங்குவது தன்னுலோ வேறு ஒன்றுலோ
வாயால் வேறு எனில் அதுவும் அசத்தோ சத்தோ அசத்தேல் மலடி மைந்தன்
பேயா காரியம் செய்யுமோ சத்து என இப்படி அதையும் பிரித்துச் சொன்னுல்
ஓயாத அவத்தையாம் குதர்க்க விகற்பங்களை விட்டு ஒழிந்திடாயே. 142

यद्भानन्नित्यमेतत्सत इह निजतः स्वान्यतो वेति वाचा
तस्मिन्नुक्ते परस्मादिति किल तदसत् सच्च वा यद्यसत् स्यात् ।
वन्ध्यापुत्रोऽर्थकारी किमु भवति जडप्रज्ञ तच्चेत्तु सत्यं
नोत्सन्ना साऽनवस्था भवगतबहुतर्कोत्थनानाविकल्पा ॥ १४२ ॥

யத்³பா⁴னந்நித்யமேதத்ஸத இஹ நிஜத꞉ ஸ்வான்யதோ வேதி வாசா
தஸ்மின்னுக்தே பரஸ்மாதி³தி கில தத³ஸத் ஸச்ச வா யத்³யஸத் ஸ்யாத் ।
வந்த்⁴யாபுத்ரோ(அ)ர்த²காரீ கிமு ப⁴வதி ஜட³ப்ரஜ்ஞ தச்சேத்து ஸத்யம்
நோத்ஸன்ன ஸா(அ)னவஸ்தா² ப⁴வக³தப³ஹுதர்கோத்த²னுனுவிகல்பா ॥ 142 ॥

மூலம் 143

சுருதி யுத்தி ஒத்தது போல் அநுபவமும் கேள் சுழுத்திச் சுக ஆநந்தம்
மிருதி வடிவு ஆதலில் அவ்வாநந்தமே அறிவாம் வேறு அங்கில்லை
கருது பிரளயம் சுழுத்தி இரண்டிலும் நீ இருந்து இருளைக் காண்கின்றுயே
இருதயத்து இப்படி நோக்கி ஏக பரிபூரணமாய் இருந்திடாயே. 143

श्रुतिं युक्तिं युक्तामिव तव वदेयं ह्यनुभवं
सुखावस्था सुप्तावपि चितिसती स्वे न हि पृथक् ।
क्षये सुप्तामेकस्त्वमपि तिमिरं पश्यसि यतः
समालोच्येत्थं स्या निजहृदि सदैको गतमलः ॥ १४३ ॥

ஶ்ருதிம் யுக்திம் யுக்தாமிவ தவ வதே³யம் ஹ்யனுப⁴வம்
ஸுகா²வஸ்தா² ஸுப்தாவபி சிதிஸதீ ஸ்வே ந ஹி ப்ருத²க் ।
க்ஷயே ஸுப்தாமேகஸ்த்வமபி திமிரம் பஶ்யஸி யத꞉
ஸமாலோச்யேத்த²ம் ஸ்யா நிஜஹ்ருதி³ ஸதை³கோ க³தமல꞉ ॥ 143 ॥

மூலம் 144

பல கலையும் உணர்ந்த குரு மொழிந்தபடி இவனும் அநுபவம் விடாமல்
பல மலரின் மதுப் போலச் சச்சிதாநந்தம் ஒன்றும் பரமார்த்தத்தைப்
பல பொழுதும் கண்மூடிச் சமாதி இருந்தான் விழித்துப் பார்த்தபோது
பல வடிவாம் சர அசர சித்திரங்கள் எல்லாம் தோன்றும் ஒரு படம் ஆனனே

144

नानाशास्त्रविदो गुरोस्तु वचनं यद्वत्तथा स्वानुभू-
त्यानन्दो बहुपुष्पसम्भवमधुप्रायं स सच्चित्सुखम् ।
लब्ध्यैकं परमार्थमेष नयने संमील्य तिष्ठन् सुखी
यर्ह्येवं बहिरीक्षिता बहुजगच्चित्रैकवस्त्रोऽभवत् ॥ १४४ ॥

நாநாஶாஸ்த்ரவிதோ3 கு3ரோஸ்து வசனம் யத்3வத்ததா2 ஸ்வானுபூ4-
த்யானந்தோ3 ப3ஹுபுஷ்பஸம்ப4வமது4ப்ராயம் ஸ ஸச்சித்ஸுக2ம் ।
லப்3த்4யைகம் பரமார்த2மேஷ நயனே ஸம்மீல்ய திஷ்ட2ன் ஸுகீ2
யர்ஹ்யேவம் ப3ஹிரீக்ஷிதா ப3ஹுஜக3ச்சித்ரைகவஸ்த்ரோ(அ)ப4வத் ॥ 144 ॥

மூலம் 145

இதயம் ஒத்த சற்குருவே நமக்கு இதுவே
விநோதம் அன்றி இனி வேறுண்டோ
அதை உரைத்தும் அதை நினைத்தும்
இருப்பதன்றோ ஞானிகளுக்கான நீதி
முதல் உரைத்த துரியாதீதமும் ஏழாம் பூமியும்
முக்கியமாம் என்ற
பதமும் அதன் வகையும் எனக் கெளிதாகத்
தெளியும் வண்ணம் பணித்திடீரே. 145

मच्चेतःस्थित सद्गुरो परमतो मुक्त्वा विनोदं त्विमं
नास्माकं विधिरस्ति कश्चन सतां तच्चिन्तना तत्कथा ।
स्वाभाविक्युदितैव यत्प्रथमतः प्रोक्तं प्रमुख्यं त्वया
तुर्यातीतपदं तदीयगतिमप्याख्याहि दार्ढ्याय मे ॥ १४५ ॥

மச்சேத:ஸ்தி2த ஸத்3கு3ரோ பரமதோ முக்த்வா வினோத3ம் த்விமம்
நாஸ்மாகம் விதி4ரஸ்தி கஶ்சன ஸதாம் தச்சிந்தனா தத்கதா2 ।
ஸ்வாபா4விக்யுதி3தைவ யத்ப்ரத2மத: ப்ரோக்தம் ப்ரமுக்2யம் த்வயா
துர்யாதீதபத3ம் ததீ3யக3திமப்யாக்2யாஹி தா3ட4ர்யாய மே ॥ 145 ॥

மூலம் 146

வினவு மிடத்து அஞ்ஞான பூமிகள் ஏழ்
ஞான பூமிகள் ஏழ் என்பார்
இனி அவற்றுள் அஞ்ஞான பூமிகள் ஏழையும்
முந்தி இயம்பக் கேளாய்
தனி வித்துக் சாக்கிரம் சாக்கிரம் மகாசாக்கிரம்
சாக்கிரத்தைச் சார்ந்த
கனவு கனாக் கனவு சாக்கிரம் சுழுத்தி என்று
ஏழு பேர் கணித்தார் மேலோர். 146

ऊहैः क्लृप्ते विचारे परिगणितमबोधाख्यभूसप्तकं बो-
धाख्यं भूसप्तकं तच्छ्रुतिवचनपरैरुच्यते पूर्वमादौ ।
बीजाख्यं जाग्रदेकं पुनरपि च महाजाग्रदन्यच्च जाग्रत्
जाग्रत्स्वप्नञ्च सन्ध्यं पुनरपि च तथा स्वप्नजाग्रत्सुषुप्तिः ॥ १४६ ॥

ஊஹை: க்ல்ருப்தே விசாரே பரிக³ணிதமபோ³தா⁴க்²யபூ⁴ஸப்தகம் போ³-
தா⁴க்²யம் பூ⁴ஸப்தகம் தச்ச்²ருதிவசனபரைருச்யதே பூர்வமாதௌ³ ।
பீ³ஜாக்²யம் ஜாக்³ரதே³கம் புனரபி ச மஹாஜாக்³ரத³ன்யச்ச ஜாக்³ரத்
ஜாக்³ரத்ஸ்வப்னஞ்ச ஸந்த்⁴யம் புனரபி ச ததா² ஸ்வப்னஜாக்³ரத்ஸுஷுப்தி:
॥ 146 ॥

மூலம் 147

முந்து அகண்டத்து எழும் ஓர் அறிவு மாத்திரம் அதுதான் முதல் வித்தாகும்
இந்த அறிவில் பண்டு இல்லா அகந்தை முளை போலாம் இது நனவாம்
வந்து வந்து பிறவி தொறும் அகம் மமதை வளரும் அது மகா நனவாம்
நந்தும் அகம் கொடு நனவின் மனோராச்சியம் செயலே நனாக் கனவே. 147

चैतन्यात्पूर्णबोधात् प्रथममुदयवद्यच्च तद्बीजजाग्रत्
बीजाङ्करप्रणाडीवदुदयमयतेऽहंकृतिर्जाग्रदेतत् ।
तीव्राहन्ताममत्वोद्भवमृतिमिलनं तन्महाजाग्रदुक्तं
जाग्रत्स्वप्नो हताहंकृतिपरिमिलनाद्यन्मनोराज्यमत्र ॥ १४७ ॥

சைதன்யாத்பூர்ணபோ³தா⁴த் ப்ரத²மமுத³யவத்³யச்ச தத்³பீ³ஜஜாக்³ரத்
பீ³ஜாங்கரப்ரணாடீ³வது³த³யமயதே(அ)ஹங்க்ருதிர்ஜாக்³ரதே³தத் ।
தீவ்ராஹந்தாமமத்வோத்³ப⁴வம்ருதிமிலனம் தன்மஹாஜாக்³ரது³க்தம்
ஜாக்³ரத்ஸ்வப்னோ ஹதாஹங்க்ருதிபரிமிலநாத்³யன்மனோராஜ்யமத்ர ॥ 147 ॥

மூலம் 148

உண்டு உறங்கி மனோ ராச்சியம் செயல் சொப்பனம் எனும் பேர் உடையதாகும்
பண்டு கனக் கண்டு மறந்ததை மீண்டும் நினைப்பது சொப்பன நனவாம்
மண்டும் இருள் மூடுவது சுழுத்தியாம் அஞ்ஞான வகைகள் சொன்னோம்
விண்டு நிறை முத்தி தரும் ஞான பூமிகள் ஏழும் விளம்பக் கேளாய். 148

एष स्वप्नो हि भुक्त्वा स्वपनपदजुषो या मनोराज्यक्लृप्तिः
जाग्रद्दृष्टं पुरा यत् स्मरणमपि पुनः स्वप्नजाग्रत्तदुक्तम् ।
सुप्तिर्गाढान्धकारावृतिरिह कथिताऽज्ञानभूमिः पुनस्त्वां
ज्ञानाख्यां भूमिमेतां भवविलयकरीं वच्मि वेदैकगीताम् ॥ १४८ ॥

ஏஷ ஸ்வப்னோ ஹி பு⁴க்த்வா ஸ்வபனபத³ஜுஷோ யா மனோராஜ்யக்ல்ருப்திः
ஜாக்³ரத்³த்³ருஷ்டம் புரா யத் ஸ்மரணமபி புனः ஸ்வப்னஜாக்³ரத்தது³க்தம் ।
ஸுப்திர்கா³டா⁴ந்த⁴காராவ்ருதிரிஹ கதி²தா(அ)ஜ்ஞானபூ⁴மிः புனஸ்த்வாம்
ஜ்ஞானாக்²யாம் பூ⁴மிமேதாம் ப⁴வவிலயகரீம் வச்மி வேதை³ககீ³தாம் ॥ 148 ॥

மூலம் 149

புலவர் புகழ் முதல் பூமி சுபேச்சை விசாரணை
இரண்டாம் பூமி ஆகும்
நல தநுமானசி மூன்றும் பூமி சத்துவாபத்தி
நாலாம் பூமி
சொல்லும் அசம் சத்தி பேரும் பதார்த்த அபாவனைப்
பேரும் துரியப் பேரும்
மலினம் அறு மகனே ஐந்து ஆறு ஏழு பூமிகளாய்
வகுத்தார் மேலோர். 149

आद्या सा हि शुभेच्छा विचारणा द्वितीया तृतीया च ।
तनुमानसी चतुर्थी सत्वापत्तिरसंसक्तिनाम्नी च ॥ १४९ ॥

ஆத்³யா ஸா ஹி ஶுபே⁴ச்சா² விசாரணா த்³விதீயா த்ருதீயா ச ।
தனுமானஸீ சதுர்தீ² ஸத்வாபத்திரஸம்ஸக்திநாம்னீ ச ॥ 149 ॥

மூலம் 150

துற்சங்க நிவிர்த்தி வந்து சிவஞானம் விரும்புவது சுபேச்சை ஆகும்
நற்சங்க மொழி வினவி ஞான நூல் பழகல் விசாரணையாம் நம்பி
முற்சங்க ஏடணைகள் விடல் தநுமானசி இந்த மூன்றினாலும்
சற்சங்கம் மனதில் உண்மை அறிவு உதித்தல் சத்துவாபத்தி தானே. 150

सा पञ्चमी तु षष्ठी पदार्थभावना तुर्या ।
सप्तमी सुधीन्द्रैरेवं कथिता निबोधैताः ॥ १५० ॥

ஸா பஞ்சமீ து ஷஷ்டீ2 பதா3ர்த2பா4வனா துர்யா ।
ஸப்தமீ ஸுதீ4ந்த்3ரைரேவம் கதி2தா நிபோ3தை4தா: ॥ 150 ॥

மூலம் 151

தத்துவத்தில் மனம் உறைத்து மித்தை எலாம் மறத்தல் அசம் சத்தி ஆகும்
அத்துவிதாநந்தம் வரும் திரிபடி போம் பதார்த்த அபாவனை அது ஆகும்
வத்து நிலை இருந்தபடி இருந்த மவுன சுபாவம் துரியம் ஆகும்
இத்துரிய பூமியை முன் துரியா தீதப் பதம் என்றதுவும் கேளாய். 151

दुष्टं सङ्गमुपेक्ष्य या परशिवज्ञाने शुभेच्छा रतिः
ब्रह्मज्ञैः सह बोधशास्त्रसतताभ्यासो विचाराभिधा ।
सा प्रोक्ता तनुमानसीति मुनिभिः सर्वेषणावर्जनं
सत्वापत्तिरयञ्च भूत्रितयकाभ्यासेन तत्त्वोदयः ॥ १५१ ॥

து3ஷ்டம் ஸங்க3முபேக்ஷ்ய யா பரஶிவஜ்ஞானே ஶுபே4ச்சா2 ரதி:
ப்3ரஹ்மஜ்ஞை: ஸஹ போ3த4ஶாஸ்த்ரஸததாப்4யாஸோ விசாராபி4தா4 ।
ஸா ப்ரோக்தா தனுமானஸீதி முனிபி4: ஸர்வேஷணாவர்ஜனம்
ஸத்வாபத்திரயஞ்ச பூ4த்ரிதயகாப்4யாஸேன தத்த்வோத3ய: ॥ 151 ॥

மூலம் 152

முற்புவி மூன்றினும் உலகம் தோன்றுதலால் சாக்கிரமாம் மூன்றற்க அப்பால்
சொற்பனமாம் அதுவும் மெள்ள நழுவும் ஐந்தாம் பூமியே சுழுத்தி ஆகும்
அற்புதமாம் சுகானுபவம் மிகும் ஆறாம் பூமி துரியம் அதற்கப் அப்பால்
ஓர் கற்பனை இலாத இடம் அதீதம் என்று மௌனமாக் காட்டும் வேதம். 152

तत्त्वासक्तहृदो ह्यभानमसतः प्रोक्ता त्वसंसक्तिका
स्वानन्दस्फुरणात् त्रिपुट्यनुदये भावः पदार्थस्य हि ।
ब्रह्मैकस्थितिरेव मौनरसिका तुर्येति सा गीयते
तुर्यातीतपदेति पूर्वमुदिता चैताः शृणुष्वाधुना ॥ १५२ ॥

தத்த்வாஸக்தஹ்ருதோ3 ஹ்யபா4னமஸத: ப்ரோக்தா த்வஸம்ஸக்திகா
ஸ்வானந்த3ஸ்பு2ரணாத் த்ரிபுட்யனுத3யே பா4வ: பதா3ர்த2ஸ்ய ஹி ।
ப்3ரஹ்மைகஸ்தி2திரேவ மௌனரஸிகா துர்யேதி ஸா கீ3யதே
துர்யாதீதபதே3தி பூர்வமுதி3தா சைதா: ஶ்ருணுஷ்வாது4னா ॥ 152 ॥

மூலம் 153

துரிய நிலம் தஜனத் துரியாதீதம் எனின் மயக்கம் என்று கருதி மேலோர்
அரிய தொரு விதேக முத்தி அதீதம் என்பார் அது கணக்கில் ஆறாம் பூமி
மருவு சுழுத்தியில் காட சுழுத்தி என்பார் என்பதும் நீ மனத்தில் கொள்வாய்
பெருமை தரும் ஞான பூமியின் விகற்பம் இன்னம் உண்டு பேசக் கேளாய். 153

पूर्वासां त्रितये भुवां जगदुदेत्येतद्धि जाग्रत्ततः
स्वप्नस्तुर्यभुवि प्रपञ्चविभवः सुप्तिः पुनः पञ्चमी ।
अत्याश्चर्यनिजानुभूतिबलतः षष्ठी तु तुर्या स्मृता
पश्चात्कल्पनहानतो मुनितयाऽतीतं ब्रवीति श्रुतिः ॥ १५३ ॥

பூர்வாஸாம் த்ரிதயே பு⁴வாம் ஜக³து³தே³த்யேதத்³தி⁴ ஜாக்³ரத்தத꞉
ஸ்வப்னஸ்துர்யபு⁴வி ப்ரபஞ்சவிப⁴வ꞉ ஸுப்தி꞉ புன꞉ பஞ்சமீ ।
அத்யாஶ்சர்யநிஜானுபூ⁴திப³லத꞉ ஷஷ்டீ² து துர்யா ஸ்ம்ருதா
பஶ்சாத்கல்பனஹானதோ முனிதயா(அ)தீதம் ப்³ரவீதி ஶ்ருதி꞉ ॥ 153 ॥

மூலம் 154

முன்நிலங்கள் ஏறிய மூவரும் அப்பியாசிகள் ஆம் முத்தர் அல்லர்
பின் நிலங்கள் வரன் வரியான் வரிட்டன் எனும் சீவன் முத்தர் பேதம் ஆகும்
சொன்ன நடுப்பூமி வந்த ஞானிகளே பிரம வித்தாம் தூய முத்தர்
இன்னமும் அப்பூமிகளின் பெருமைதனை நீ அறிய யான் சொல்வேனே. 154

तुर्यस्थानस्य तुर्योत्तरपदकथने योग्यतां संशयाना:
विद्वांसः सामिसुप्तिं पुनरभिदधते पञ्चमीं गाढसुप्तिम् ।
षष्ठीमेतत्पुनस्त्वं हृदि परिकलयन्नास्व भूयः प्रवक्ष्ये
भूमीनां ज्ञाननाम्नां विबुधपरिगता ये प्रभेदा हि तांश्च ॥ १५४ ॥

துர்யஸ்தா²னஸ்ய துர்யோத்தரபத³கத²னே யோக்³யதாம் ஸம்ஶயானா꞉
வித்³வாம்ஸ꞉ ஸாமிஸுப்திம் புனரபி⁴த³த⁴தே பஞ்சமீம் கா³ட⁴ஸுப்திம் ।
ஷஷ்டீ²மேதத்புனஸ்த்வம் ஹ்ருதி³ பரிகலயன்னாஸ்வ பூ⁴ய꞉ ப்ரவக்ஷ்யே
பூ⁴மீனாம் ஜ்ஞானநாம்னாம் விபு³த⁴பரிக³தா யே ப்ரபே⁴தா³ ஹி தாம்ஶ்ச ॥ 154 ॥

மூலம் 155

நாலாம் பூமியில் வரும் முன் மூன்று பூமியும் அடைந்து நடந்து மாண்டோர்
மேலான பதம் அடைந்து பிறந்து மெள்ள வந்து வீடு சேர்வார்
மாலான பவத்தில் விழார் முதல் பூமி கிடைப்பதுவே வருத்தம் மைந்தா
காலான முதல் பூமி கைவந்தால் முத்தியும் கைவந்ததாமே. 155

ये पूर्वत्र गता विरूढिमथ ते भूमित्रयेऽभ्यासिनो
नो मुक्ताश्चरमत्रयेषु च वरा वर्या वरिष्ठा इति ।
जीवन्मुक्तशरीरिणो विद इति प्रोक्ताश्चतुर्थी गताः
भूयो ज्ञानभुवां वदामि विभवं सम्यक् शृणुष्वादरात् ॥ १५५ ॥

யே பூர்வத்ர க³தா விரூடி⁴மத² தே பூ⁴மித்ரயே(அ)ப்⁴யாஸிநோ
நோ முக்தாஶ்சரமத்ரயேஷு ச வரா வர்யா வரிஷ்டா² இதி ।
ஜீவன்முக்தஶரீரிணோ வித³ இதி ப்ரோக்தாஶ்சதுர்தீ² க³தா:
பூ⁴யோ ஜ்ஞானபு⁴வாம் வதா³மி விப⁴வம் ஸம்யக் ஶ்ருணுஷ்வாத³ராத் ॥ 155 ॥

மூலம் 156

இப்புவியில் இஞ்ஞான பூமி ஒன்றில் இரண்டில் அடைந்து இருந்தாரானால்
அப்புருடர் மிலேச்சர் ஆகிலும் முத்தர் குருபாதத்து ஆணை மெய்யே
தப்பு உரை என்றவர் கெடுவார் நடுவான மறைகளை நீ சங்கியாதே
செப்பும் மொழி வழி திடமாய் அகம் பிரமம் என்று இருந்து தெளிந்திடாயே. 156

सत्वापत्तिपुरातनेषु च पदेष्वभ्यासिनो ये नराः
ते मृत्वा शनकैर्महत्सुखजुषो मुक्तिं परां प्राप्नुयुः ।
नास्मिन् घोरभवे पतेयुरथ ते नागुः शुभेच्छामपि
प्राप्तञ्चेत् प्रथमं पदं करगतां जानीहि मुक्तिं मुने ॥ १५६ ॥

ஸத்வாபத்திபுராதனேஷு ச பதே³ஷ்வப்⁴யாஸிநோ யே நரா:
தே ம்ருத்வா ஶனகைர்மஹத்ஸுக²ஜுஷோ முக்திம் பராம் ப்ராப்னுயு: ।
நாஸ்மின் கோ⁴ரப⁴வே பதேயுரத² தே நாகு³: ஶுபே⁴ச்சா²மபி
ப்ராப்தஞ்சேத் ப்ரத²மம் பத³ம் கரக³தாம் ஜானீஹி முக்திம் முனே ॥ 156 ॥

மூலம் 157

பொல்லாத மிலேச்சருக்கும் விதேக முத்தி தரும் ஞானபூமி என்று
நெல்லாகி முளைக்கும் என்னைத் தண்டுலம் ஆக்கிய குருவே நீர் சொன்னீரே
இல்லாளும் குடும்பம் விட்டுச் சந்நியாசம் புகுந்து ஏகாங்கி ஆனோர்
அல்லாமல் முத்தி பெறார் என்று சிலர் சொல்லும் மயக்கம் அகற்றுவீரே. 157

अस्यां ये भुवि योगभूमिषु नराः पूर्वां द्वितीयाञ्च वा
प्राप्ताश्चेदधमाधमा अपि भृशं मुक्ताः शपे श्रीगुरौ ।
ये वाक्ये कृतसंशयाः पुनरमी भ्रष्टाः श्रुतिर्नो मृषा
ब्रह्मैवाहमिति स्थिरो भव महावाक्योक्तरीत्या सदा ॥ १५७ ॥

அஸ்யாம் யே பு4வி யோக3பூ4மிஷு நரா꞉ பூர்வாம் த்3விதீயாஞ்ச வா
ப்ராப்தாஸ்சேத3த்4மாத4மா அபி ப்4ருஶம் முக்தா꞉ ஶபே ஶ்ரீகு3ரௌ ।
யே வாக்யே க்ருதஸம்ஶயா꞉ புனரமீ ப்4ரஷ்டா: ஶ்ருதிர்னோ ம்ருஷா
ப்3ரஹ்மைவாஹமிதி ஸ்தி2ரோ ப4வ மஹாவாக்யோக்தரீத்யா ஸதா3 ॥ 157 ॥

மூலம் 158

சிட்டர் புகழ் மகனே நீ சங்கித்த சங்கை நன்று தெரியக் கேளாய்
கட்டு அழியும் துறவு நால் வகை ஆகும் அவைகளுக் அங்காகும் பேர்கள்
பட்ட துயர் கெடும் குடீசகம் வெகூதகம் அஞ்சம் பரம அஞ்சம்
விட்டு அகலும் துறவுக்கு விராகம் காரணம் அன்றி வேடம் அன்றே. 158

म्लेच्छानामपि योगभूमिरुदिता मुक्तिप्रदेति प्रभो
दत्तं तण्डुलवत्त्वया निजपदं मे शालिवज्जन्मिनः ।
ये दारात्मजगेहभोगविमुखाः संन्यासिनस्तान् पुनः
ज्ञानाध्वाधिकृतान् वदन्ति कतिचित्तत्संशयं छिन्धि मे ॥ १५८ ॥

ம்லேச்சா2நாமபி யோக3பூ4மிருதி3தா முக்திப்ரதே3தி ப்ரபோ4
த3த்தம் தண்டு3லவத்த்வயா நிஜபத3ம் மே ஶாலிவஜ்ஜன்மின꞉ ।
யே தா3ராத்மஜகே3ஹபோ4க3விமுகா2꞉ ஸம்ந்யாஸினஸ்தான் புன꞉
ஜ்ஞாஞத்4வாதி4க்ருதான் வத3ந்தி கதிசித்தத்ஸம்ஶயம் சி2ந்தி4 மே ॥ 158 ॥

மூலம் 159

மந்தமும் தீவிரமும் தீவிரதரமும் என மூன்று வகை விராகம்
வெந்துயரம் வரும் பொழுது குடும்பத்தை வெறுத்து வரும் விராகம் மந்தம்
இந்த உடல் அளவும் மனை தனம் வேண்டாம் என விடல் தீவிரம் என்பார்கள்
அந்தணன் ஊர் மித்தை என விடல் அது தீவிர தரம் ஆம் அறிந்திடாயே. 159

स्थाने ते विशयः शृणुष्व कथये वत्साद्य मोक्षाप्तये
यत्संन्यासचतुष्टयं निगदितं तत्रापि भेदा इमे ।
आयो यः स कुटीचकः किल बहूदाख्यश्च हंसः परो
हंसश्चेति हि हेतुरत्र विरतिर्बाह्यो न वेषः किल ॥ १५९ ॥

ஸ்தா2னே தே விஶய꞉ ஶ்ருணுஷ்வ கத2யே வத்ஸாத்3ய மோக்ஷாப்தயே
யத்ஸம்ந்யாஸசதுஷ்டயம் நிக3தி3தம் தத்ராபி பே4தா3 இமே ।
ஆயோ ய꞉ ஸ குடீசக꞉ கில ப3ஹூதா3க்2யஶ்ச ஹம்ஸ꞉ பரோ
ஹம்ஸஶ்சேதி ஹி ஹேதுரத்ர விரதிர்பா3ஹ்யோ ந வேஷ꞉ கில ॥ 159 ॥

மூலம் 160

பாவி மந்த விராகத்தில் சந்நியாசங்கள்
ஒன்றும் பலித்திடாதே
தீவிரத்தில் குடீசகமும் வெகூதகமும் என்று இரண்டு
திறங்கள் உண்டாம்
தாவி நடந்திடத் திடம் இல்லாதவர்க்குக்
குடீசகமும் சகங்கள் எங்கும்
மேவி நடந்திடத் திடம் உள்ளவர்க்கு வெகூதகமும்
என விதித்தார் மேலோர். 160

तिस्रस्ता हि विरक्तय: श्रुतिमता मन्दा च तीव्रा तरां
तीव्रा शुक्समये विरक्तिरधमा यावच्छरीरं मम ।
स्त्रीपुत्रद्रविणादि नेति विदिता तीव्रातितीव्रा पुन :
सर्वं कर्मफलं मृषेति नितरां त्यागे निबोधादरात् ॥ १६० ॥

திஸ்ரஸ்தா ஹி விரக்தய: ஶ்ருதிமதா மந்தா3 ச தீவ்ரா தராம்
தீவ்ரா ஶுக்ஸமயே விரக்திரத4மா யாவச்ச2ரீரம் மம ।
ஸ்த்ரீபுத்ரத்3ரவிணாதி3 நேதி விதி3தா தீவ்ராதிதீவ்ரா புன:
ஸர்வம் கர்மப2லம் ம்ருஷேதி நிதராம் த்யாகே3 நிபோ3தா4த3ராத் ॥ 160 ॥

மூலம் 161

இருவகை தீவிர தரத்தும் அஞ்சன் என்றும் பரமாஞ்சன் என்றும் சொல்வர்
வரும் அஞ்சனுக்கு முத்தி சத்திய லோகத்து அன்றி வாராது என்பார்
பரம அஞ்சனுக்கு முத்தி இவ்வுலகில் ஞானத்தால் பலிக்கும் என்பார்
திரம் மருவும் பரமாஞ்சன் தானும் இருவகை ஆகும் செப்பக் கேளாய். 161

मन्दे न्यासः कोऽपि पापे न तीव्रे
न्यास: स स्याद्यः कुटीचो बहूद: ।
नि:शक्तीनां पूर्व एव प्रक्लृप्त:
शक्त्याढ्यानामन्तिमो वेदविद्भिः ॥ १६१ ॥

மந்தே3 ந்யாஸ: கோ(அ)பி பாபே ந தீவ்ரே
ந்யாஸ: ஸ ஸ்யாத்3ய: குடீசோ ப3ஹூத3: ।
நி:ஶக்தீனாம் பூர்வ ஏவ ப்ரக்ல்ருப்த:
ஶக்த்யாட்4யாநாமந்திமோ வேத3வித்3பி4: ॥ 161 ॥

மூலம் 162

சிஞ்ஞாசு ஞானவான் என்று இரண்டு பேர்கள் அவரில் சிஞ்ஞாசு
மெய்ஞ்ஞான பூமியில் முன் மூன்று பூமியுள் நடக்கும் விவேகி ஆனேன்
சுஞ்ஞானவான் என்போன் சீவன் முத்தி அடைந்திருக்கும் தூய மேலோன்
அஞ்ஞானம் அகலும் அந்தச் சிஞ்ஞாசும் இருவகையாம் அதுவும் கேளாய். 162

द्वेधा न्यासो वर्णितश्चातितीव्रे हंसो हंसः स्यात्परो हंसयोगी ।
मुक्तिं सत्ये लोक एव प्रयायादन्यो ज्ञानादत्र मुक्तिं लभेत ॥ १६२ ॥

த்³வேதா⁴ ந்யாஸோ வர்ணிதஸ்சாதிதீவ்ரே ஹம்ஸோ
ஹம்ஸः ஸ்யாத்பரோ ஹம்ஸயோகீ³ ।
முக்திம் ஸத்யே லோக ஏவ ப்ரயாயாத³ன்யோ
ஜ்ஞாநாத³த்ர முக்திம் லபே⁴த ॥ 162 ॥

மூலம் 163

பந்த மனை துறந்து சிலர் அதிதிகளாய் இருந்து அடைவர் பரம ஞானம்
அந்தணர் மன்னவர் வணிகர் சூத்திரராய் இருந்து சிலர் அடைவர் ஞானம்
இந்த வகைச் சாத்திரத்தும் உலகத்தும் நடப்பது கண்டிருந்து மைந்தா
சிந்தனையில் மயக்கம் என்னே சுருதி யுத்தி அநுபவத்தால் தெளிந்திடாயே. 163

द्वैविध्यं परहंसकेऽपि विदितं वत्स शृणुष्व ब्रुवे ।
जिज्ञासुः प्रथमो मतस्तदपरो विज्ञानवान् संमतः ।
आद्यो भूत्रयनिष्ठितो हि चरमो जीवन्विमुक्तः स्वयं
जिज्ञासुद्वितयं वदन्ति कवयस्तद्भेदमाकर्णय ॥ १६३ ॥

த்³வைவித்⁴யம் பரஹம்ஸகே(அ)பி விதி³தம் வத்ஸ ஶ்ருணுஷ்வ ப்³ருவே ।
ஜிஜ்ஞாஸுः ப்ரத²மோ மதஸ்தத³பரோ விஜ்ஞானவான் ஸம்மதः ।
ஆத்³யோ பூ⁴த்ரயநிஷ்டி²தோ ஹி சரமோ ஜீவன்விமுக்தः ஸ்வயம்
ஜிஜ்ஞாஸுத்³விதயம் வத³ந்தி கவயஸ்தத்³பே⁴த³மாகர்ணய ॥ 163 ॥

மூலம் 164

பிறந்தது உண்டானல் அன்றோ பிறகு சாவது தான் உண்டாம்
பிறந்ததே இல்லை என்னும் பிரமம் ஆவதும் நானே
பிறந்தது நான் என்றுகில் பிரமம் அன்று அந்த நானே
பிறந்ததும் இறந்தும் அற்ற பிரமமாம் நானே நானே. 164

बान्धाधायकगेहसक्तिरहिताः केचिच्छिवज्ञानिनो
जायन्ते कतिचिद् द्विजान्वयभवा भूपा विशः पादजाः ।
ज्ञानेनैव विमुक्तिमापुरिति यद् दृष्टञ्च लोके श्रुतौ
तत्तिष्ठोज्झितसंशयः श्रुतिगिरा युक्त्याऽनुभूत्या सुखी ॥ १६४ ॥

பா³ந்தா⁴தா⁴யககே³ஹஸக்திரஹிதா꞉ கேசிச்சி²வஜ்ஞானினோ
ஜாயந்தே கதிசித்³ த்³விஜான்வயப⁴வா பூ⁴பா விஶ꞉ பாத³ஜா꞉ ।
ஜ்ஞானேனைவ விமுக்திமாபுரிதி யத்³ த்³ருஷ்டஞ்ச லோகே ஶ்ருதௌ
தத்திஷ்டோ²ஜ்ஜி²தஸம்ஶய꞉ ஶ்ருதிகி³ரா யுக்த்யா(அ)னுபூ⁴த்யா ஸுகீ² ॥ 164 ॥

மூலம் 165

நான் என்ற பிரமம் ஆன நானே நான் அறியேன் என்றால்
நான் என்பது ஏது பின்னை நம்முடைப் புந்தி என்னில்
தான் அது மயக்கம் தன்னில் சாகுமே சாவாதாகி
நான் என நிறைந்திருந்த ஞானமாம் நானே நானே. 165

उत्पत्तिर्मम चेन्मृतिश्च वितताऽनुत्पत्तिगन्धस्य मे
नैव स्यान्मृतिभाषणञ्च जनिमृत्याख्यानदूरं परम् ।
ब्रह्मैवाहमिति स्थितस्तदपि मद्रूपं स्थितं नो भिदा
व्योमेवाततविग्रहो ह्यनुभवानन्दामृताम्भोनिधिः ॥ १६५ ॥

உத்பத்திர்மம சேன்ம்ருதிஶ்ச விததா(அ)னுத்பத்திக³ந்த⁴ஸ்ய மே
நைவ ஸ்யான்ம்ருதிபா⁴ஷணஞ்ச ஜனிம்ருத்யாக்²யானதூ³ரம் பரம் ।
ப்³ரஹ்மைவாஹமிதி ஸ்தி²தஸ்தத³பி மத்³ரூபம் ஸ்தி²தம் நோ பி⁴தா³
வ்யோமேவாததவிக்³ரஹோ ஹ்யனுப⁴வானந்தா³ம்ருதாம்போ⁴நிதி⁴꞉ ॥ 165 ॥

மூலம் 166

நிறைந்தவாறு எந்தவாறு நினை தெரிந்திலன் என்றாயேல்
அறிந்ததாம் சுழுத்தி தன்னில் ஆனந்தம் அதுவே ஆகும்
குறைந்ததற்கு ஆனந்தம் தான் குவலயம் தன்னில் இல்லை
நிறைந்ததே இந்த ஆன்மா நிதானம் இவ்வறிவு தானே. 166

ब्रह्मैवाहं मां न जानामि चेत्तन्मद्रुपं किं चेन्मतिः सा सुषुप्तौ ।
नष्टा नो चेत्तत्र वा ज्ञानसाक्षी सम्पूर्णोऽहं संविदानन्दसान्द्रः ॥ १६६ ॥

ப்³ரஹ்மைவாஹம் மாம் ந ஜாநாமி சேத்தன்மத்³ருபம்
கிம் சேன்மதி꞉ ஸா ஸுஷுப்தௌ ।
நஷ்டா நோ சேத்தத்ர வா ஜ்ஞானஸாக்ஷீ ஸம்பூர்ணோ(அ)ஹம்
ஸம்விதா³னந்த³ஸாந்த்³ர꞉ ॥ 166 ॥

மூலம் 167

மனத்தினுல் எண்ணித் தானே வந்த இவ் வுலகம் ஆகும்
நினைத்திடில் அநேக லோகம் நிற்பது அவ்அறிவில் அன்றோ
அனைத்தையும் கடந்து அப்பாலும் அந்தம் மற்று அறிவு இதாம் என்று
எனைத் தனி விசாரித்திட்டால் ஏகமாய் நிறைந்தோன் நானே. 167

सम्पूर्णत्वं मम कथमिति प्रोच्यते श्रूयतां तत्
सर्वं मुक्त्वा विषयनिकरं ज्ञाननिद्रां गतस्य ।
आनन्दो यः स्फुरति विततोऽखण्डता सैव नान्या
खण्डं लोके न भवति सुखं निर्णयस्त्वेवमेव ॥ १६७ ॥

ஸம்பூர்ணத்வம் மம கத2மிதி ப்ரோச்யதே ஶ்ரூயதாம் தத்
ஸர்வம் முக்த்வா விஷயநிகரம் ஜ்ஞானநித்3ராம் க3தஸ்ய ।
ஆனந்தோ3 யஃ ஸ்பு2ரதி விததோ(அ)க2ண்ட3தா ஸைவ நான்யா
க2ண்ட3ம் லோகே ந ப4வதி ஸுக2ம் நிர்ணயஸ்த்வேவமேவ ॥ 167 ॥

மூலம் 168

அந்தவாறு இருந்து கொண்டே ஆநந்தம் அனுபவிக்க
எந்தவாறு இருந்து கொண்டால் எனக்கு இது தெரியும் என்னில்
இந்த மூன்று அவத்தை தம்முள் எழுந்திடும் விருத்தி நீக்கில்
அந்தவாறு இருந்து நீயும் ஆநந்தம் அடையல் ஆமே. 168

मनःसङ्कल्पोत्थं जगदिदमशेषं निवसति
प्रबोधे नान्यत्र द्रुततरमुपेक्ष्यैव मनसा ।
विचारे संक्लृप्ते गगनमिव चाद्यन्तरहितं
परं तत्त्वं शिष्टं चिदहमहमेतन्न विशयः ॥ १६८ ॥

மனஃஸங்கல்போத்த2ம் ஜக3தி3த3மஶேஷம் நிவஸதி
ப்ரபோ3தே4 நான்யத்ர த்3ருததரமுபேக்ஷ்யைவ மனஸா ।
விசாரே ஸங்க்ல்ருப்தே க3க3னமிவ சாத்3யந்தரஹிதம்
பரம் தத்த்வம் ஶிஷ்டம் சித3ஹமஹமேதன்ன விஶயஃ ॥ 168 ॥

மூலம் 169

வாதனு வசத்தினுலே வருகின்ற விருத்தி எல்லாம்
ஏதினுல் அடக்கல் ஆகும் என்று தான் விசாரம் செய்யில்
போதமாம் இராசன் தானுய்ப் புந்தி ஐம்புலன்கள் எல்லாம்
தாதராய் இருக்கப் பெற்றுல் சகலமும் அடங்கும் தானே. 169

तथा पूर्णो भूत्वा कथमनुभवेयं विततता-
मिति ब्रूषेऽवस्थास्वपि च तिसृषु त्वं निजहृदि ।
समुत्पन्ना वृत्तीर्मुहुरपि निषिध्यैव शनकैः
स्थितश्चेदानन्दो निरतिशय एव स्फुरति ते ॥ १६९ ॥

ததா2 பூர்ணோ பூ4த்வா கத2மனுப4வேயம் விததா-
மிதி ப்3ரூஷே(அ)வஸ்தா2ஸ்வபி ச திஸ்ருஷு த்வம் நிஜஹ்ருதி3 ।
ஸமுத்பன்னா வ்ருத்தீர்முஹுரபி நிஷித்4யைவ ஶனகை:
ஸ்தி2தஶ்சேதா3னந்தோ3 நிரதிஶய ஏவ ஸ்பு2ரதி தே ॥ 169 ॥

மூலம் 170

விருத்திகள் அடக்க இன்னம் விஞ்ஞேதமாம் யோகத்தாலே
துருத்தி போல் ஊதும் மூச்சை சுகமுடன் அடக்கில் நிற்கும்
கருத்து அதற்கு இல்லை என்னில் காரண சரீரமாகிப்
பெருத்ததோர் அவித்தை தன்னைப் பிடுங்கிடில் அடங்கும் தானே. 170

अनवरतमुदग्रा वासनाभिः प्रवृत्ताः
हृदि पुनरिह वृत्तीर्नाथ हास्यामि केन ।
इति भजति नृपत्वं चेत्प्रबोधो मनीषा
सह करणसमूहैर्दासतां त्वं विमुक्तः ॥ १७० ॥

அனவரதமுத3க்3ரா வாஸநாபி4: ப்ரவ்ருத்தா:
ஹ்ருதி3 புனரிஹ வ்ருத்தீர்நாத2 ஹாஸ்யாமி கேன ।
இதி ப4ஜதி ந்ருபத்வம் சேத்ப்ரபோ3தோ4 மனீஷா
ஸஹ கரணஸமூஹைர்தா3ஸதாம் த்வம் விமுக்த: ॥ 170 ॥

மூலம் 171

காரண சரீரம் தன்னைக் களைவது எவ்வாறு என்று ஓதில்
ஆரணம் பொய் சொல்லாதே அதன் பொருள் அகத்தில் உய்த்துப்
பூரணமாகும் என் மேல் புவனங்கள் தோற்றும் என்று
தாரணை வந்ததாகில் தரித்திடும் அவித்தை எங்கே. 171

भस्त्रीवद्धमनोद्यते मरुति हृत्पद्मे निरुद्धे सुखं
तत्तद्वृत्तिनिरोधनामकमहायोगेन ता वृत्तयः ।
न स्युः काश्चन तत्र चेन्न लभते चित्तं प्रतिष्ठां तवा -
विद्या संसृतिकारणं यदि हता लीयेत वृत्तिः स्वयम् ॥ १७१ ॥

ப⁴ஸ்த்ரீவத்³த⁴மனேத்³யதே மருதி ஹ்ருத்பத்³மே நிருத்³தே⁴ ஸுக²ம்
தத்தத்³வ்ருத்திநிரோத⁴நாமகமஹாயோகே³ன தா வ்ருத்தய: ।
ந ஸ்யு: காஶ்சன தத்ர சேன்ன லப⁴தே சித்தம் ப்ரதிஷ்டா²ம் தவா -
வித்³யா ஸம்ஸ்ருதிகாரணம் யதி³ ஹதா லீயேத வ்ருத்தி: ஸ்வயம் ॥ 171 ॥

மூலம் 172

அப்படி இருக்கச் சித்தம் அலைதலால் விவகாரத்தில்
எப்படிக் கூடும் என்னில் என்னை விட்டு ஒன்றும் இல்லை
இப்படிக் கண்ட எல்லாம் என்மயம் என் கனாப் போல்
கற்பிதம் என்று தானே காண்கின்ற சித்து நானே. 172

अज्ञानं कारणाख्यं कथमिह न भवेत् संसृतेश्चेदिति स्वं
यस्माद्वेदो न मिथ्या प्रवदति तदिहाम्नायगीतं रहस्यम् ।
अन्तर्मत्वाऽहमर्थं मयि विमलपरव्योम्नि विश्वं विभाती-
त्येवञ्चेद्धारणा सा स्थितिमुपलभते नैव तिष्ठेदविद्या ॥ १७२ ॥

அஜ்ஞானம் காரணாக்²யம் கத²மிஹ ந ப⁴வேத் ஸம்ஸ்ருதேஶ்சேதி³தி ஸ்வம்
யஸ்மாத்³வேதோ³ ந மித்²யா ப்ரவத³தி ததி³ஹாம்நாயகீ³தம் ரஹஸ்யம் ।
அந்தர்மத்வா(அ)ஹமர்த²ம் மயி விமலபரவ்யோம்னி விஶ்வம் விபா⁴தீ-
த்யேவஞ்சேத்³தா⁴ரணா ஸா ஸ்தி²திமுபலப⁴தே நைவ திஷ்டே²த³வித்³யா ॥172॥

மூலம் 173

சித்து நான் நிறைந்தோன் என்ற திடம் மறவாதிருந்தால்
எத்தனை எண்ணினாலும் ஏது செய்தாலும் என்ன
நித்திரை உணர்ந்த பின்பு நிற்கின்ற கனாவே போல
அத்தனையும் பொய் தானே ஆநந்த வடிவு நானே. 173

तथा पूर्णस्यापि व्यवहृतिषु मे चित्तचलनात्
कथं पूर्वोक्तं स्यादिति जगति यद्वस्तु सकलम् ।
न मत्तोऽन्यत्तत्स्यान्मयि लसति मत्स्वप्नसदृशं
मृषेत्येवं दृष्टं परमचितिरेषाऽहमतुला ॥ १७३ ॥

ததா² பூர்ணஸ்யாபி வ்யவஹ்ருதிஷு மே சித்தசலனாத்
கத²ம் பூர்வோக்தம் ஸ்யாதி³தி ஜக³தி யத்³வஸ்து ஸகலம் ।
ந மத்தோ(அ)ன்யத்தத்ஸ்யான்மயி லஸதி மத்ஸ்வப்னஸத்³ருஶம்
ம்ருஷேத்யேவம் த்³ருஷ்டம் பரமசிதிரேஷா(அ)ஹமதுலா ॥ 173 ॥

மூலம் 174

நான் என உடலைத் தானே நம்பினேன் அநேக சன்மம்
ஈனராய்ப் பெரியோர் ஆகி இருந்தவை எல்லாம் இப்போது
கானலில் வெள்ளம் போலக் கண்டு சற்குருவினாலே
நான் என என்னைத் தானே நம்பி ஈடேறினேனே. 174

संवित्पूर्णाहमेषा मतिरिति हृदये चेद्धिरूढा प्रकामं
यत्किञ्चित्संविधाने किमु भवति तथा चिन्तने यस्य कस्य ।
उत्सन्नायां सुषुप्तौ स्मृतिगतसकलस्वप्नवज्जाग्रदेतत्
सर्वं मिथ्या सदाहं निजसुखविभवध्वस्तमोहप्रपञ्चः ॥ १७४ ॥

ஸம்வித்பூர்ணாஹமேஷா மதிரிதி ஹ்ருத³யே சேத்³தி⁴ரூடா⁴ ப்ரகாமம்
யத்கிஞ்சித்ஸம்விதா⁴னே கிமு ப⁴வதி ததா² சிந்தனே யஸ்ய கஸ்ய ।
உத்ஸன்னாயாம் ஸுஷுப்தௌ ஸ்ம்ருதிக³தஸகலஸ்வப்னவஜ்ஜாக்³ரதே³தத்
ஸர்வம் மித்²யா ஸதா³ஹம் நிஜஸுக²விப⁴வத்⁴வஸ்தமோஹப்ரபஞ்சஃ ॥ 174 ॥

மூலம் 175

என்ன புண்ணியமோ செய்தேன் ஏது பாக்கியமோ காணேன்
நன்னிலம் தனில் எழுந்த நாரணன் கிருபையாலே
தன்னியன் ஆனேன் நான் உத்தரீயத்தை வீசுகின்றேன்
தன்னியன் இன்னும் நானே தாண்டவம் ஆடுகின்றேன். 175

अहमिति वपुरेतन्मन्यमानस्य नैका
स्वपि जनिषु निकृष्टोत्कृष्टता या ह्यवाप्ता ।
परगुरुकृपयैषा भासते सा मरीचि -
ष्वधिगतसलिलाभा मां शिवं प्राप्य मुक्तः ॥ १७५ ॥

அஹமிதி வபுரேதன்மன்யமானஸ்ய நைகா
ஸ்வபி ஜநிஷு நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டதா யா ஹ்யவாப்தா ।
பரகு³ருக்ருபயைஷா பா⁴ஸதே ஸா மரீசி -
ஷ்வதி⁴க³தஸலிலாபா⁴ மாம் ஶிவம் ப்ராப்ய முக்தஃ ॥ 175 ॥

மூலம் 176

தத்துவ ஞானம் வந்த சந்தோட அதிசயத்தால்
நித்தம் ஆடுவன் காண் என்ற நிலை முன்னமே அறிந்த
சத்தியம் அதனால் அன்றோ தாண்டவா என்று அழைத்தார்
அத்தனை மகிமை உள்ளோர் அன்னையும் பிதாவும் தாமே. 176

किं वा भाग्यं न जाने किमु सुकृतमहं नैव जाने प्रक्लृप्तं
कृष्णानन्दाद्यतीन्द्रादपि विपुलकृपां प्राप्य मुक्तो धरण्याम् ।
धन्यो धन्योऽस्मि धन्यो बत बत नितरां धन्यधन्योऽस्मि भूयो
नृत्तं कुर्वे प्रहर्षादुपरि चिति मदादाधुनोम्युत्तरीयम् ॥ १७६ ॥

கிம் வா பா⁴க்³யம் ந ஜானே கிமு ஸுக்ருதமஹம் நைவ ஜானே ப்ரக்ல்ருப்தம்
க்ருஷ்ணானந்தா³த்³யதீந்த்³ராத³பி விபுலக்ருபாம் ப்ராப்ய முக்தோ த⁴ரண்யாம் ।
த⁴ன்யோ த⁴ன்யோ(அ)ஸ்மி த⁴ன்யோ ப³த ப³த நிதராம்
த⁴ன்யத⁴ன்யோ(அ)ஸ்மி பூ⁴யோ
ந்ருத்தம் குர்வே ப்ரஹர்ஷாது³பரி சிதி மதா³தா³து⁴னோம்யுத்தரீயம் ॥ 176 ॥

மூலம் 177

வந்து ஓர் இவ் ஆநந்த மகிழ்ச்சி யாருடன் சொல்வேன் யான்
சிந்தையில் எழுந்து பொங்கிச் செகம் எல்லாம் நிறைந்து தேங்கி
அந்தலில்லாதது ஆயிற்று அப்படி குரு வேதாந்த
மந்திரம் அருளும் ஈசன் மலர் அடி வணங்கினேனே. 177

ब्रह्मात्मैक्योत्थितं यन्निरतिशयसुखं केन वा वर्णयेयं
चेतस्यापूर्य पूर्णं सदुदितमखिलेष्वेव लोकेषु भूयः ।
आद्यन्तोन्मुक्तमित्थं गुरुरिह कृपया बोधयामास यो मे
वाक्यैर्वेदान्तजातै : पदकमलमहं सर्वदा तस्य सेवे ॥ १७७ ॥

ப்³ரஹ்மாத்மைக்யோத்தி²தம் யந்நிரதிஶயஸுக²ம் கேன வா வர்ணயேயம்
சேதஸ்யாபூர்ய பூர்ணம் ஸது³தி³தமகி²லேஷ்வேவ லோகேஷு பூ⁴ய꞉ ।
ஆத்³யந்தோன்முக்தமித்த²ம் கு³ருரிஹ க்ருபயா போ³த⁴யாமாஸ யோ மே
வாக்யைர்வேதா³ந்தஜாதை꞉ பத³கமலமஹம் ஸர்வதா³ தஸ்ய ஸேவே ॥ 177 ॥

மூலம் 178

வித்தியாநந்தம் இந்த விதம் என விளம்பினேமே
பத்தியால் இந்த நூலைப் பார்த்து அநுபவித்த பேர்கள்
நித்திய தரும நிட்டை நிலை தனை அறிந்து சீவன்
முத்தியை அடைந்திருந்த முனிவரர் ஆகுவாரே. 178

इत्थं विद्यासुखमिति मया वर्णितं भक्तियोगा-
देतच्छास्त्रं यदि परिचिनोत्यत्र यः कोपि मर्त्यः ।
नित्यानन्दे प्रविततपदे प्राप्य निष्ठामयत्नात्
जीवन्मुक्तो भवति मुनिराट् सत्यमेवं मयोक्तम् ॥ १७८ ॥

இத்த2ம் வித்3யாஸுக2மிதி மயா வர்ணிதம் ப4க்தியோகா3-
தே3தச்சா2ஸ்த்ரம் யதி3 பரிசினோத்யத்ர ய: கோபி மர்த்ய: ।
நித்யானந்தே3 ப்ரவிததபதே3 ப்ராப்ய நிஷ்டா2மயத்னாத்
ஜீவன்முக்தோ ப4வதி முநிராட் ஸத்யமேவம் மயோக்தம் ॥ 178 ॥

மூலம் 179

ஆரணப் பொருளாம் வித்தியாநந்தம் விளங்க ஏதும்
காரணம் குறைவில்லாமல் கைவல்ய நவநீதத்தைப்
பூரணம் ஆக்க வேண்டிப் பூர்வமாம் நன்னிலத்தில்
நாரண குரு நமக்கு நவின்றனர் கனவில் வந்தே. 179

वाक्ये छन्दोगगामिन्यपि किल तदसीत्येव संघुष्यते यत्
तच्चैतन्यं तुरीयं त्वनुभवति जनः शास्त्रतो यो विदित्वा ।
मुक्त्वा सन्देहजातं निरतिशयसुखं निर्विकल्पं निरीहं
ब्रह्म प्राप्यानुभूतिं सति भजतितरां पूज्यते सर्वलोकैः ॥ १७९ ॥

வாக்யே ச2ந்தோ3க3கா3மின்யபி கில தத3ஸீத்யேவ ஸங்கு4ஷ்யதே யத்
தச்சைதன்யம் துரீயம் த்வனுப4வதி ஜன: ஶாஸ்த்ரதோ யோ விதி3த்வா ।
முக்த்வா ஸந்தே3ஹஜாதம் நிரதிஶயஸுக2ம் நிர்விகல்பம் நிரீஹம்
ப்3ரஹ்ம ப்ராப்யானுபூ4திம் ஸதி ப4ஜதிதராம் பூஜ்யதே ஸர்வலோகை: ॥ 179 ॥

மூலம் 180

குலவு சற்குருவின் பாதக் குளிர் புனல் தலை மேல் கொண்டார்
உலகினில் தீர்த்தம் எல்லாம் உற்ற பேறு அடைவார் போல
நலம் மெய் ஆகிய கைவல்ய நவநீத நூலைக் கற்றோர்
பலகலை ஞான நூல்கள் படித்த ஞானிகளாய் வாழ்வார். 180

शीतं श्रीगुरुपादपद्मसलिलं मूर्ध्नाऽनिशं बिभ्रतां
यद्वद्भूगतसर्वपुण्यपयसामामज्जनोत्थं फलम् ।
आस्ते तद्वदिहापि ये बुधजनाः कैवल्यशास्त्रन्त्विदं -
पश्यन्ति प्रथितं प्रबोधनिलयाः सौभाग्यवन्तः शुभाः ॥ १८० ॥

ஶீதம் ஶ்ரீகு3ருபாத3பத்3மஸலிலம் மூர்த்4னா(அ)நிஶம் பி3ப்4ரதாம்
யத்3வத்3பூ4க3தஸர்வபுண்யபயஸாமாமஜ்ஜனோத்த2ம் ப2லம் ।
ஆஸ்தே தத்3வதி3ஹாபி யே பு3த4ஜனா: கைவல்யஶாஸ்த்ரந்த்வித3ம் -
பஶ்யந்தி ப்ரதி2தம் ப்ரபோ3த4நிலயா: ஸௌபா4க்3யவந்த: ஶுபா4: ॥ 180 ॥

यत्पादाम्बुरुहामृतानि पिबतां भूयोऽपि मातुस्तन-
क्षीरं दुर्लभमेव यस्य करुणाभूक्षेपभूत्या नृणाम् ।
आकाशप्रसवायते जगदिदं प्राक्सत्यवत् संस्थितं
कृष्णानन्दयतीश्वरो विजयते कृत्स्नप्रबोधाकरः ॥ १८१ ॥

யத்பாதா3ம்பு3ருஹாம்ருதானி பிப3தாம் பூ4யோ(அ)பி மாதுஸ்தன-
க்ஷீரம் து3ர்லப4மேவ யஸ்ய கருணாபூ4க்ஷேபபூ4த்யா ந்ருணாம் ।
ஆகாஶப்ரஸவாயதே ஜக3தி3த3ம் ப்ராக்ஸத்யவத் ஸம்ஸ்தி2தம்
க்ருஷ்ணானந்த3யதீஶ்வரோ விஜயதே க்ருத்ஸ்னப்ரபோ3தா4கரः ॥ 181 ॥

मनोन्मनीध्यानविधूतपाप्मनो महायतीनां पदपद्मसेविनः ।
महाफलं शङ्कुकवेरियं कृतिर्महात्मनां कर्णवतंसतामियात् ॥ १८२ ॥

மனோன்மனீத்4யானவிதூ4தபாப்மனோ மஹாயதீனாம் பத3பத்3மஸேவினः ।
மஹாப2லம் ஶங்குகவேரியம் க்ருதிர்மஹாத்மனாம் கர்ணவதம்ஸதாமியாத்
॥ 182 ॥

॥ कैवल्यनवनीतं सम्पूर्णम् ॥

கைவல்ய நவநீதம் ஸம்பூர்ணம்
